Издавачка куќа Хакикат публикации бр:3

ИМАН и ИСЛАМ

Мевлана Халид-и Багдади

Преведувал:
Кемахли Фејзуллах Ефенди

Шеесет и деветто издание

Издавачка куќа Хакикат
Ул.Даруссефека бр. 53 П. К.: 35 **34083**
Тел**:** 0212 523 45 56-532 58 43 Факс: 0212 523 36 93
http://www.hakikatkitabevi.com.tr
е-пошта: bilgi@hakikatkitabevi.com.tr
Фатих-ИСТАНБУЛ
МАЈ-2009

СОДРЖИНА

Страница бр.:

I.) Иман која им е потребна на сите.....**3**

1- Почеток.....**7**

2- Иман и Ислам.....11

3- Условите на исламот.....14

4- Условите на бербата.....19

Вехабистите и другите безсектни, мачења во гробот 42

5- Писмото на Шерефуддин Мунирин, гнев, страст.....67

6- Аллах Теала постои и е еден.....74

Издание: Ихлас Газетецилик А.Ш.

Населба Меркез, ул. 29 октомври, Ихлас Плаза бр: 11 А/41

34197 Јенибосна-ИСТАНБУЛ Тел: 0.212.454 30 00

ИСБН: 975-92119-0-4

(Субханаллахи ве би-хамдихи субханаллахил-азим). Оној кој го чита овој збор сто пати наутро и навечер ѓунахите (гревовите) му се простуваат). Се заштитува од извршување друг ѓунах (грев). Оваа молитва е запишана на писмата 307 и 308 од книгата (Преводот на писмото). Тоа чини да се олеснат сите маки.

— I —

ИМАН КОЈА Е НЕОПХОДНА ЗА СЕКОГО

[Иман и Ислам]

ПРЕДГОВОР

Книгата да ја започнеме со Бисмиллах,
Името на Аллах е најдоброто засолниште.
Во мерка што не му се вклопуваат неговите благослови,
Тој е Господар, семилосен, милостив!

Аллах Теала е семилосен за сите луѓе во светот. Тој создава корисни работи и ги испраќа на сите оние на кои им е потребно. Го покажува начинот кој носи вечен мир во душата. Тој им дава насока на сите оние кои се измамени од нивните лажни чувства, лошите пријатели, штетните книги и туѓи радија, оние што го напуштаат овој пат на преданост, оние што отстапуваат од патот на хула и дело, Тој сочувствува и им дава мир. Ги спасува од вечните катастрофи. Тој не го дава овој благослов на оние кои се сурови и злосторници. Тој нив ги остава на патот на неверувањето, што ним им се допаѓа и го посакуваат. На Оној свет, тој им простува на оние верници кои претходно го заслужиле џехеннемот (пеколот), а на кои што сака да им прости, ќе им биде простено и како награда ќе им го *даде Џеннетот (Рајот). Тој сам му дава живот на секое живо суштество и го создава секое живо суштество. Тој им дава живот на сите суштества и ги штити од страв и ужас. Со доверба во чесно и возвишено име на таквиот почнуваме да ја пишуваме оваа книга со тоа што ќе се засолниме во чесно име на таков Голем Бог и ќе чекаме помош од него.*

Благодарноста му припаѓа на Аллах Теала. Нека има селам за неговиот најголем пророк Мухаммед, да биде секогаш мир во него. Сите добрини (убавини и добрини) молитвите да бидат врз неговите чисти Ехл-и Бејт и врз секој искрен придружник.

Хамд значи да се верува и да се каже дека Аллах Теала ги создал и ги испратил сите благослови. Шукр значи користење на сите благослови во согласност со исламот. Напишани се илјадници вредни книги кои ги објаснуваат верувањата, заповедите и забраните на исламската религија, а повеќето од нив се преведени на странски јазици и се раширени во секоја земја. Од друга страна, корумпираните, кусогледите, неуките вероучители и богохулниците кои беа измамени од британските шпиони секогаш ги отфрлаа корисните, просветителни и просветителски правила на исламот, односно,

тие ги нападнаа неговите заповеди и забрани, се обидоа да го оцрнат, да го променат и да ги измамат муслиманите.

Со благодарност се гледа дека исламските научници сега се обидуваат да ја шират и бранат исламската вера речиси насекаде во светот. Научниците на вистинскиот пат кои слушнале за исламот од Асхаб-и Кирам (придружници) и го запишале во книги се нарекуваат ***(Научници Ехли Суннет).*** *Иако се гледа дека неколку луѓе кои не ги читале или ги разбрале книгите на научниците на Ехли Суннет прават несоодветни говори и пишувања со заклучување погрешни значења од Куранот-и Керим и Хадисите, таквите зборови и списи се топат во лицето на цврстата вера на муслиманите. Тоа нема никаков ефект освен покажување на незнаењето на сопственикот.*

Може да се каже за личност кој вели дека е муслиман или личност што се моли и клања е муслиман. Потоа, доколку во некој негов збор, во неговиот напис или во неговото движење, се утврди нешто што не се сложува со знаењето за верата која ја пренеле научниците (Ехл-и Суннет), му се посочува дека тоа е хула или кривоверство. Ако одговори со својот краток ум и расипани мисли и не се откаже, се подразбира дека е перверзник или отпадник или е продаден на англиските неверници. Дури и да изврши намаз, да оди на ацилак и да го направи секое ибадет и добро дело, тој не може да ја избегне оваа катастрофа. Доколку не се откаже од она што предизвикува неверување и не се покае за тоа, тој не може да стане муслиман. Секој муслиман треба да биде заштитен да не стане отпадник со тоа што добро ќе ги научи работите што предизвикуваат неверување и треба добро да ги познава неверниците, еретиците кои се преправаат дека се муслимани и британските шпиони и да ја избегнува нивната штета.

Нашиот пророк, Ресулуллах (сал-Аллах алејхи ве селлем) изјави дека од Куран-и Керим и хадисите ќе се извлечат погрешни и искривени значења, и на тој начин ќе се појават седумдесет и два вида еретички муслимански мезхеби (секти). Книгите (Берика) и (Хадика) го објаснуваат овој хадис земајќи го од книгите (Бухари) и (Муслим). Човек не треба да се залажува со книгите и конференциите на оние во овие еретички мезхеби (секти) кои се појавуваат под името на големите исламски научници и професори по религија, а оваа религија мора да биде многу будна за да не падне во замките на крадците на вера. Освен овие неуки муслимани, комунистите и масоните од една страна и христијанските мисионери, вехабистите и еврејските ционисти кои беа продадени на Британците, се обидуваат да ги измамат и децата муслимани со нови методи. Тие се обидуваат да го уништат исламот и иманот преку измислени написи, филмови, драми и радио и телевизиски преноси. Тие трошат милијарди лири на оваа патека. Исламските научници „рахима-хумуллаху Теала“ однапред ги напишаа потребните одговори на сите овие и ја објасниј религијата на Аллах Теала и патот на мирот и спасението.

*Меѓу вистинските научници, ја избравме книгата „куддисе сиррух“ (**Итикаднаме**) од големиот исламски научник Мевлана Халид-и Багдади Османи. Оваа книга е преведена на турски од покојниот Хаџи Фејзула Ефенди од Кемах и именувана (**Фераид-ул-феваид**) и е објавена во Египет во 1312 година хиџри. Го поедноставивме овој превод и го именувавме (**Иманот која е неопходна за секого**). Првото издание е*

направено во 1966 година. Нашите објаснувања ги ставаме во квадратни загради [ ] за да ги одвоиме од книгата. Бескрајна пофалба и благодарност до Аллах Теала што дозволи да се објави! Оригиналната персиска верзија на овој превод е достапна во библиотеката на Универзитетот во Истанбул (Ибнул Емин Махмуд Кемал бej) под името (**Итикаднаме**) под број Ф. 2639. Тој го објави турскиот превод (**Издавачка куќа Хакикат**) под името (**Иманот и Ислам**).

Доблесниот Алауддин-и Хаскефи „рахиме-хуллаху Теала", авторот на книгата (Дурр-ил-мухтар), на Ценнетот (Рајот) од дискусијата за бракот на неверникот вели: (Ако маженатa муслиманка не го знае исламот, кога таа ќе достигне пубертет, нејзиниот брак ќе биде поништен. [Тоа е, таа ќе стане отпадник]. Треба да го информира за својствата на Аллах Теала. Мора да го повтори и да каже: „Верувам во овие".) Објаснувајќи го ова, Ибни Абидин вели: „Кога девојчето е младо, таа станува муслиманка следејќи ги својата мајка и татко. Откако ќе достигне пубертет, повеќе не продолжува да ја следи религијата на неговите родители. Кога ќе достигне пубертет без да го знае исламот, тој станува отпадник. Освен ако не научи и не верува во шесте поими на кои треба да им се верува и не верува дека е неопходно да се следи Исламот, неговиот ислам нема да продолжи дури и ако го каже Калима-и тевхид, односно „Ла илахе илАллах, Мухаммедун ресулулах". Неопходно е да се научат шесте работи во (Аменту биллахи...), да се верува во нив и да се каже: „Јас ги прифаќам наредбите и забраните на Аллах Теала.") Од оваа изјава на Ибни Абиди се разбира дека кога неверникот ќе ја изговори Калима-и Тевхид и накратко поверува во неговото значење, тој веднаш станува муслиман.Но, како и секој муслиман, така и ова, кога ќе има можност, (Аменту биллахи ве Мелаихетихи ве Кутубихи ве Русулихи вел Јевмил-ахири ве бил Кадери хајрихи ве шеррихи миналлахи Теала вел-ба'су ба'делмевти хаккун, Есхеду ен ла илахе иллаллах ве ешхеду енне Мухаммеден абдуху ве ресулуху). Тој мора да ги запамети принципите на Симболот на верата и темелно да го научи неговото значење и исламското знаење што му е потребно. Ако муслиманското дете не ги научи овие шест работи и исламското знаење и не го каже она во што верува, ќе стане отпадник кога ќе достигне возраст од мудрост и пубертет. Откако ќе поверува, му станува задолжително веднаш да побара и да го научи исламското знаење, односно фарзите, харамите, абдесот, гуслот, правењето намаз и покривањето на интимните делови. Задолжително е и лицето од кое бара да поучува или да ја објасни вистинската религиозна книга. Ако не најде некој или книгата да праша, станува задолжително да бара. Ако не го бара, станува неверник. Би било изговор да не се знае додека не го најде. Оние кои не ги извршуваат своите задолжителни должности навреме и не вршат харамски дејствија, ќе бидат измачувани во џеханемот (пеколот). Оваа книга содржи опширни информации за шесте столбови на верата. Секој муслиман треба добро да ја прочита оваа книга и да се потруди да ја прочитаат неговите деца и сите негови познаници. Интимните телесни делови се напишани на 475-та страница.

Во нашата книга при пишувањето на значењата на ајетите (стиховите) се вели: „Значењето е наведено". (по значењето) значи (според она што го известуваат

научниците од тефсирот). Бидејќи, само Аллаховиот Пратеник (салл-Аллах алејхи ве селлем) ги разбирал значењата на ајетите и им ги соопштил на своите асхаби (придружници). Научниците на тафсирот ги одвоија овие хадиси од хадисите што ги сочинуваа лицемерите и атеистите што им ги продаваа на англиските неверници, односно на безмесхебните (несекташките) религиозни луѓе, а за хадисите што не можеа да ги најдат, им дадоа значење на самите ајети (стихови), следејќи ја науката за тефсирот. Она што го разбираат религиозно неуките, кои знаат арапски, но не се свесни за науката тефсир, не може да се нарече **(тефсир на Куранот)**. Поради оваа причина, во еден хадис е наведено: (**Секој што го толкува Куранот според сопственото разбирање, станува неверник**).

Нека Аллах Теала не држи сите на вистинскиот пат што го објавија научниците на Ехл-и Суннет! Господ да нè чува да не може да нè измамат позлатените, подмолни лаги на неуките на исламот, безмезхебските (несекташите) и лицемерите кои носат имиња како големи исламски научници! Амин.

Сите книги објавени од Издавачката куќа Хакика тсе дистрибуираат низ целиот свет на секој јазик преку Интернет.

Милади (Новата Ера)	**Георгијанска година**	**Хиџри Камери**
Година	**(Шемси)**	**1422**
2001	**1380**	

ОПОМЕНА: Мисионерите се обидуваат да го шират христијанството, Евреите се обидуваат да го шират Талмудот, Издавачката куќа Хакикат во Истанбул се обидува да го шири исламот, а масоните се обидуваат да ги уништат религиите. Оние кои имаат интелигенција, знаење и правичност ќе можат да го согледаат, сфаќаат и разберат правилниот. Помагајќи да се шири ова, тој предизвикува сите луѓе да постигнат среќа во овој и задгробниот живот.

Денес муслиманите во светот се поделени во три мезхеби (секти). Првата група се вистинските муслимани кои го следат патот на Асхаб-и кирам (придружници). Овие се наречени **(Ехл-и суннет)** и **(сунити)** и **(Фирка-и нациџје)**, мезхебот (сектата) која беше спасена од џеханнемот (пеколот). Вториот мезхеб (секта) се оние кои се непријатели на Асхаб-и кирам (придружници). Овие се нарекуваат **(шиитски)** и **(Фирка-и дале)**, еретички мезхеби (секти). Третите се оние кои се непријатели на сунитите и шиитите. Овие се нарекуваат **(Вахаби)** и **(Нецди)**. Затоа што овие првпат се појавија во градот Нецд во Арабија. Овие се нарекуваат и (Фирка-и мелуне). Затоа што е напишано во нашите книги (Сеадет-и Ебедијје) и (**Кијамет и Ахирет**) дека тие ги нарекуваат муслиманите неверници. Нашиот пророк ги проколнал оние што го кажале тоа. Евреите и Британците ги поделија муслиманите на овие три мезхеби (секти).

Секој верник треба секогаш да чита (*Ла илахе илаллах*) за да ја очисти својата душа, односно да се очисти од незнаењето и ѓунах (грев)овите својствени на неговата природа и да го прочисти своето срце, односно да ја очисти душата, т.е.

од ѓаволот, лошите пријатели и штетните и расипани книги. За да се ослободи од неверувањето и ѓунахите (гревовите), треба да се чита (Естагфируллах).

Прочитајте го додатокот во последното поглавје!

-1-

ПОЧЕТОК

Мевлана Халид Багдади "каддесАллах Теала сиррехул'азиз пред да започне со **книгата Имам-и Раббани Ахмед Фаруки Серхенди "рахметуллахи алјехи (Писмото)** за да ја украси и да добие берекет (изобилство), тој го започна предговорот со цитат од седумнаесеттото писмо, од книгата Мектубат, од **Имам-и Раббиани** ''куддиес сиррух''.[1]

Писмото го започнувам со изреката Бесмеле (Бисмилахирахманирахим). Може вечноста да се изглуми и благодарност) на Аллах Теала кој ни дава секакви благослови и кој нè почести со тоа што ни даде да бидеме муслимани, со тоа што ни даде да бидеме следбеници на Мухаммед алејхисселам, ни даде вредност, што е несомнено најголема од сите Негови благослови!

Човек треба добро да размисли и да разбере дека само Аллах Теала го испраќа секој благослов на секого. Само Тој создава сè. Тој е кој секогаш го одржува секое битие во постоење во секој момент. Надмоќните и добрите особини на Неговите робови се Неговата милост и добродушност. Нашиот живот, нашиот ум, нашето знаење, нашата сила, нашата способност да гледаме, слушаме и зборуваме, сето тоа доаѓа од Него. Тој е кој секогаш испраќа безброј благослови и благослови. Тој е кој секогаш ги спасува луѓето од тешкотии и неволји, одговара на молитвите и ги ублажува неволјите и маките. Тој сам создава и обезбедува храна. Неговата добрина е толку изобилна што не ја прекинува храната на оние што прават ѓунахи (гревовите. Тој покрива толку многу ѓунахи (гревови) што не ги срами и срами оние кои не ги слушаат Неговите заповеди и не се воздржуваат од Неговите забрани, ниту ги кине завесите на целомудрието. Неговото простување и милост се толку големи што не брза да ги казни оние кои заслужуваат казна и маки. Тој ги шири своите благослови и благодати на своите пријатели и непријатели. Никому ништо не задржува. Највисокото и највредното од сите негови благослови, го покажува вистинскиот пат, патот кон среќата и спасението. Тој нè охрабрува да не скршнеме од патот и да влеземе во Џеннетот (Рајот). Тој ни заповеда да го слушаме неговиот сакан Пратеник „сал-Аллах Теала алејхи ве селлем" за да можеме да ги достигнеме бескрајните благослови, бескрајните задоволства во Џеннетот (Рајот) и неговата согласност и љубов. Овде благословите на Аллах Теала се очигледни како сонцето. Добрината што доаѓа од другите доаѓа и од Него. Тој е кој ги прави другите посредници, им дава желба да прават добро и им дава сила и моќ да прават добро.

Поради оваа причина, Тој е оној кој секогаш испраќа благослови од секаде и од секого. Да се очекува услуга или услуга од некој друг е како да бараш нешто од повереник или да бараш милостина од сиромав. Дури и неуките, но и учените знаат дека овие наши зборови се соодветни и вистинити, а тапите, како и

[1] Имам-и Раббани, почина во 1034 [милениумска 1624 година].

интелигентните, островидите. Затоа што тоа што се кажува е информација која е очигледна и нема потреба ни да размислува за тоа.

Должност на човештвото е да му се заблагодари на Аллах Теала, колку што може, бидејќи Тој ги испрати овие благослови.

Тоа е должност, долг нареден од умот. Меѓутоа, не е лесна задача да се исполни оваа обврска за благодарност кон Аллах Теала. Затоа што луѓето се создадени од непостоење и се слаби, сиромашни, неисправни и со недостатоци. Аллах Теала секогаш постои и е бесконечен. Тоа е далеку од грешки и маани. Тој е сопственик на сите супериорности. Човечките суштества немаат никаква сличност или блискост со Аллах Теала на кој било начин. Дали таквите ниски робови можат да благодарат што и доликува на славата на таквиот Семоќен Аллах? Затоа што има многу работи за кои луѓето мислат дека се убави и вредни. Но, Аллах Теала ги смета овие за зли и не ги сака. Работите што ги сметаме за почит и благодарност може да испаднат како несакани и вулгарни работи. Поради оваа причина, луѓето, со нивните маани умови и кратковидост, не можат да најдат работи што можат да му бидат благодарни и почитувани на Аллах Теала. Освен ако должностите што служат за изразување благодарност и почит не се прогласени од страна на Аллах Теала, работите за кои се смета дека се пофални може да бидат оцрнувачки.

Овде, долгот на благодарноста и должностите на служење што луѓето мора да ги прават и да веруваат кон Аллах Теала со своето срце, јазик и тело, беа објавени од страна на Аллах Теала и објавени од Неговиот сакан Пратеник сал-Аллах Теала. „алејхи ве селем“. Должностите на ропството што ги покажува и заповеда Аллах Теала се нарекуваат (**ислам**). Заблагодарувањето на Аллах Теала е возможно со следење на патот што го донел Неговиот Пратеник. Аллах Теала не прифаќа ниту одобрува каква било форма на благодарност или обожување што не оди по овој пат или што е надвор од него. Затоа што има многу работи за кои луѓето мислат дека се добри и убави, но исламот не ги сака и наведува дека се грди.

Тоа значи дека луѓето со интелигенција мора да го следат Мухаммед алејхис-селам за да му се заблагодарат на Аллах Теала. Неговиот пат се нарекува (**Ислам**). Личноста која го следи Мухаммед алејхисселам (мир над него) се нарекува (**муслиман)**. Да му се заблагодари на Аллах Теала, односно да се покорува на Мухаммед а.с., се нарекува (обожување). Исламското знаење е поделено на два дела: религиозно знаење и научно знаење. Религиозните реформатори го нарекуваат религиозно знаење (**Схоластичко знаење**) и научно знаење (**Рационално знаење**). Религиозното знаење исто така е поделено на две:

1- Тие се информации во кои мора да се верува со срце. Овие науки се нарекуваат (**Усул-и Дин**) или (**Иман**) знаење. Накратко, (**Иман**) значи верување во шесте работи наведени од Мухаммед а.с. и прифаќање на исламот и избегнување кажување и користење работи кои се знаци на неверување. Секој муслиман мора да ги научи работите кои се знаци на неверување и да ги избегнува. Човекот кој има вера се нарекува (**муслиман**).

2- Информации за ибадетите (богослужбите) кои треба да се вршат со телото или срцето и да се избегнуваат. Информациите што се наредуваат да се направат се нарекуваат (**Фарз**), а информациите што се наредуваат да се избегнуваат се нарекуваат (**Харам**). Овие се нарекуваат (**Фуру-и дин**) или (Ахкам-и исламијје) или (**Ислам**) знаење.

[Првото нешто што му треба на сите е да го каже (**Калима-и Тевхид)** и да верува во неговото значење. Зборот е тевхид (**Ла илахе илАллах Мухаммедун ресулулах**). Значењето на ова е (Аллах постои и е еден и Мухаммед а.с. е неговиот Пратеник). Верувањето во ова се нарекува (верување) и (станување муслиман). Човекот кој верува се нарекува (**Му'мин**) и (**муслиман**). Верата мора да биде континуирана. Поради оваа причина, неопходно е да се избегнува правење работи што предизвикуваат неверување и користење работи што се знаци на неверување.

Куранот е збор на Аллах. Аллах Теала му го испрати Куранот на Мухаммед а.с. Зборовите на Куранот се на арапски. Меѓутоа, Аллах Теала е тој што ги става овие зборови рамо до рамо. Арапските зборови во Куранот беа испратени како букви и зборови во форма на ајети (стихови) подредени од Аллах Теала. Значењето на овие букви и зборови го носи божественото слово. Овие букви и зборови се нарекуваат (**Куран**). Значењата кои укажуваат на божествената реч се и Куранот. Куранот, овој божествен збор, не е создаден. Тој е предвечен и вечен, како и другите атрибути на Аллах Теала. Џебраил доаѓа еднаш годишно и го рецитира Куран-и Керим кој е објавен до тој момент, според неговиот редослед во Левх-ил махфуз, а нашиот пророк исто така го повторуваше. Во годината кога требаше да биде почестен со ахирет, тие дојдоа двапати и го прочитаа целиот негов текст. Нашиот пророк и повеќето асхаби (придружници) го научија напамет целиот Куран-и Керим. Во годината кога заминаа во ахирет, калифот Абу Бакр ас-Сиддик ги собрал оние што знаеле напамет, ги донел пишаните и побарал делегација да го запише целиот Куран-и Керим. Така, била создадена книга наречена (Мусхаф). Триесет и три илјади сахабии (придружници) едногласно одлучија дека секоја буква од овој мусхаф е на вистинското место.

Зборовите на Мухаммед алејхисселам (мир над него) се нарекуваат (**Хадис-и Шериф**). Меѓу нив, хадисите чие значење е од Аллах Теала, а чии зборови се напишани од Мухаммед а.с. се нарекуваат (**Хадис-и кудси**). Има многу книги за хадис. Меѓу нив познати се книгите (**Бухари**) и (**Муслим**).

Меѓу заповедите на Аллах Теала, информацијата на која треба да се верува се нарекува (**Иман**), наредбите што треба да се извршуваат (**Фарз**) и наредбите што треба да се избегнуваат (**Харам**). Фарз и харам работи се нарекуваат (**Ахкам-и исламијје**). Личноста која не верува ниту во едно исламско знаење се нарекува (**ќафир**).

Втората работа што му треба на човекот е да си го исчисти срцето. Кога велиме срце, две работи се разбираат. Сите го нарекуваат парчето месо на нашите гради срце. Ова срце, наречено срце, го има и кај животните. Второто срце е срцето што е во срцето и не може да се види. Ова срце се нарекува срце. Ова срце е

срцето напишано во религиозни книги. Местото на исламското знаење е ова срце. Тоа е срце кое верува и не верува. Срцето што верува е чисто. Срцето што не верува е валкано и мртво. Наша прва должност е да работиме да го одржуваме срцето чисто. Обожувањето, особено намазот и барањето прошка, го прочистува срцето. Вршењето харам го расипува срцето. Нашиот пророк рекол: (**Многу читајте прошка! Аллах Теала ќе ги заштити оние кои продолжуваат да ја читаат молитвата за прошка од болести и сите неволји. Обезбедува храна од таму каде што најмалку го очекува**.) Тоа значи Истигфар (Естагфирулах). За да бидат прифатени молитвите, читателот мора да биде муслиман, да се покае за своите ѓунахи (гревови) и да го кажува со знаење и верување во неговото значење. Молитвата направена со помрачено срце нема да биде прифатена. Срцето на оној кој чита молитва три пати и продолжува да се моли пет пати на ден, исто така ќе се очисти и ќе почне да го кажува. Молитвата направена само со уста без да се каже од срце нема никаква корист.

Религиозното знаење што го пренесува исламската религија е знаењето запишано во книгите на научниците на (**Ехл-и суннет**). Помеѓу знаењето за иманот и исламот што го пренесуваат научниците на Ехл-и суннет, оној кој не верува во еден од ајетите и хадисите со јасни значења станува **ќафир** (неверник). Ако го сокрие своето неверување, тој се нарекува **мунафик** (лицемерен). Ако тој ги крие работите и се обиде да ги измами муслиманите преправајќи се дека е муслиман, тоа се нарекува (**зиндик**). Ако верува погрешно со погрешно толкување на текстови чиишто значења не се јасни, нема да стане неверник. Но, бидејќи тој скршнал од вистинскиот пат на Ехл-и суннет, тој ќе оди во Џехеннемот. Бидејќи оваа личност верува во текстови со јасни значења, тој нема да остане во вечни маки, ќе биде изваден од џехеннемот (пеколот) и ставен во Џеннетот (Рајот). Тие се нарекуваат (**Ехл-и Бидат**) или (**Секти на ерес**). Постојат седумдесет и два вида погрешни мезхеби (секти). Ниту едно од ибадетите (богослужбите) извршени од нив и неверниците и отпадниците и добрите дела и услуги што тие им ги даваат на луѓето нема да бидат прифатени и нема да бидат од корист во задгробниот живот (ахирет). Муслиманите чија вера е точна се нарекуваат (**Ехл-и суннет вел-џемаат**) или (сунити). Сунитите се поделени во четири мезхеби (секти) во ибадетот (богослужбата). Оние од овие четири мезхеби (секти) знаат дека едни со други се сунити и дека водат љубов.

Човек кој не е во еден од четирите мезхеби (секти) не може да биде Ехл-и суннет. Во писмата на Имам-и Рабани, особено во двесте осумдесет и шестото писмо од првиот том, и во делот (Зебајих) од прибелешката на Тахтави за (**Дур-ул-мухтар**), е наведено дека оние кои не се обрежани ќе бидат ќафири или ехл-и бидат, а со неговите документи е запишано во книгата (**Ел-бесаир ли-мункир-истевессул-и би-ехли-ил-мекабир**). Овие две книги се на арапски јазик. Вториот е напишан и отпечатен во Индија во 1395 година [н.е. Во 1975 година] и подоцна, беа направени бројни офсет отпечатоци од Издавачката куќа Хакикат, во Истанбул.

Ако оние кои се поклонуваат според една од четирите мезхеби (секти), направат ѓунахи (гревови) или грешат во своето обожување и се покајат, ѓунахи

(гревовите) ќе им бидат простени. Ако не се покајат, Аллах Теала ќе им прости ако сака и никогаш нема да ги пушти во џеханнемот (пеколот). Ако сака, може да ги казни колку и нивните ѓунахи (гревови), но сепак ќе се спасат од маки. Оние кои не веруваат ниту во една од јасните информации кои се суштинско знаење во религијата, односно дека дури и неуките слушнале, ќе претрпат вечни маки во џеханнемот (пеколот). Овие се нарекуваат **ќафир** (Неверник) и **муртед** (Отпадник).

Неверниците се делат на два, како оние со книга и оние без книга: Лицето кое е муслиманско дете, но подоцна ја напушта религијата и станува неверник, се нарекува муртед (отпадник). Ибни Абидин „рахиме-хуллаху теала", информирајќи за оние чијшто брак е харам поради политеизмот, вели: „Муртеди, Мулхиди, Зиндици, Магијци, идолопоклоници, антички грчки филозофи, мунафици, оние кои се оддалечиле и станаа неверници од седумдесет и двете мезхеби (секти), [Берехмен, будист], Батини. Луѓето наречени Ибахи и Друзи се сите неверници без книга). Вакви се и комунистите и масоните. Христијаните и Евреите кои веруваат во книгите **Тора** (Теврат) и **Библија** (Инџил) кои беа испратени од небото, а подоцна беа променети и расипани се неверници базирани на книги. Ако верува дека тие се присутни во кое било суштество (атрибутот на Божеството), тој станува **мушрик** (многубожец). Атрибути на Аллах Теала (**Сифат-и затијје)** и (Сифат-и субутијје) се нарекуваат Атрибути на Божественоста (**атрибути на Улухијјет)**.

Ако некој неверник, со или без книга, стане муслиман, тој ќе биде спасен од џеханнемот (пеколот). Тој станува чист муслиман без никаков ѓунах (грев). Но, тој мора да биде (**сунитски**) муслиман. Да се биде сунит значи читање и учење на книгата „рахима-хумуллаху теала" на еден од научниците на Ехл-и-суннет, и да се има нечија вера, зборови и дела во согласност со неа. Кијам-у би-нефсихи значи дека неговото постоење доаѓа од себе, не му треба ништо за своето постоење. На овој свет може да се разбере дали човекот е муслиман или не со неговите зборови и дела што ги кажува отворено, без никаква принуденост. Дали оваа личност оди во задгробниот живот со вера или не, станува јасно во неговиот последен здив. Ако муслиман, маж или жена, кој направил голем ѓунах (грев) се покае со чисто срце, неговите ѓунахи (гревови) дефинитивно ќе бидат простени. Тој станува безгрешен и чист. Што е **тевбе** (покајание) и како да се направи покајание се објаснети нашироко во книгите за илмихал (вероучење), на пример на турски и арапски (**Иман и Ислам**) и во книгата **Садети ебедијје** (Вечно блаженство).]

-2-

ИМАН и ИСЛАМ

Во оваа книга (**ИТИКАДНАМЕ**) ќе биде објаснет хадисот на Аллаховиот Пратеник „сал-Аллах алејхи ве селем“ кој информира за (**иманот и исламот**). Се надевам дека со благословот на овој хадис, верата на муслиманите ќе биде усовршена [зајакната], така што, тие ќе постигнат праведност и среќа, а овој Халид, кој има многу злосторства и ѓунахи (гревови), ќе биде спасен „светиот сирух“.

Моето прекрасно верување е дека Аллах Теала, на кого ништо не му треба, е дарежлив и има голема милост кон Своите робови, ги простува несоодветните зборови на овој кутриот Халид, кој има малку капитал и темно срце, и го прифаќа неговото обожување со недостатоци! Нека нè заштити од злото на лажливецот и измамник шејтанот (ѓаволот) [и да не бидеме измамени од лажните зборови и пишувања на непријателите на исламот] и да ни подари среќа! Најмилостив меѓу милостивите и најдарежливиот од дарежливите е само Аллах Теала.

Исламските научници рекоа дека секој муслиман, машко и женско, кој е **мукеллеф** (со должност), односно кој достигнал возраст од мудрост и пубертет, треба [да го познава и знае Аллах Теала, т.е.] треба да го знае суштинското на Аллах Теала, и потребно е да се верува правилно во атрибутите сифат-и затијје и сифат-и субутијје. Ова е првото нешто што е задолжително за сите. Незнаењето не е оправдување. Незнаењето би било ѓунах (грев). Халид-и Багдади, синот на Ахмед, ја напишал оваа книга за да не продава супериорност и знаење на другите или да стане познат. Туку преданијата е наменета за да остави услуга.

Нека Аллах Теала му помогне на овој беспомошен Халид[2] и на сите муслимани со своја сила и со помош на блажената душа на Неговиот Пратеник! Амин.

[Атрибутите на Аллах Теала се шест. Тоа се: Вуџуд, Кидем, Бека, Вахданијет, Мухалефет-ун лил-хавадис и Кијам-у би-нефсихи. Вуџуд значи самопостоење. Кидем значи да немате пред или почеток на вашето постоење. Бека значи да се биде вечен и никогаш да не исчезне. Вахданијат значи да немате партнери, да немате еднакви, да немате еднакви во кој било поглед. Мухалефет-ун лил-хавадис значи дека не наликува на ниту едно друго суштество на кој било начин. Кијам-у би-нефсихи значи дека неговото постоење доаѓа од себе, не му треба ништо за своето постоење. Ниту еден од овие шест атрибути не постои кај ниту едно суштество. Тие немаат никаква поврзаност или врска со суштества. Некои научници рекоа дека Вахданијет и Мухалефет-ун лил-хавадис се исти и рекоа (Постојат пет атрибути на Него).

Сè друго освен Аллах Теала се нарекува (**Ма-сива**) или (**Алем**). Сега велат (**Табиат**). Сите светови не постоеја. Аллах Теала ги создал сите. Сите светови се можни и актуелни. Односно, тие можат да настанат додека не постојат, и можат да

[2] Халид-и Багдади, починал во Дамаск во 1242 година [во милениумска 1826 година]

исчезнат додека постојат, и настанале додека не постојат. Хадисот го наведува ова дека (**Аллах Теала постоел. Ништо друго не постоело**), .

Втор доказ кој покажува дека светот е креација е дека светот е секогаш корумпиран и променет. Сè се менува. Она што е вечно, сепак, никогаш не се менува. Суштината на Аллах Теала [т.е. Себеси] и Неговите атрибути се вакви. Овие никогаш не се менуваат. [Сепак, во универзумот, во физичките настани, материјата ја менува состојбата. Во хемиските реакции се менува суштината и структурата на супстанциите. Гледаме дека предметите исчезнуваат и се претвораат во други објекти. Денес, во новопознатите атомски промени и нуклеарни реакции исчезнуваат и материјата и елементите. Се претвора во енергија.] Ваквите промени на световите и нивното создавање еден од друг не може да дојде од бесконечноста. Тие мора да имаат почеток и да бидат произведени од првите супстанции и елементи кои се создадени од ништо.

Друг доказ дека универзумот е возможен, односно дека може да постои од непостоење, е дека универзумот постои. Односно, сè доаѓа во постоење од непостоење. [Вуџуд значи да постоиш. Постојат три вида на постоење: Првиот е (**Вациб-ул-вуџуд**). Со други зборови, она што е неопходно за постоење е постоењето. Секогаш постои. Пред и бесконечното, потоа никогаш не можат да исчезнат. Вациб-ул-вуџуд е само Аллах Теала. Вториот е (**Мумтени'-ул-вуџуд**). Тоа е, не може да настане. Секогаш мора да исчезне. Шерик-и бари е вака.

Со други зборови, не може да има втор бог кој е партнер на Аллах Теала, како Аллах Теала. Третиот е (**Мумкин-ул-вуџуд**). Односно, може да постои или може да исчезне. Сите светови и суштества се секогаш вакви. Спротивно на зборот (**Вуџуд**) е зборот (**Адем**). Адем значи ништожност. Универзумите, односно сè, биле во непостоење пред да постојат. Со други зборови, тие не постоеле.]

Мевџуд, односно она што постои, е две: Едниот е (**Мумкин**), вториот е (**Вациб**). Да е само возможно постоењето и да нема потреба од вациб-ул-вуџуд, ништо не би можело да постои. [Затоа што доаѓањето во постоење од непостоење е промена, настан. Според нашето физичко знаење, за да се случи настан во секој предмет, надворешна сила мора да дејствува на овој предмет, а изворот на оваа сила мора да постои пред овој предмет.] Поради оваа причина, можното постоење не може да постои самостојно и не може да остане во постоење. Ако некоја сила не влијаеше на него, тој секогаш ќе останеше во ништо. Не можеше да постои. Оној кој не може да се создаде себеси, не може, се разбира, да создава или создава други можни нешта. Оној што го создава можното мора да биде вациб-ул вуџуд. Постоењето на универзумот покажува дека постои творец кој го создал од ништо. Како што може да се види, единствениот творец на сите можни работи, немањето настанување и небидењето постоење, односно секогаш постоењето, е само вациб-ул-вуџуд. Тој е кадим. Со други зборови, отсекогаш постоел. Вациб-ул-вуџуд значи дека неговото постоење не доаѓа од некој друг, туку само од самиот себе. Тоа е, таа секогаш постои сама по себе. Не е создаден од никој друг. Ако тоа не е случај, тоа мора да биде возможно и реално, и мора да биде создадено од некој друг. Ова е

резултат што е спротивен на она што се мислеше. Фариси (Худа) значи секогаш да постои само по себе, односно вечно. [Подетални информации има во 6-та статија од првиот дел од нашата книга, на 74-та страница. Ве молиме прочитајте и од таму!]

Гледаме дека универзумите се во прекрасна рамнотежа. Науката секоја година наоѓа нови. Оној што го создава овој поредок мора да биде оној што е (**Хај**) жив, (**Алим**) знае, (**Кадир**) семоќен, (**Мурид**) посакувач, (**Семи**) слуша, (**Басир**) гледа, (**Мутекеллим**) кажувач и (**Халик**) создава. Затоа што да се умре, да се биде неук, да се биде неспособен да се направи нешто со сила, глувост, слепило и неможност да се зборува се сите маани и работи од кои треба да се срами. Невозможно е Оној кој го создал овој универзум, овој свет, во овој ред и го штити од уништување да има такви мани.

[Секое суштество, од атомот до ѕвездите, е создадено со пресметка и закон. Редоследот во законите и врските што можат да се откријат во физиката, хемијата, астрономијата и биологијата го восхитуваат умот. Дури и Дарвин мораше да каже: „Кога размислувам за редот и суптилностите во структурата на окото, чувствувам дека ќе ја изгубам главата од чудење“.

Воздухот е мешавина од 78 отсто азот, 21 отсто кислород и 1 благороден гас. Тоа не е соединение, тоа е мешавина. Кога кислородот би бил повеќе од 21 процент, би ги изгорел нашите бели дробови. Ако беше помал од 21, немаше да може да согорува хранливи материи во крвта. Луѓето и животните не можеа да преживеат. Оваа вредност од 21 не се менува секаде и на дожд. Ова е голем благослов. Зарем тоа не го покажува постоењето, моќта и милоста на Аллах? Во споредба со ова чудо, структурата на окото не е ништо. Може ли Оној што ги создал сите закони, суптилни пресметки и формули научени во науката да има некакви недостатоци?]

Освен тоа, споменатите квалитети на совршенство ги гледаме и кај нивните суштества. Тој ги создаде овие во Неговите созданија. Како би можел да ги создаде овие атрибути кај суштествата ако ги немал? Да не постоеше во Него, Неговите созданија ќе беа над Него.

Повторно, велиме дека Создателот на световите мора да ги има сите совршени и супериорни атрибути и ниту еден од дефицитарните својства. Затоа што она што е нецелосно и погрешно не може да биде Создател.

Ако ги оставиме настрана овие докази што ги покажува разумот, ајетите и хадисите јасно кажуваат дека Аллах Теала има совршени својства. Не е дозволено да се сомневаме во ова. Сомнежот предизвикува неверување. Осумте атрибути на совршенство напишани погоре се нарекуваат (**Сифат-и субутијје**). Односно, очигледните својства на Аллах Теала се осум. Аллах Теала ги има сите својства на совршенство. Нема маана, забуна или промена во Неговата суштина, атрибути и дела. (**Сифат-и затијје**) и (**Сифат-и субутијје**) се нарекуваат Атрибути на

Божеството (**атрибути на Улухиjjет**). Оној кој верува дека суштеството има атрибут на божественост станува **мушрик** (многубожец).

-3-

ИСЛАМСКИТЕ УСЛОВИ

Со помош на Аллах Теала, кој ги одржува сите светови во постоење во секој момент, секогаш е присутен и буден и е давател на сите добрини и благослови, сега почнуваме да ги објаснуваме блажените зборови на нашиот Пратеник „салАллах алејхи ве селлем".

Нашиот сакан Омер бин Хаттаб, херојскиот имам на муслиманите, еден од највисоките асхаби (придружници), кој е познат по тоа што секогаш ја кажува вистината, вели:

(Тоа беше таков ден што неколкумина од нас од асхабите (придружниците) бевме во присуство и служба на нашиот Пратеник Мухаммед (салАллах алејхи ве селлем). Тој ден, тој час, беше толку чесен, драгоцен и недостижен ден. Тој ден судбината ми беше да бидам чест да бидам со Аллаховиот Пратеник за време на неговиот разговор и да го видам неговото благословено лице кое беше храна за душите и им даваше задоволство и радост на душите. За да ја објасни честа и вредноста на овој ден, тој рече: „Тоа беше ден... Може ли да има толку чесно и драгоцено време како денот кога имавме шанса да го видиме Џебраил алејхисселам во човечки облик, да го слушнеме неговиот глас и да ги слушнеме информациите што им требаат на робовите, во многу убав јасен пат, од благословената уста на Аллаховиот Пратеник (салАллах Теала алејхи ве селлем)?

(Во тоа време, како да прави ѓунах (грев) месечината, дојде еден човек кај нас. Неговата облека беше многу бела, а косата многу црна. На него немаше знаци на патување, како прашина или пот. Никој од нас, асхабите (придружниците) на Аллаховиот Пратеник „сал-Аллах алејхи ве селлем ", го познаваше. Односно, Тој не беше еден од луѓето што ги видовме и знаевме. Тој седеше во присуство на Аллаховиот Пратеник (сал-Аллах алејхи ве селлем). Ги приближи колената до неговите благословени колена. Ова беше ангел по име Џебраил. Тој беше во човечка форма. И покрај тоа што изгледа дека вака седењето на Џебраил а.с. не е во согласност со добрите манири, оваа ситуација укажува на нешто важно. Со други зборови, тоа покажува дека не е во ред да се срами да учи религиозно знаење и дека гордоста и ароганцијата не му одговараат на врховниот учител. На овој начин, Џебраил а.с. им објаснува на асхабите (придружници) дека секој треба слободно и без да му биде досадно да ги прашува учителите што сака да научи во религијата. Затоа што не би било во ред да се срамиме во учењето на религијата, да ги плаќаме давачките на Аллах Теала и да ни е здодевно во поучувањето и учењето.

(Таа благородна личност ги стави рацете на благословените колена на нашиот Пратеник Мухаммед а.с.) Тој го праша Аллаховиот Пратеник и рече: „**О, Аллахов Пратеник! Кажи ми за исламот и муслиманството**“).

Во речникот зборот (**Ислам**) значи потчинување и поднесување. Ресулулах „ сал-Аллах алејхи ве селлем “ изјавил дека зборот Ислам е името на петте основни столбови во исламот на следниов начин:

Аллаховиот Пратеник „ сал-Аллах алејхи ве селлем “ рече:

1-Првиот од условите на исламот е (да се рецитира Словото на Шехадет). Да се рецитира Келиме-и шехадет значи да се каже: „Ешхеду енла илахе илаллах ве ешхеду енне Мухаммеден абдуху ве расулух“. Со други зборови, човек кој е разумен, достигнал пубертет и може да зборува, (Нема ништо и никој на земјата или на небото што има право да биде обожуван и достоен за обожување. Вистинскиот Бог е само Аллах Теала). Тој е вациб-ул-вуџуд. Тој ја има целата супериорност. Во него нема никаква мана. Да вели дека неговото име е (Аллах) и тој цврсто верува во тоа со своето срце. И пак е розов, бело-црвен, светол, со слатко лице и црни веѓи и црни очи, со бистро чело, расположен, сенката не му паѓа на земја, и слаткоречив, т.н. Арап бидејќи е роден во Мека во Арабија, од синот на Хашими (лицето по име Мухаммед, синот на Абдуллах). Тој е син на хазрети Амина, ќерката на Вехеб. Роден е во градот Мека [во зори, во понеделник наутро, на 20 април, во 571 година во новата ера]. Кога имал четириесет години, го известиле дека е пророк. Оваа година се нарекува (година на Бисет). По ова, тој тринаесет години ги повикувал луѓето во исламот во Мека. По наредба на Аллах Теала се преселил во градот Медина. Тука го ширел исламот насекаде. Починал во Медина, десет години по хиџра, односно во јуни 632 година од нашата ера, на дванаесеттиот понеделник од Рабиул-аввал. [Според историчарите, за време на неговото преселување од Мека во просветениот град Медина, тој влегол во пештерата на планината Севр во близина на вечерта во четвртокот, на дваесет и седми во месецот Сафар, во 622 година од нашата ера. Тој ја напушти пештерата во понеделникот вечерта и стапна во селото Куба во градот Медина на дваесеттиот понеделник од месецот Афренџи септември, седмиот понеделник од месецот Руми септември и осмиот понеделник од Рабиул-аввал. Овој среќен ден го означи почетокот на новата година за муслиманите (**Хиџри Шемси**). Почетокот на хиџри-шемси годината за шиитите е пред шест месеци. Односно, започнува на 20 март, кој е празник Невруз на огнопоклонувачките неверници. Тој остана во Куба во четвртокот, кога денот и ноќта беа изедначени, а замина во петокот. Тој ден тој влезе во Медина. Првиот ден од месецот Мухарем во таа година се сметал за почеток на годината (**хиџри камери**). Почетокот на оваа лунарна година беше шеснаесеттиот петок од јули. Годината на хиџрискиот шемси што се совпаѓа со почетокот на која било Грегоријанска година е 622 дена помалку од оваа Грегоријанска нова година. Грегоријанската година што се совпаѓа со почетокот на која било шемси година е за 621 повеќе од оваа нова шемси година.]

2-Вториот од петте столбови на исламот е да се прави намаз пет пати на ден, во согласност со неговите услови и обврски (**кога ќе дојде време, да се клања намазот**).

За секој муслиман е задолжително да извршува пет намази секој ден, кога ќе дојде нивното време, и да знае дека секој намаз го извршил на време. Голем ѓунах (грев) е да се прави намаз пред своето време, следејќи ги погрешните календари подготвени од неуки и секташки луѓе, а овој намаз нема да важи. Освен тоа, предизвикува првиот суннет на пладне и фарзниот намаз на вечерта да се изврши во времето на керахет. [Се разбира дека дојде време за молитва, кога муезинот го чита езанот. Звуците на инструментите како што се звучниците што ги рецитираат ќафирите и Ехл-и Бидат не се нарекуваат **Мухаммедов Езан**.] Човекот треба да ги извршува намазот пред да им истекува временскиот рок, да внимава на фарзите, вацибите и суннетите на намазот и да му го предаде срцето на Аллах Теала. Во Куран-и Керим, намазот (**салат**) е наредба. (Салат), во речникот значи човечка молитва, ангелско барање прошка и милост и сожалување на Аллах Теала. Во исламот намазот (**салат**) значи правење одредени движења и читање одредени работи, како што е наведено во книгите илмихал (верско учење). Намазот започнува со **текбир на Ифтитах**. Односно, започнува со тоа што мажите ги креваат рацете до ушите и кажуваат „Аллах Акбар“ додека ги спуштаат рацете под папокот, а жените ги креваат рацете до нивото на раменатa и ги спуштаат над градите. Последното седење се завршува со вртење на главата на десно и лево рамо и поздравување.

3-Третиот од петте столбови на исламот е (**Давање на зекат од својот имот**). Буквалното значење на зекат е да се исчисти, пофали и да стане добар и убав. Зекат во исламот значи дека лицето кое има имот од **(Зекат)** повеќе од неговите потреби и во одредена граница наречена (**Нисаб**), издвојува одредена сума од својот имот и им ја дава на муслиманите, како што е наведено во Куран-и Керим, без да го спомнува со цел да се пофали. Зекат се дава на седум класи луѓе. Во сите четири мезхеби (секти) има четири вида на зекат стоки: Зекат на злато и сребро, зекат на комерцијални добра, зекат на четириножни касапски животни кои пасат на ливадите повеќе од половина од годината и зекат на производи од почва. Овој четврти зекат се нарекува (**Ушр**). Ушр се дава веднаш штом ќе се извади родот од земјата. Останатите три зекати се даваат една година откако ќе се достигне нисаб износот.

4-Четвртиот од петте столбови на исламот е (**да се пости секој ден за време на светиот месец Рамазан**). Постот се нарекува (**Савм**). Савм во речникот значи да се заштити нешто од нешто друго. Во исламот тоа значи да се заштитиме од три работи секој ден во текот на месецот Рамазан, со почитување на условите, како што заповеда Аллах Теала. Овие три работи се јадење, пиење и сексуални односи. Месецот Рамазан започнува со гледање на полумесечината [младата месечина] на небото. Не започнува со пресметување однапред со календарот.

5-Петтиот од петте столбови на исламот е (**Кој е способен, мора еднаш во животот да изврши хаџ**). Задолжително е човек кој може да отпатува во Мека со повеќе од доволно пари за да ги издржува семејството и децата што ги оставил, со безбеден пат и здраво тело, еднаш во животот да ја обиколи величествената Каба и да застане на дворот на Арафат.

Кога таа личност ги слушна овие одговори од Аллаховиот Пратеник, рече: (**Вистината ја кажа, о Пратеник на Аллах**). Омер 'радиј-Аллах'анх' известува дека асхабите (придружници) кои биле таму биле зачудени од ваквата состојба на таа личност. Затоа што и прашува и потврдува дека даденият одговор е точен. Да прашаш нешто значи да сакаш да го научиш она што не го знаеш. Кажувањето дека сте ја кажале вистината, покажува дека ги знаете овие работи.

Највисокиот од петте столбови на исламот наведени погоре е да се каже (**Келиме-и Шехадет**) и да се верува во неговото значење. После ова, следното нешто е да се изврши намаз. Потоа, пост, па извршување на ацилак. Последно е да се даде зекат. Едногласно е јасно дека Келиме-и Шехадет е супериорна. Според редот на супериорност на преостанатите четири, зборовите на повеќето научници се како што наведовме погоре. Келиме-и Шехадет стана задолжителна на почетокот на исламот и за прв пат. Пет дневни намази станаа задолжителни во дванаесеттата година на Би'сет и во ноќта на Ми'рац, една година и неколку месеци пред хиџрет. Рамазанскиот пост стана задолжителен во втората година од хиџрет, во месецот Шабан. Давањето зекат стана задолжително во месецот Рамазан, во годината кога постот стана задолжителен. Хаџ стана задолжителен во деветтата година од хиџра.

Ако некој негира еден од овие пет столбови на исламот, односно не верува во него, не го прифаќа, или се исмејува или не го почитува, тој станува ќафир (неверник). Исто така, секој што не прифаќа ништо од другите работи кои јасно и едногласно се прогласени за халал или харам, односно кој вели халал за харам или харам за харам, станува ќафир (неверник). Секој кој негира или не сака едно од религиозните знаења кои се суштинско знаење во религијата, односно што го слушаат и знаат дури и неуките што живеат во исламските земји, станува неверник.

[На пример, харам е да се јаде свинско месо, да се пијат алкохолни пијалоци, да се коцка, а жените и девојките да излегуваат пред други со непокриени глави, коса, раце и нозе, а мажите да бидат изложени меѓу колената и папокот. Односно, Аллах Теала ги забрани овие.

Четирите вистински мезхеби (секти), кои ги наведуваат заповедите и забраните на Аллах Теала, различно ги објасниле интимните делови од телото на луѓето, односно деловите кои е забрането да се гледаат или да се покажат на другите. За секој муслиман е задолжително да ги покрива своите интимни делови од телото како што е пропишано од неговиот мезхеб (секта). Харам е другите да гледаат во оние чии делови од телото се отворени. Во (**Кимја-и сеадет**) е напишано: (Како што им е харам на жените и девојките да излегуваат со

непокриени глави, коса, раце и нозе, исто така им е харам да излегуваат со тенка, украсни, тесни и мирисна облека. Во неговите ѓунах (грев)ови и маки учествуваат и неговата мајка, татко, сопруг и брат, кои дозволуваат, се согласуваат и сакаат вака да излегуваат надвор). Односно ќе изгорат заедно во џеханнемот (пеколот). Ако се покајат, ќе им биде простено и нема да бидат изгорени. Аллах Теала ги сака оние кои се каат. Беше наредено во третата година од хиџрет девојките и жените кои достигнале пубертет да не ги гледаат туѓи мажи. Не треба да нè залажуваат британските шпиони и неуките кои паднаа во нивните стапици, тврдејќи дека не покривањето се практикувало пред да се открие ајетот (стихот) за хиџаб, а велејќи дека фаќихите (исламските правниците) подоцна го измислиле концептот на покривање.

Човек кој тврди дека е муслиман мора да знае дали се што прави е компатибилно со исламот. Ако не знае, мора да го научи тоа со тоа што ќе праша некој ученик на Ехл-и Суннет или со читање на книгите на овие научници. Ако дејството не е компатибилно со исламот, не може да се спаси од ѓунах (грев) или неверување. Тој мора вистински да се кае секој ден. Ѓунах (грев)овите и хулата за кои се покајани дефинитивно ќе бидат простени. Ако не се покае, ќе ја претрпи маката, односно казната и на овој свет и во џеханнемот (пеколот). Овие казни се напишани на различни места во нашата книга. Муслиманот кој ќе направи голем ѓунах (грев) ќе биде изваден од џеханнемот (пеколот) откако ќе биде изгорен за својот ѓунах (грев). Неверник или зиндик кој не верува во Аллах Теала и работи на уништување на исламот, вечно ќе гори во џеханнемот (пеколот).

Деловите од телото што мажите и жените треба да ги покријат за време на молитвата и насекаде се нарекуваат (авретски делови). Харам е да се откријат интимните делови од телото и да се гледа во туѓите интимни делови. Секој што вели дека интимните делови не постојат во исламот, станува неверник. Човек кој со ијма вели дека е халал во сите четири мезхеби да се открие интимниот дел од телото и да се гледа во туѓите интимни делови, а не му придава значење, односно тој што не се плаши на казната, станува неверник. Вака жените ги откриваат интимните делови и пеат и рецитираат Мавлид во присуство на мажи. Областа помеѓу колената и препоните на мажите не се смета за аврет во мезхебот Ханбали.

Човекот кој вели: „Јас сум муслиман“ мора да научи и да им придава важност на условите на иманот и исламот, како и на фарзот и харамот што едногласно го кажуваат четирите мезхеби. Незнаењето не е оправдание.

Односно, тоа е како да се знае, но да не се верува. Делови на жените освен нивните лица и раце се интимни делови во сите четири мезхеби. Ако некој открие дел од себе што не е во согласност со ијма, односно не е аврет според една од другите три мезхеби (секти), без да му придава важност, нема да стане неверник, туку според својот мезхеб (секта), тоа ќе биде тежок ѓунах (грев). Вака мажите го отвораат пределот помеѓу колената и препоните, односно бутот. Задолжително е да го научи она што не го знае. Кога ќе дознае, мора веднаш да се покае и да се прикрие.

Ѓунах (грев) се и лажење, озборување, гијбетот, клеветење, крадење, изневерување, предавство, навредување срце, предизвикување неред, користење туѓ имот без дозвола од сопственикот, неплаќање на платите на работниците и превозниците, бунт против државата, односно непочитување на нејзините закони и наредби на владата, неплаќање данок. Харам е да се прават овие работи и против неверниците и во неверните земји. Не е неверување ако неуките не знаат работи кои не се толку познати и неопходни што неуките не можат да ги знаат. Станува фиск, односно ѓунах (грев).] Видете ја 475-та страница!

-4-

УСЛОВИ НА ИМАНОТ

(Оваа личност повторно праша и рече: „О Пратеник на Аллах 'сал-Аллах Теала алејхи ве селлем'! (Кажи ми што е иман).") Откако прашал што е исламот и кога добил одговор, Џебраил побарал од нашиот Пратеник, а.с., да ја објасни вистината и природата на иманот. Во речникот, Иман значи да знаеш дека некој е целосно вистинит и да веруваш во него. Во исламот, „иман“ значи, знаејќи точно и верувајќи дека Аллаховиот Пратеник (сал-Аллах алејхи ве селлем) е пророк на Аллах Теала и дека тој е гласник на знаењето избран од Него, и накратко верување во она што тој го објавил од Аллах Теала, и детално верување во тоа што детално го изјавил, и усно да го кажува и Келиме-и шехадетот. Силната вера е следнава: како што се верува со сигурност дека огнот гори, дека змијата го труе и убива и бега од него, да веруваме од срце во Аллах Теала и Неговите атрибути, со голема почит кон Него, да ја бараме неговата согласност и убавина, да се побегне од Неговиот гнев и маки и да се стави верата цврсто во срцето, како писмена форма на мермер.

Иманот прогласена од Мухаммед а.с. и исламот се едно исто. Верувањето во значењето на шехадетот е присутно и кај двете. Иако постојат некои општи и специфични разлики, нема разлики во исламот, иако нивните буквално значења се различни.

Дали иманот е единствена работа или комбинација од неколку делови? Ако е комбиниран, од колку делови е направен? Дали делата и ибадетите (богослужбите) се дел од иманот или не?

Кога велам дека имам иман, дали е дозволено или не да се каже иншаллах (ако даде Господ)? Дали има многу или малку во иманот? Дали е создадена иманот? Дали е во моќ на човекот да верува? Или верниците со сила веруваа? Ако има тешкотии и принуда во верувањето, зошто на сите им е заповедано да веруваат? Ќе треба премногу долго да се пријават овие одделно. Поради оваа причина, овде нема да ги давам одговорите на секој посебно. Треба да се знае дека, според мезхебите (сектите) Еш'ари и Му'тезила, не е дозволено Аллах Теала да нареди нешто што не е можно да се направи. Според Мутазила, не му е дозволено да командува со работи за кои луѓето не се способни, дури и ако е возможен. Според Еш'ари, тоа е дозволено. Но, тој не заповеда. Вака е да се заповеда човек да

лета во воздух. Во однос на верата, ибадетот и делата, Аллах Теала не бара од Своите робови да прават работи што ги надминуваат нивните можности. Поради оваа причина, личноста која станува луда, невнимателна, спие или умира додека е муслиман, сепак продолжува да биде муслиман, дури и ако тоа не го потврди во оваа состојба.

Во овој хадис не треба да се размислува за буквалното значење на иманот. Бидејќи неговото речничко значење е да се потврди и верува, меѓу неуките Арапи нема никој што не го знае ова значење. Како можеше Асхаби-и кирам (придружници) „радијАллах Теала анхум ецмаин“ да не знаеше за ова? Џебраил алејхисселам сакаше да го научи значењето на иманот на Асхаби-и кирам (придружници). Поради оваа причина, тој го прашува Аллаховиот Пратеник „саллАллах Теала алејхи ве селлем“ што се нарекува Иман во исламот. (**Иман**) значи да се верува во шест одредени работи со цело срце и со тоа што ќе ги кажеш со јазик, со тоа што ќе ги најдеш преку откривање, или преку нивно пронаоѓање преку совест, или преку разбирање на умот преку докази, или со доверба и следење на избраниот и посаканиот збор. Пророкот Мухаммед (алејхисселам) рекол дека иман значи верување во шест одредени работи:

1-Првата од овие шест работи е да се верува дека **Аллах Теала е вациб-ул-вуџуд (неопходен) и вистински мабуд (Бог, творец) на сите суштества**. Тоа е џврсто да веруваме дека само Аллах Теала создава сè во светот на овој свет и светот на задгробниот живот од ништо, без материја, безвременски и единствен. [Секоја супстанција, атоми, молекули, елементи, соединенија, органски тела, клетки, живот, смрт, секој настан, секоја реакција, секаков вид сила, видови енергија, движења, закони, души, ангели, секое живо и неживо суштество, создаден од ништо. Само Тој ги создава и ги одржува сите во постоење во секој момент. Кога ќе дојде времето на судот, ќе уништи сè одеднаш. Тој е творец, творец, сопственик и владетел на секое битие. Неопходно е да се верува дека нема владетел, надреден или надреден од него. Секоја супериорност, секоја совршена особина Му припаѓа Нему. Кај него нема никаква мана, атрибут што недостасува. Може да прави што сака. Она што го прават не е да имаат корист за себе или за некој друг. Не го прави тоа за награда. Сепак, има мудрост, придобивки, благослови и благодати во сè што прави.

Тој не е должен на своите робови да им го дава она што е добро и корисно, ниту да наградува некои, а други да ги мачи. На Неговата доблест и великодушност би доликувало ако ги испрати сите бунтовници и грешници на Џеннетот (Рајот). Ако ги фрли во џехеннемот (пеколот) сите оние кои се послушни и се поклонуваат, тоа би било во согласност со неговата правда. Меѓутоа, Тој сакаше и изјави дека ќе ги земе муслиманите и верниците во Џеннетот (Рајот), ќе им даде бескрајни благослови и добрини и ќе им нанесе бескрајни маки на неверниците во џехеннемот (пеколот). Тој не се враќа на зборот. Дури и сите живи суштества да веруваат и да се покоруваат, тоа не би му било од корист. Дури и целиот свет да беше неверник, бунтовник и противник, тоа немаше да Му наштети на никаков начин. Кога некој роб сака да направи нешто, тој го создава тоа ако

сака. Тој е Оној кој ја создава секоја постапка на Своите робови и сè. Освен ако Тој не сака и не создава, ништо не може да се движи. Освен ако Тој не сака, никој не може да стане неверник. Никој не може да се побуни. Иако сака богохулење и ѓунахи (гревови), не е задоволен од нив. Никој не може да му се меша во работата. Зошто го направи ова? Никој нема моќ или право да каже „Да го направеше ова“ или да праша зошто. Ако сака, може да му прости на секој што ќе направи некој поголем ѓунах (грев), освен политеизам или хулење, и ќе умре не покајан. Ако сака, може да казни за помал ѓунах (грев). Тој изјавил дека никогаш нема да им прости на оние што умреле како неверници и отпадници и дека вечно ќе ги мачи.

Тој иако ќе измачува во џехеннемот (пеколот) човек кој е муслиман, т.е. човек кој се поклонува (**Ехл-и кибла**), но чие верување не е во согласност со итикадот на (**Ехл-и суннет**) и кој умира без да се покае), но сепак муслиманите кои се од (**Ехл-и бидат**) нема да остануваат во џехеннемот (пеколот) засекогаш.

Дозволено е да се види Аллах Теала на овој свет со око на главата. Но, никој не го видел. На Судниот ден, на местото на судот, со тага и слава ќе бидат проколнати неверниците и верниците кои згрешиле; На праведните верници ќе им се појави со благодат и убавина. Верниците ќе го видат на Џеннетот (Рајот), со атрибутот убавина. Ќе видат и ангелите и жените. Неверниците ќе бидат лишени од ова.

Силна е веста дека и џиновите ќе бидат лишени. Според повеќето научници, (прифатените верници секое утро и вечер ќе бидат почестени со манифестација на убавина и вид, а ниските со манифестација на убавина и видување неколку пати годишно, како што се секој петок и жените ќе бидат почестени со светскиот бајрам).

[Шеик Абдулхак-и Дехлеви[3] хазретлери вели во својата персиска книга (**Текмил-ул-иман**): Во светиот хадисот е наведено: (**Ќе го видите вашиот Господ на Судниот ден како што го гледате четиринаесеттиот месец!)** Како што Аллах Теала ќе биде познат без да биде разбран на овој свет, Тој исто така ќе биде виден без да биде разбран во задгробниот живот. Големите научници како што се Ебул Хасен-и Еш'ари, Имам-и Сујути и Имам-и Бејхеки известија дека ангелите исто така ќе го видат Аллах Теала на Џеннетот (Рајот). Имам-и азам Ебу Ханифа и други научници изјавија дека џинните нема да заработат награди и нема да влезат во Џеннетот (Рајот), туку само верниците ќе бидат спасени од џехеннемот (пеколот). Жените ќе го гледаат неколку пати годишно, како празници низ светот. Совршените верници ќе го гледаат секое утро и навечер, а останатите во петок. Според овој кутриот, во оваа радосна вест се вклучени и верници, ангели и џинни. Би било соодветно да се чуваат совршени и мудри жени, како што се Фатимат-уз-зехра, Хадицет-ул-кубра, Аише-и сиддика и други азваџ-и тахират, и Мерјем и Асије„радијАллах еала анхунне ецмаин“, како исклучок од други жени. Имам-и Сујути исто така го истакнува ова.]

[3] Абдулхак-и Дехлеви, починал во Делхи во 1642 година

Треба да се верува дека Аллах Теала ќе се види, а не да се размислува како ќе се види. Бидејќи делата на Аллах Теала не можат да се разберат со разум. Тоа не е како световните работи. [Тоа не може да се мери со знаење за физика и хемија.] Нема аспект или присуство на Аллах Теала. Аллах Теала не е материја. Тоа не е објект. [Тоа не е елемент. Мешавината не е соединение.] Не е нумерирана. Немерливи. Не се пресметува. Нема да има промена во него. Тоа не е просторно. Не е на едно место. Не е темпиран. Нема пред, после, напред или назад, горе или долу, десно или лево. Поради оваа причина, човечката мисла, човечкото знаење, човечкиот ум не можат ништо да разберат за Него. Не може да разбере како ќе се види. Присуството на зборови кои не се дозволени да му се припишуваат на Аллах Теала, како што се рака, нога, правец, место и слично, во ајетите и хадисите ги немаат значењата што ги разбираме и знаеме и се користат денес. Таквите ајети (стихови) и хадиси се нарекуваат (**Мутешабихат**). Човек треба да верува во нив и да не се обидува да разбере што и како се.

Или, овие може да се толкуваат (**Тевил**) накратко или долго. Односно, му се придаваат различни значења кои му одговараат на Аллах Теала. На пример, зборот рака значи моќ, енергија.

Мухаммед а.с. го виде Аллах Теала при Мирац. Ова гледање не беше како да гледаш со главо око во светот. Ако некој каже дека го видел Аллах Теала во светот, тој е зиндик. Гледањето на Евлија „каддесАллах Теала есрарехум ецмаин“ не е како да се гледа светот и задгробниот живот. Со други зборови, тоа не е (**Рујет**). Ним им се јавува (**Шухуд**). [Т.е., тие го гледаат примерот со окото на срцето.] Иако имало некои меѓу евлијаите кои рекле дека го виделе, тие мислеле дека Шухуд е видение додека биле во состојба на секр, т.е. тие не беа со умот на место. Или, тоа е еден од зборовите што може да се разбере со толкување.

Прашање: Погоре беше наведено дека е дозволено да се гледа Аллах Теала во светот со око на главата. Зошто тој што вели дека се случило нешто што е дозволено да биде зиндик? Ако тој што вели дека е вистина е неверник, дали тоа нешто може да се нарече дозволено?

Одговор: Во речникот џаиз значи дека е соодветно да го имаш или да го немаш. Меѓутоа, во мезхебот Ешари[4], рујетот е дозволен; Тоа значи дека Аллах Теала има моќ да создаде сосема поинаква моќ на гледање кај луѓето, освен што е блиску до овој свет, пред него и гледање со физичките закони што ги создал во овој свет. На пример, можно е и дозволено да се покаже комарец во Андалузија на слепец во Кина, или да се покаже што има на Месечината и ѕвезда на лице на земјата. Таквата моќ е специфична за Аллах Теала. Второ, да се каже „го видов во светот“ не е во согласност со ајетите и консензусот на научниците. Затоа, секој што ќе каже такво нешто е (**Мулхид**) или **(Зиндик**). Како трет одговор велиме дека тоа што видот е дозволен во светот не значи дека е дозволено да се види Него во светот во согласност со законите на физиката. Меѓутоа, човек кој вели дека го видел Аллах Теала значи дека го видел како што гледа други работи. Ова е глетка која не е

[4] Ебулхасен Али бин Исмаил Ешари, починал во Багдат во 330 година [во милениумската 941 година]

дозволена. Исто така, секој што кажува работи што предизвикуваат неверување се нарекува мулхид или зиндик. [Светиот Мевлана Халид] вели: „Внимавајте!“ по овие одговори. Ова покажува дека вториот одговор е поцврст. [(**Мулхид**) и (**Зиндик**) велат дека тој е муслиман. (Мулхид) е искрен во оваа изјава.

Тој верува дека е муслиман и дека е на вистинскиот пат. (**Зиндик**) е непријател на исламот. Тој се преправа дека е муслиман за да го уништи исламот одвнатре и да ги измами муслиманите.]

Незамисливо е Аллах Теала да помине ден и ноќ и време. Бидејќи нема да има промена во Аллах Теала во ниту еден поглед, не може да се каже дека Тој бил ваков или онаков во минатото или во иднината. Аллах Теала не влегува во ништо. Не се комбинира со ништо. [Мезхебите на шиитите наречени (**Нусајри**) кои велат дека Хазрети Али бил преобратен се сметаат за неверници.] Аллах Теала нема спротивен, сличен, партнер, помошник или заштитник. Тој нема мајка, татко, син, ќерка или жена. Секогаш е присутен со сите, опкружува и гледа на се. Тој е со секого поблизок и од нивната крв. Меѓутоа, да се биде присутен, да се опфати, да се биде заедно и близок не е како што го разбираме. Неговата блискост не може да се разбере со знаењето на научниците, интелигенцијата на научниците и откривањето и шухуд на евлијаите „каддесАллах Теала есрарехум ецмаин“. Човечкиот ум не може да ги сфати внатрешните аспекти на овие. Аллах Теала е еден по својата суштина и особини, и во ниту една од нив нема промена или диференцијација. Тефеккеру фи алаиллахи ве ла тетефеккеру фи. Прочитајте ја 46-тото писмо од првиот том!

Имињата на Аллах Теала се (**Тевкифи**). Односно, дозволено е да се кажуваат имињата наведени во исламот, но не е дозволено да се каже ништо друго. [На пример, Аллах Теала се нарекува алим. Меѓутоа, тоа не се нарекува факих, што значи научник. Затоа што Исламот не го нарекол Аллах Теала факих. Исто така, не е дозволено да се каже бог наместо името Аллах. Затоа што, значи бог, божество, ма'буд. На пример, се вели дека боговите на Индијанците се крави. Може да се каже (Аллах е Еден, нема друг бог освен Него). Зборовите Dieu, Gott и God на други јазици може да се користат и за да значат бог или господ. Но не може да се користи наместо името Аллах.]

Имињата на Аллах Теала се бескрајни. Познат е затоа што има илјадници имиња. Односно, Тој им откри на луѓето илјадници Негови имиња. Деведесет и девет од нив се пријавени во религијата на Мухаммед алејхисселам. Тие се нарекуваат (**Есма-ул-хусна**).

Постојат шест атрибути (**Сифат-и затијје**) на Аллах Теала. [Ги кажавме овие погоре.] Има осум атрибути (**Сифат-и субутијје**) во мезхебот (**Матуридијје**). Во мезхебот (**Еш'аријје**) е седум. Овие атрибути, како и неговата суштина, се предвечни. Тоа е, тие постојат бесконечно. Тие се свети. Тие не се како атрибутите на суштествата. Тие не можат да се разберат со разум, претпоставка или споредувајќи ги со нештата во светот.

Аллаху Теала им подари на луѓето примери за овие атрибути. Со гледање на овие, може малку да се разберат атрибутите на Аллах Теала. Бидејќи човекот не може да го разбере Аллах Теала, не е дозволено да размислува или да се обидува да го разбере Аллах Теала. Осумте очигледни атрибути на Аллах Теала не се исти, ниту се разликуваат од Неговата суштина. Односно, неговите атрибути не се тој самиот. Тоа не е друго освен самиот себе. Овие осум атрибути се:

Живот, знаење, слушање, гледање, моќ, говор, волја и теквин. Во мезхебот Еш'арије, атрибутот теквин е едно со атрибутот моќ. А мешијет значи волја.

Секој од осумте атрибути на Аллах Теала е едноставен и во една единствена состојба. Кај ниту еден од нив нема промена. Сепак, секој од нив е многу во однос на нивната поврзаност со суштества. Фактот дека некој атрибут е поврзан со суштества и има многу ефекти не штети на неговата едноставност. Исто така, Аллах Теала создал толку разновидност на суштества и ги штити сите од исчезнување во секој момент. Но, Тој е сè уште еден. Нема да има промена во него. На секое суштество му треба во секој момент и во секој поглед. Нему не му треба никој.

2- Второто од шесте работи на кои мора да се верува е: (**Верување во Неговите ангели**). Тоа значи ангел, гласник, гласник или сила. Ангелите се тела. Тоа е суптилно. Тие се уште посуптилни од гасовитата состојба. Тие се светли. Тие се живи. Тие се паметни. Злото кај луѓето не постои кај ангелите. Тие можат да добијат каква било форма. Како што гасовите можат да се обликуваат кога се течни и цврсти, така и ангелите можат да добијат убави форми. Ангелите не се души кои ги напуштаат телата на големите луѓе. Христијаните мислат дека ангелите се духови. Тие не се без материја, како енергија и сила. Некои од античките филозофи мислеа така. Сите тие се нарекуваат (**Мелаике**). Ангелите се создадени пред секое живо суштество. Поради оваа причина, беше наведено дека треба да се верува во ангели пред да се верува во книги. Книгите се и пред пророците. Во Куранот, имињата на работите во кои треба да се верува се наведени по овој редослед.

Верувањето во ангелите треба да биде како што следува: Ангелите се робови на Аллах Теала. Тие не се партнери. Тие не се Негови ќерки. Така мислеа неверниците и многубошците. Аллах Теала ги сака сите ангели. Тие ги почитуваат наредбите на Аллах Теала. Тие не прават ѓунахи (гревови). Тие не се бунтуваат против наредбите. Тие не се машки и женски. Тие не се мажат. Тие не можат да имаат деца. Тие се живи, посесивни на животот.

Во веста што доаѓа од Абдуллах ибни Месуд „радиј-Аллах анх“, се наведува дека некои од мелеците (ангелите) имаат деца и дека меѓу нив се и Иблис и џин, но одговорот на ова е нашироко напишан во книгите. Кога Аллах Теала заповеда дека ќе ги создаде луѓето, прашањата на ангелите наречени (**Зелле**) како „О Господи! Дали ќе создадеш суштества кои ќе ја расипат земјата и ќе пролеат крв?“ не му штетат на фактот дека тие се невини и безгрешни.

Најбројни суштества се ангелите. Никој не го знае нивниот број освен Аллах Теала. Нема празно место на небесата каде ангелите не се поклонуваат. Насекаде на небото е преполно со ангели кои се поклонуваат на руку или се поклонуваат на сецде. Ангелите имаат должности на небото, на земјата, во тревата, во ѕвездите, во живите суштества, во неживите суштества, во капките дожд, во лисјата на дрвјата, во секоја молекула, во секој атом, во секоја реакција, во секое движење, во сè. Тие ги извршуваат наредбите на Аллах Теала насекаде. Тие се посредници меѓу Аллах Теала и Неговите созданија. Некои од нив се надредени на другите ангели. Некои од нив им носат вести на пророците. Некои од нив внесуваат добри мисли во срцата на луѓето, што се нарекува инспирација (**Илхам**). Некои луѓе немаат поим за луѓето и за сите суштества. Тие беа воодушевени од убавината на Аллах Теала. Секој од нив има одредено место. Тие не можат да заминат од таму. Некои имаат две крила, некои имаат четири или повеќе крила. [Како што крилјата на секое животно и крилјата на авионот имаат своја структура и не се слични едно на друго, крилјата на ангелите се исто така од нивниот вид. Кога некој ќе го слушне името на нешто што не го видел или знае, се залажува мислејќи дека тоа е нешто што го знае. Ангелите имаат крилја. Ние веруваме. Но, не знаеме како. Сликите на крилести жени кои се гледаат како ангели во црквите, некои списанија и филмови се измислици. Муслиманите не сликаат вака. Човек не треба да мисли дека овие искривени слики направени од немуслимани се вистинити и не треба да биде измамен од непријателите.] Небесните ангели се на Џеннетот (Рајот). Името на постариот од нив е (**Ридван**). Ангелите на џеханнемот (пеколот) се нарекуваат (**Зебани**). Овие ги извршуваат своите заповедани должности во џеханнемот (пеколот). Џеханнемскиот (Пеколниот) оган нема да им наштети. Тоа е како морето да не е штетно за рибите. Старешините на џеханнемските (пеколните) зебании (ангели) се деветнаесет. Името на најстариот е (**Малик**).

Четири ангели, од кои двајца доаѓаат ноќе, а двајца преку ден, кои ги запишуваат сите добри и лоши дела на секое човечко суштество, се нарекуваат (**Кирамен катибин**) или (**Ангели Хафаза**). Исто така, објавено е дека има и други ангели чувари освен овие. Ангелот од десната страна е надзорник на оној од левата страна и ги запишува добрите дела и ибадетите (богослужбите). Оној лево го пишува злото. Во гробовите има ангели кои ќе ги мачат неверниците и бунтовните муслимани, а има ангели кои ќе поставуваат прашања во гробовите.

Ангелите кои прашуваат се нарекуваат (**Мункер** и **Некир**). Тие што ги прашуваат верниците се нарекуваат и (**Мубешшир** и **Бешир**).

Ангелите имаат предности еден над друг. Најсупериорните се четири. Првиот од нив е (**Џебраил**) алејхисселам. Неговата должност е да им донесе Откровение (**Вахј**) на пророците и да ги информира за заповедите и забраните. Вториот е (**Исрафил**) алејхисселам кој ќе дува во труба наречена (**Сур**). Двапати ќе труба. Во првиот случај, секое живо суштество освен Аллах Теала ќе умре. Во вториот пат, сите ќе воскреснат. Третиот е (**Микаил**) алејхисселам. Негова должност е да создаде евтиност, скапоценост, недостиг и изобилство [економски поредок], [да донесе олеснување и мир] и да ја придвижи секоја супстанција.

Четвртиот е (**Азраил**) алејхисселам. Ова е она што ги зема душите на луѓето. [На персиски јазик, духот се нарекува душа.] Ангелите кои се супериорни од овие четири ангели се четири класи: Ангелите наречени (**Хамеле-и арш**) се четири ангели. Тие ќе бидат осум на Судниот ден. Ангелите кои се во присуство на Бога се нарекуваат (**Мукарребин**). Најголемите ангели на маки се нарекуваат (**Керубијан**). Ангелите на милосрдието се нарекуваат (**Руханијан**). Сите овие се хаваси, односно надредени на ангелите. Овие, освен пророците, се супериорни од сите луѓе. Праведните и светите луѓе на муслиманите се повозвишени и посупериорни од обичните ангели, односно пониските. Обичните ангели се супериорни во однос на обичните муслимани, односно бунтовниците и грешниците.

Неверниците, пак, се пониски од секое суштество. При првото дување на сур (трубата) ќе исчезнат сите ангели, освен четирите големи ангели и носителот на хамеле-и арш (престолот). Отсега ќе исчезнат сводот на хамеле-и арш (престолот), а потоа и четирите ангели. Во второто дување, прво ќе воскреснат сите ангели. Хамеле-и Арш и овие четири ангели ќе воскреснат пред вториот удар на трубата. Тоа значи дека како што овие ангели се создадени пред сите живи суштества, тие ќе исчезнат после секое живо суштество.

3- Третата од шесте нешта на кои мора да им се верува е: (**Верување во книгите испратени од Аллах Теала**). Аллах Теала ги испрати овие книги со тоа што им ги кажа на благословените уши на некои пророци преку ангел, со тоа што ги напиша на табли на некои други и со тоа што другите ги слушнаа без ангел. Сите овие книги се зборови на Аллах Теала. Тие се бесконечни и вечни. Тие не се суштества. Ова не се зборови на самите ангели или пророци. Зборот на Аллах Теала не е како зборот што го пишуваме, чуваме во мислите и го кажуваме. Тоа не е како да се биде во пишување, со зборови или во умот. Нема букви или глас.

Човекот не може да разбере какви се Аллах Теала и неговите атрибути. Но, луѓето го читаат тој збор. Се чува и пишува во мислите. Кога се со нас, станува хадис. Зборот на Аллах Теала кога е кај луѓето е создаден и хадис. Имајќи предвид дека тоа е збор на Аллах Теала, тој е вечен.

Сите книги испратени од Аллах Теала се вистинити и точни. Не може да биде лага или погрешна. Иако се вели дека е дозволено да каже дека ќе казни или мачи, а потоа ќе прости, тоа зависи од услови што не ги знаеме или од неговата волја и желба. Или, тоа значи дека на робот ќе му ја прости казната што ја заслужува. Зборот што кажува за казна и мачење не е за информирање за нешто, па кога ќе простиш да стане лага. Иако не е дозволено Аллах Теала да не ги даде благословите што ги вети, дозволено е да ги прости маките. И разумот и ајетите (стиховите) покажуваат дека тоа е така.

Освен ако не постои пречка или проблем, неопходно е да се даде јасно разбрано значење на ајетите (стиховите) и хадисите. Не е дозволено да се даваат други значења слични на овие. [Куранот и хадисите се во речник и дијалект Курајш. Неопходно е на зборовите да им се дадат значењата користени во Хицаз

пред илјада четиристотини години. Не е точно да се преведува со давање на значењата кои се промениле со текот на времето и се користат денес.] Во ајети (стиховите) наречени (**Мутешабихат**) има скриени значења кои не можат да се разберат. Само Аллах Теала го знае значењето на овие, а неколкуте избрани старешини на кои им е дадено (**Илм-и ледуни**) можат да ги разберат онолку колку што се информирани. Никој друг не може да разбере. Поради оваа причина, треба да се верува дека двосмислените ајети се збор на Аллах, а не да се бара нивното значење. Научниците во мезхебот Ешари рекоа дека е дозволено да се толкуваат таквите ајети (стихови) накратко или детално. (**Те'вил**) значи да се избере она што не е добро познато меѓу различните значења на зборот. На пример, ајетот (стихот) во сура (поглавје) Ал-Исра, кој тврди: (**Аллаховата рака е над нивните раце**), е зборот на Аллах Теала. Треба да се каже: „Јас верувам во што и да има намера Аллах Теала со ова“. Најдобар начин е да се каже: „Не можам да го разберам значењето на ова, но Аллах Теала знае“. Или, знаењето на Аллах Теала не е како нашето знаење. Неговата волја не е како нашата волја. Раката на Аллах Теала не е како рацете на Неговите робови.

Во книгите испратени од Аллах Теала, само читањето на некои ајети, или само нивното значење, или и двете беа укинати (**несх**) и променети од Аллах тела. Куранот ги укина сите книги и ги укина нивните одредби. Никогаш нема да има грешки, пропусти, претерувања или пропусти во Куран-и керим до Ценнетот (Рајот) на времето, до судниот ден.

Сите знаења за минатото и иднината се вклучени во Куран-и Керим. Поради оваа причина, таа е супериорна и повредна од сите небесни книги. Најголемото чудо на Ресулулах сал-Аллах алејхи ве селем е Куран-и Керим. Ако сите луѓе и џини се соберат и се обидат да кажат збор како најкратката сура (поглавје) од Куранот, нема да можат да го кажат. Се собраа елоквентните, литературни и елоквентни поети од Арабија. Се трудеа многу. Не можеа да кажат ништо како краток ајет (стих). Тие не можеа да издржат против Куранот. Тие беа запрепастени. Аллах Теала ги прави беспомошни и поразени непријателите на исламот пред лицето на Куран-и Керим. Елоквентноста на Куранот е над човечката моќ. Луѓето не се способни да кажуваат работи како него. Ајетите (стиховите) од Куранот не наликуваат на ајети (стихови) на луѓето, неомерена проза или римувани зборови. Сепак, тоа беше кажано во писмата што ги користеа писателите во Арабија.

Бројот на оние што ни се објавени од небесните книги е сто и четири. Познато е дека му биле испратени десет сухуфи на (**Адам**) алејхисселам, му биле испратени педесет сухуфи (**Шит**) алејхисселам, му биле испратени триесет сухуфи (**Идрис**) алејхисселам, а му биле испратени десет сухуфи (**Ибрахим**) алејхисселам. Книгата **Теврат** (Тора) е испратена до **Муса** (Мојсеј) алејхисселам. Книгата **Зебур** (Псалми) е испратена до **Давуд** (Давид) алејхисселам. Книгата **Инџил** (Библија) е испратена до **Иса** (Исус) алејхисселам, а **Куран-и Керим** му беше испратен на **Мухаммед** алејхисселам.

Ако некој сака да даде наредба или да забрани, или да праша нешто или да даде информација, прво размислува за овие работи во својот ум и ги подготвува. Тие ги нарекуваат овие значења пронајдени во умот (**Келам-и нефси**). Овие значења не можат да се наречат арапски, персиски или турски. Кажувањето на различни јазици не предизвикува тие да добиваат различни значења. Зборовите кои ги изразуваат овие значења се нарекуваат (**Келам-и лафзи**). Келам-и лафзи може да се изрази на различни јазици. Од ова се подразбира дека зборот на душата е едноставен, непроменлив, засебен атрибут што постои кај сопственикот на зборот, како и другите атрибути како знаење, волја, гледање... Келам-и лафзи, од друга страна, е група на букви кои го изразуваат Келам-и нефси и доаѓаат до човечкото уво и излегуваат од устата на говорникот. Зборот на Аллах Теала е предвечен и вечен збор кој нема тишина, не е создаден и постои преку својата суштина. Освен неговите суштински атрибути (Сифат-и затијје) и неговите суштински атрибути (Сифат-и субутијје) како што се знаењето и волјата, тој е атрибут сам по себе.

Атрибутот Келам е исто така едноставен. Никогаш не се менува. Нема букви или гласност. Не постои диференцијација или поделба како заповед, забрана, информирање или станување арапски, персиски, хебрејски, турски или асирски. Не зема такви форми. Не може да се напише. Не му се потребни алатки или средства како што се умот, увото и јазикот. Може да се каже на кој јазик се сака да се каже.

Така, ако се каже на арапски, се нарекува Куран-и Керим. Ако се каже на хебрејски, тоа е Теврат (Тора). Кога станува збор за сирискиот јазик, тоа е Инџил (Библија). [Во книгата (**Шерх-ул-мекасид**)[5], пишува дека ако Инџилот е напишана на грчки, тоа е Зебурот (Псалми).]

Божественото Слово (Келам-и илахи) открива различни работи. Ако известува приказни, односно настани, станува **вест**. Ако не се случи вака, ќе се случи (**Инша**). Ако ги информира работите што треба да се направат, станува заповед (**Емр**). Ако ги прогласи забраните, станува забрана (**Нехј**). Меѓутоа, во Келам-и илахи (божествените зборови) нема промена или зголемување. Сите објавени книги и страници се од атрибутот на Аллах Теала. Тие се од атрибутот Келам, односно Келам-и нефси (зборот на душата). Кога е на арапски, тоа е Куран-и Керим. Откровението кое е напишано со букви, напишано, изговорено, слушнато, запаметено во умот и испратено во ајети (стихови) се нарекува (**Келам-и Лафзи**) и (**Куран-и Керим**). Бидејќи овој буквален збор укажува на душевното слово, дозволено е да се нарече божествен збор и божествени својства. Како што целото негово се нарекува Куран-и Керим, неговите делови се нарекуваат и Куран.

Научниците на вистинскиот пат едногласно велат дека Келам-и Нефс не е создаден туку е вечен. Не постои консензус за тоа дали Келам-и Лафзи е хадис или кадим. Некои од оние кои изјавија дека тоа е хадис рекоа дека не треба да се каже

[5] Шерх-ул-мекасид е напишан од страна на Тефтазани, починал во Самарканд во 792 година [во милениумската 1389 година]

дека Келам-и Лафзи е хадис. Тие рекоа дека ако се вика хадис, може да се разбере дека Келам-и Нефс се хадис. Тоа е најдобрата изрека. Кога умот на луѓето ќе слушне како некој покажува нешто, тие веднаш се сеќаваат на тоа нешто. Оваа изјава на научниците на Ехл-и Суннет кои велат дека Куран-и Керим е хадис укажува дека звуците и зборовите што ги читаме со нашата уста се создадени. Научниците на Ехл-и Суннет едногласно рекоа дека и Келам-и лафзот и нефсот се зборови на Аллах. И покрај тоа што имаше некои кои во оваа изјава отидоа метафорично, велејќи дека Келам-и Нефс е збор на Аллах значи дека тоа е особина на Аллах Теала како говор. Да се каже дека Келам-и Лафзи е збор на Аллах значи дека Аллах Теала е неговиот творец.

Прашање: Од горенаведените написи се разбира дека вечниот збор на Аллах Теала не може да се слушне. Да се каже дека го слушнав зборот на Аллах значи дека го слушнав гласот и зборовите што се рецитираат. Или, тоа значи дека го разбрав рецитираниот глас и вечното самореч. Сите пророци, дури и сите, можат да слушаат на двата начини. Која е причината за разликување на Муса а.с. како (келимуллах)?

Одговор: Спротивно на божествениот обичај, Муса го слушнал вечниот збор, кој е без букви и тивок. Во Џеннетот (Рајот), неразбирливо и необјасниво, Аллах Теала го слушна како необјасниво, како што се гледа. Никој друг не слушнал така. Или, тој го слушнал зборот на Аллах со глас. Но, не само на уво. Секоја честичка од неговото тело се слуша од секоја страна. Или, слушнал само од дрвото. Но, тоа не беше со звук. Не го слушнал тоа преку воздушни вибрации или други настани. Бидејќи слушнал во една од овие три држави, го добил името (**Келимуллах**). На ист начин беше кога Мухаммед алејхисселату весселам, кога ги слушна божествените зборови ноќта на вознесението (Мираџ) и кога Џебраил доби откровение (објава).

4- Четвртата од шесте нешта во кои мора да им се прави иман и да им се верува е (**верувањето во пејгамберите (пророците) на Аллах Теала**). Тие беа испратени да ги водат луѓето по патот кој Аллах Тела, што го одобрува Тој и да им го покажат вистинскиот пат. Русул значи божји гласници. Во речникот тоа значи испратено лице и гласник. Во исламот, зборот (**Ресул**) значи вредна, почитувана личност чие создавање, темперамент, знаење и ум се супериорни од сите други луѓе од неговото време. Тој нема лоши навики и не сака. Пророците ја имаат атрибут (**Исмет**). Односно, тој не прави никаков ѓунах (грев), без разлика дали е мал или голем, пред и откако ќе биде информиран дека е Пратеник. [Неверниците кои сакаат да го уништат исламот одвнатре велат дека пред Мухаммед да стане пророк жртвувал животни пред статуи, а како доказ ги посочуваат и книгите на богохулниците. Од горенаведените редови се разбира дека овие грди клевети се лаги.] Откако ќе се прогласи дека е Пратеник, нема да има слепило, глувост и слични мани додека не се рашири и разбере дека е Пратеник. Неопходно е да се верува дека секој Пратеник има седум атрибути: **доверливост, верен, известување, праведност, безгрешност, супериорна интелигенција** и **емнул-**

азл. Односно, тие не можат да бидат отфрлени од пророштвото. Фетанет значи многу паметен, многу разбирлив.

Пејгамберот (Пророкот) кој носи нова религија се нарекува (**Ресул**). Пророкот кој не носи нова религија туку ги повикува луѓето во претходната религија се нарекува (**Неби**). Нема разлика меѓу Пратеникот и Неби во пренесувањето на заповедите и повикувањето на луѓето во религијата на Аллах Теала. Да се верува во пророците значи да се верува дека сите тие се верни и вистинити, без да се види никаква разлика меѓу нив. Секој што не верува во еден од нив, се смета како да не верува во ниту еден од нив.

Пророштвото; Не може да се добие со работа, глад, страдање или многу ибадети (богослужби). Тоа може да се случи само преку добронамерноста и изборот на Аллах Теала.

Религиите биле испратени преку пророците за да се осигураат дека работите на луѓето во овој свет и во другиот свет се лесни и корисни, да ги заштитат од штетните дела и да ги водат кон спасение, водство и утеха. И покрај тоа што имаа многу непријатели и ги исмеваа и вознемируваа, тие не се плашеа од своите непријатели, ниту око да им трепне во пренесувањето и информирањето на луѓето за наредбите на Аллах Теала да веруваат и да ги извршуваат. Аллах Теала ги зајакна пророците со муџизе (чуда) за да покажат дека се сидк (верни) и дека ја кажуваат вистината. Никој не можеше да се спротивстави на овие муџизе (чуда). Личноста која прифаќа и верува во Пратеникот се нарекува (**Уммет**) на тој Пратеник. На судниот ден ќе им биде дозволено да се застапуваат (шефаат) за оние од нивниот уммет кои направиле многу ѓунахи (гревови) и нивните посредници ќе бидат прифатени. Аллах Теала ќе им дозволи на учените, праведните и светите луѓе од нивниот уммет да посредуваат и ќе го прифати нивното посредување. Пророците „алејхимуссалавату веттеслимат“ се живи во нивните гробови со живот што ние не го знаеме. Земјата не ги гние нивните благословени тела. Затоа во хадисот е наведено: (**Пророците вршат намаз и ацилак во нивните гробови**).

[Сега, луѓето наречени (**Вехабисти**) во Арабија не веруваат во овие хадиси. Тие ги нарекуваат вистинските муслимани кои веруваат во нив како неверници. Бидејќи тие погрешно ги толкуваат текстовите чиишто значења не се јасни и се сомнителни, тие самите не стануваат неверници, туку стануваат (**носители на бидат**). Тие им прават многу штета на муслиманите. Вехабизмот го основал будала од Нецд по име Мухаммед бин Абдул-Веххаб. Британскиот шпион Хемфер го измамил ова со изнесување на изопачените идеи на Ибн Тејмија[6]. Се рашири кај Турците и насекаде со книгите на еден Египќанец по име Абдух[7]. Научниците на (**Ехл-и суннет**) во стотици свои книги изјавиле дека ова не е петти мезхеб (секта), туку дека се во ерес и на погрешен пат. Овие се нашироко објаснети во книгите (**Сеадет-и ебедијје**) и (**Судниот ден и Ахирет**). Нека Аллах Теала ги заштити младите верни луѓе од лизгање на патот на вехабизмот што го воведоа Британците.

[6] Ахмед ибни Тејмијје, починал во Дамаск во 728 година [во милениумската 1328 година]

[7] Мухаммед Абдух, починал во Египет во 1323 година [во милениумската 1905 година]

Нека не нè скршнува од патот на научниците на **(Ехл-и суннет**), кои се фалени со хадиси!]

Додека блажените очи на пророците „алејхимуселам“ спијат, очите на срцето не спијат. Сите пророци се еднакви во исполнувањето на должностите на пророштвото и поседувањето на предностите на пророштвото. Седумте работи што ги споменавме погоре се присутни во сите нив.

Пророците не можат да бидат отпуштени или избркани од пророштвото. Евлијалик (Светоста) може да се добие од евлијаите (светците). Пророците „алејхимуссалавату веттеслимат“ доаѓаат од луѓето. Џинните и ангелите не можат да станат пророци за луѓето. Џинот и ангелите не можат да се издигнат на нивоата на пророците. Пророците имаат чест и супериорност еден над друг. На пример, пророкот на ахир заман (последното време) (**Мухаммед**) е поголем од сите други пророци во однос на неговите супериорности како што се големиот број на неговиот уммет, големата големина на земјите во кои биле испратени, ширењето на неговото знаење и вештини на многу места, поголемиот број на неговите чуда и фактот дека тие имаат различни вредности и дарови е супериорно. Пратениците кои се улул-азм се супериорни од оние кои не се, а Пратениците се над оние кои не се пророци.

Бројот на „алејхимуссалавату веттеслимат“ на пророците е непознат. Познато е дека ги има повеќе од сто дваесет и четири илјади. Триста и тринаесет или триста и петнаесет од нив се пратеници (ресул). Меѓу нив, шест се повисоки. Овие се наречени (**Улул-азм**) пророци. Пророците Улулазм се **Адем (Адам), Нух (Ное), Ибрахим (Аврам), Муса (Мојсеј), Иса (Исус) и Мухаммед Мустафа** „Алејхимуссалату весселам“ (нека Аллаховиот мир врз сите нив).

Меѓу пророците познати се триесет и тројца. Нивните имиња: **Адем, Идрис, Шит или (Шис), Нух, Худ, Салих, Ибрахим, Лут, Исма'ил, Исхак, Јакуб, Јусуф, Ејјуб, Шуајб, Муса, Харун, Хидир, Јуша' бин Нун, Илјас, Елиеса', Зулкифл, Шем'ун, Ишмоил, Јунус бин Мета, Давуд, Сулејман, Локман, Зекерија, Јахја, Узеир, Иса бин Мерјем, Зулкарнејн** и **Мухаммед**, алејхи ве алејхимуссалату весселам (нека Аллаховиот мир врз сите нив).

Имињата на само дваесет и осум од нив се пријавени во Куранот. Шит, Хидир, Јуша', Шем'ун и Ишмоил не се пријавени. Не е сигурно дали Зул-Карнејн, Лукман, Узејр и Хидир се пророци меѓу овие дваесет и осум. (**Мектубат-и Масумијје**) Том 2, во 36. писмо, пишува дека веста во која се наведува дека Хидир алејхиселам е пророк е силна. Фактот дека Хидир алејхиселам се гледа во човечки облик и прави некои работи во 182-то писмо, но не значи дека тој е жив. Аллах Теала дозволи неговите и душите на многу пророци и светци да се видат во човечки облик. Тоа што ги гледаш не значи дека се живи, вели тој. Второто име на Зулкифл е Харкил. Има и такви кои велат дека ова е Илјас или Идрис или Зекерија алејхиселам.

Ибрахим алејхисселам (мир над него) е Халилуллах. Бидејќи, во неговото срце, немаше љубов кон ниту едно суштество освен љубовта кон Аллах Теала. Муса алејхисселам (мир над него) е Келимуллах. Затоа што зборувал со Аллах Теала. Иса алејхисселам (мир над него) е Келиметуллах. Затоа што нема татко. Тој е роден од неговата мајка само со божественото слово (БИДУВАЈ). Освен ова, мудрите зборови на Аллах Теала ги пренесувал на ушите на луѓето со проповедање.

Највисокиот, најчесниот, највредниот од синовите на Адам и оној кој го предизвикал создавањето на суштествата е **Мухаммед**, алејхисселам, Хабибуллах. Има многу работи кои покажуваат дека тој е Хабибуллах и неговата големина и надмоќ. Поради оваа причина, зборовите како поразен не можат да Му се кажат. На судниот ден тој ќе воскресне од гробот пред сите други. Прво ќе оди на судот. Тој ќе влезе во Џеннетот (Рајот) пред кој било друг. Иако неговите чуда се бескрајни и човечката сила не е доволна да ги изброи, да ги разубавиме нашите списи пишувајќи за муџизето (чудото) на мирацот (вознесението):

Аллаховиот Пратеник „сал-Аллах Теала алејхи ве селлем“ бил разбуден додека бил во својот кревет и со своето благословено тело бил однесен од градот Мека во Месџид-и Акса во Кудус (Ерусалим), а од таму во небесата и после седмото небо, до каде сака Аллах тела. На овој начин е неопходно да се верува во Мираџ. [Оние кои беа во еретичкиот мезхеб (секта) Исмаили и непријателите на религијата кои се маскираа во исламски научници, кажуваат дека Мирацот настана само како една телесна состојба и дека тоа се случи само со духот, а не и со телото. Се обидуваат да ги измамат младите со тоа што велат и пишуваат дека тоа не одело со телото. Човек не треба да купува такви корумпирани книги и не треба да се залажува од нив. Како се одвива вознесението (мираџ) е нашироко напишано во многу вредни книги, на пример во (**Шифа-и шериф**)[8]. Детално е објаснето во книгата (**Сеадет-и ебедијје**).] Тој отиде со Џебраил (Гаврил) алејхисселам од Мека до (**Сидрет-ул-мунтеха**). (**Сидрет-ул-мунтеха**) е дрво на шестото и седмото небо, од кое не може да помине секое знаење и сите вознесувања. Во Сидра, нашиот пророк Мухаммед алејхисселам (мир над него) го виде Џебраил алејхисселам (мир над него) во свој облик, со шестотини крилја. Џебраил алејхисселам (мир над него) остана во Сидра. Тој беше однесен од Мека во Кудус (Ерусалим) или до седмото небо на (Бурак). (**Бурак**) е небесно животно, со бела боја, помало од мазга и поголемо од магаре. Тоа не е едно од животните во светот. Нема машкост или женственост. Ќе одеше многу брзо. Ќе стапнеше онолку колку што окото можеше да види.

Ресуллах „сал-Аллах алејхи ве селлем“ делуваше како имам на пророците во (**Месџид-и Акса**) и ги водеше ноќните и утринските молитви. Душите на пророците беа таму во нивните човечки облици. Од **Кудус** (Ерусалим) на седмото небо ненадејно се искачил со непознато скалило наречено (**Мираџ**). На патот, ангелите се наредени лево-десно и го пофалија Аллаховиот Пратеник. Секогаш

[8] Кадија Ијад малики, составувач на Шифа, починал во Маракеш во 544 година [во милениумската 1150 година]

кога ќе дојдеше на небото, Џебраил алејхисселам даваше вест и радосна вест дека Аллаховиот Пратеник го почестил. Тој виде многу изненадувачки работи во (Сидре). Тој ги виде благословите во Џеннетот (Рајот) и маките во џеханнемот (пеколот). Тој не гледаше на ниту еден од благословите на Џеннетот (Рајот) од неговата желба и задоволство да ја види убавината на Џенаб-и Хак (Семоќниот Бог). Тој продолжи напред од Сидра, сам, меѓу светлата. Ги слушна звуците на ангелските моливи. Помина низ седумдесет илјади завеси. Јазот меѓу два дела беше како патување од петстотини години. По ова, тој помина низ Курси на душек наречен (**Рефреф**), посветол од сонцето. Тој стигна до Арш-и илахије (Божествениот престол). Тој излезе од аршот, времето, просторот и материјалните светови. Достигна до чин да ги слуша зборовите на Џенаб-и Хак (Семоќниот Бог).

Тој го виде Аллах Теала, без време и место, во состојба која не може да се разбере или објасни, исто како што Аллах Теала ќе се види во задгробниот живот. Тој зборуваше со Аллах Теала без букви и без звук. Го величал, го фалел и величал Аллах Теала. Доби безброј благодати и почести. Иако за него и за неговиот уммет биле задолжителни педесет дневни намази, со знакот Муса, тој постепено се намалувал на пет дневни намази. Пред ова се служеа само утрински, попладневни и ноќни молитви. По толку долго патување, откако доби почести и благослови, и откако виде и слушна многу зачудувачки работи, дојде во кревет. Земјата сè уште не беше студена. Некои од она што го кажавме е информирано преку ајети, а некои преку хадиси. Иако не е вацип да се верува на сите нив, бидејќи научниците на Ехл-и Суннет го објавија ова, секој што не ги прифаќа овие извештаи ќе го напушти Ехл-и Суннет. Секој кој не верува во ајет или хадисите станува неверник.

Да наведеме неколку од безбројните работи кои покажуваат дека Мухаммед алејхисселам (мир над него) е (**Сејјид-ул-енбија**), односно дека тој е највисокиот од пророците „алејхимуссалавату ветеслимат“:

На Судниот ден, сите пророци „алејхимуссалавату веттеслимат“ ќе бидат засенчени под неговото знаме. Аллах Теала му заповеда на секој Пратеник, [Ако стигнете до времето кога мојот сакан Мухаммед алејхисселам е пророк меѓу моите созданија, кого го избирам и го сакам, верувајте во него и помогнете му!]. Сите пророци ја дадоа оваа волја и заповед на нивниот уммет.

Мухаммед алејхисселам е (**Хатем-ул Енбија**). Односно, нема да дојде по него ниту еден друг нов Пратеник. Неговата благословена душа била создадена пред секој пророк. Прво му беше доделен чинот на пророштво. Неговото пророштво беше завршено со неговото доаѓање во светот. Иако Иса (Исус) алејхисселам (мир над него) ќе се спушти од небото во Дамаск кон ахир заман (крајно време), во времето на Хазрети Мехди, тој ќе ја шири религијата на Мухаммед алејхисселам на земјата. Тој ќе биде од неговиот уммет.

[Извратниците наречени (**Кадијани**), кои беа откриени од Британците во Индија во 1296 година според календарот хиџри-камери, а според милениумскиот календар во 1880 година, зборуваа грдо и лажеа за Иса (Исус) алејхисселам (мир

над него). И покрај тоа што се нарекуваат муслимани, тие го уништуваат исламот одвнатре. Дадена е фетва дека не се муслимани. Овие се нарекуваат и (**Ахмедии**).

Еден од зиндиците и еретиците (Ехл-и Бидат) што се појавија во Индија е мезхебот (сектата) (**Џемаатут-теблигијје**). Основана е од неук човек по име Илјас во 1345 година [во милениумска 1926 година]. Тој рече: „Муслиманите скршнаа. Добив наредба во сон да ги спасам". Неговите учители, еретици, рекоа дека учеле од книгите на Незир Хусејн, Решид Ахмед Кенкухи и Халил Ахмед Сехаренпури. За да ги измамат муслиманите, тие секогаш ја објаснуваат вредноста на молитвата и џемаатот (собрание). Меѓутоа, нема да бидат прифатени молитвите и сите ибадети на луѓето од Ехл-и бидат, односно оние кои не се во мезхебот (**Ехл-и суннет**). Читајќи ги книгите на Ехл-и суннет, тие прво мора да се ослободат од еретичките верувања и да станат вистински муслимани. Оние кои заклучуваат погрешни значења од ајетите (стиховите) на Куран-и Керим се нарекуваат (**Ехл-и Бидат**) или (**Изопачени**). Непријателите на исламот кои им даваат погрешно значење на ајетите (стиховите) според нивните предавнички и изопачени мисли се нарекуваат (**зиндици**). Зиндиците се обидуваат да го променат Куранот и исламот. Најголемиот непријател, кој ги создал и негувал и потрошил милијарди за да ги рашири низ целиот свет, се Британците. Неуките и дегенерираните (**Теблиг-и џемаат**) луѓе кои паднале во замките на британските неверници, лажат и ги мамат муслиманите нарекувајќи се себеси (**Ехл-и суннет**) и извршуваат намаз. Абдулах бин Месуд вели: „Ќе има луѓе кои вршат намаз иако немаат религија". Тие вечно ќе горат на дното на џеханнемот (пеколот). Некои од нив, со своите големи турбани, бради и наметки, кои наликуваат на гнездо на штрк на врвот на минарето, ги мамат муслиманите со рецитирање ајети (стихови) и давајќи им погрешни значења. Меѓутоа, во светиот хадис наведено (**Инналлахе ла јензуру ила суверикум ве сијабикум ве лакин јензуру ила кулубикум ве нијјатикум**), „Аллах Теала гледа во вашите срца и намери, а не во вашите облици и облека". Куплет:

Јас сум висок, имам турбан дел по дел
Исто како гнездото на штркот на врвот на минарето

Бидејќи не можат да одговорат на книгите на (**Издавачка куќа Хакикат**), кои докажуваат дека позлатените зборови на овие неуки и глупави луѓе се лага, тие велат: „Книгите на Издавачка куќа Хакикат се погрешни и корумпирани. Не читајте ги овие книги". Најголем знак на изопачените и еретиците кои се непријатели на исламот е тоа што велат дека списите на научниците на Ехл-и Суннет и вистинските верски книги што ги објавуваат се корумпирани, не ги читајте. Штетата што тие му ја направија на исламот и одговорите на научниците на Ехл-и Суннет се детално напишани во нашата книга (**Корисни информации**).]

Мухаммед алејхисселам е најголемиот од пророците, милоста на световите. Осумнаесет илјади светови имаат корист од Неговиот океан на милосрдие. Тој е едногласно Пратеник на сите луѓе и џинни. Има многу луѓе кои изјавуваат дека се пророци на ангелите, растенијата, животните и секоја супстанција. Други пророци

биле испратени до одреден народ во одредена земја. Ресул-и Екрем (салАллах алејхи ве селлем) е пророк за сите светови и секое живо и неживо суштество. Аллах Теала спомна други пророци по нивните имиња. Мухаммед го награди велејќи: „О пророк мој, о пророк мој“. Исто така, му беше дадено слично чудо како што им беше дадено на другите пророци. Аллах Теала му дал на својот сакан Пратеник толку многу услуги и му дал толку многу чуда што никогаш не му дал такви на ниту еден друг Пратеник. Кога направи знак со благословениот прст, месечината се расцепи на два дела, камењата што ги држеше во неговата благословена дланка го прославија, дрвјата го поздравија велејќи О ресулаллах (О Аллахов Пратеник), сувото дрво по име (**Ханнане**) гласно плачеше затоа што Аллаховиот Пратеник се оддалечи од местото каде што се беше тоа дрво, меѓу неговите благословени прсти течеше чиста вода Во задгробниот живот ќе му бидат дадени титулите наречени (**Макам-и Махмуд**), (**Шефаат-и Кубра**), (**базен Кевсер**), (**Весиле**) и (**Фадиле**). Пред да влезе во Џеннетот (Рајот), тој беше удостоен да ја види божествената убавина и во овој свет беше благословен со величината Аллахова. Со сигурност, знаење, добрина, трпение, благодарност, подвиг, целомудрие, правичност, скромност, храброст, мудрост, чесност, правење добро, милост и бескрајни доблести и почести, кој беше возвишен над сите пророци. Никој освен Аллах Теала не го знае бројот на чудата што му се дадени. Неговата религија ги укина и ги направи невалидни сите религии. Неговата религија е најдобра и највисока од сите религии. Неговиот уммет е супериорен од сите други уммети. Евлијаите (Светците) од неговиот уммет се почесни од светителите на другите уммети.

Меѓу евлијаите (светиите) на умметот на Мухаммед алејхисселам, (**Ебу Бекр-и Сиддик**) (радијАллах анх), кој има право да биде калиф на Аллаховиот Пратеник и кој е подостоен за калифатот од другите, круната слава на Имами и светци, е најдобриот и најсупериорниот од сите луѓе кои дојдоа и ќе дојдат по пророците. Тој е оној кој прв се здоби со степен и чест на калифат. Дури и пред да се појави исламот, со милоста и благословот на Аллах Теала, тој не обожуваше идоли. Беше наредено да се заштити од срамот на неверството и изопачеността. [Од ова треба да се разбере колку се патетични и неуки оние кои мислат и пишуваат дека Аллаховиот Пратеник ги обожувал идолите пред пророштвото.]

Потоа, највисокиот од луѓето, Фарук-и азам, е вториот калиф (**Омер бин Хаттаб**) „радијАллах теала анх“, кој Аллах Теала го избра за пријател на Неговата Хабиб (сакан Мухаммед).

Потоа, највисокиот од луѓето, третиот калиф на Аллаховиот Пратеник, ризницата на добрината и благословите, изворот на скромноста, иманот и мудроста, е Зиннурејн (**Осман бин Аффан**) „радијАллах теала анх“.

Потоа, најдобриот од луѓето е четвртиот калиф на Аллаховиот Пратеник, сопственик на неверојатни супериорности, лавот на Аллах Теала (**Али бин еби Талиб**) „радијАллах теала анх“.

Потоа, (**Хазрети Хасан**) стана калиф. Со ова заврши[9] триесетгодишниот калифат наведен во хадисот. Отсега, највисокиот од луѓето е светлината на „саллАллах Теала алејхи ве селем“ на Ресуллах и светлината на неговите две очи (**Хусејн бин Али**).

Овие супериорности вклучуваат да имаат повеќе награди, да ја напуштат својата татковина и саканите заради исламската религија, да станат муслимани пред другите, да му се покоруваат на Аллаховиот Пратеник (саллАллах Теала алејхи ве селлем), цврсто држејќи се за неговиот Суннет, обидувајќи се да ја шири својата религија, спречувајќи го неверувањето и раздорот, значи да се спречи нередот.

Иако Али 'радиј-Аллах'анх' станал муслиман пред кој било друг, освен Абу Бакр 'радиј-Аллах анх', бидејќи во тоа време бил дете, немал имот и бил во куќата и службата на Аллаховиот Пратеник, неговото првично верување не ги натерало другите да веруваат, да земат лекција од него и да предизвикаат пораз на неверниците. Меѓутоа, конверзијата на другите тројца калифи го зајакна исламот. Иако имам-и Али и неговите деца „радиј-Аллах анхум“ може да се каже дека се подобри од Сидик-и акбар и Фарук-и азам, бидејќи тие се најблиските роднини на Аллаховиот Пратеник и од благословената крв на Пратеникот саллАллах алејхи ве селлем, оваа супериорност не значи супериорност во секој поглед. Тоа не гарантира дека тие се пред тие старешини во секој поглед. Тоа е слично како Хизир алејхисселам (мир над него) да му поучува неколку работи на Муса алејхисселам (мир над него). [Да беше посупериорен оној кој е поблизок по крв, хазрети Абас ќе беше посупериорен од хазрети Али. Ебу Талиб и Ебу Лехаб, кои се многу блиски по крв, ја немаат честа и супериорноста како што ја имаат најниските верници.] Бидејќи се блиски по крв, **хазрети Фатима** „радиј-Аллах анхунне“ е посупериорна од **хазрети Хатиџе** и **хазрети Ајше**. Меѓутоа, супериорноста во еден поглед не значи супериорност во сите погледи. Нашите научници различно кажаа која од овие три е најсупериорна. Како што се разбира од хадисите, сите три од нив, како и **хазрети Мерјем** и сопругата на фараонот, **хазрети Асије** „радиј-Аллах теала анхунне ецмаин“, се највозвишените жени во светот. Во хадисот е наведено дека: (**Фатима е супериорна од рајските дами. А Хасан и Хусеин се највозвишените млади луѓе во Џеннетот (Рајот)**) и тоа е супериорност во еден поглед.

После нив, најсупериорни од Асхаб-и-кирам (придружници) се оние кои беа меѓу десетте луѓе (**Ашере-и мубешшере**) на кои им беше дадена радосната вест за Џеннетот (Рајот). По овие триста и тринаесет луѓе кои учествувале во битката кај Бадр се супериорни. По нив, сите оние кои беа меѓу седумстотините лавови (јунаци) во битката кај Ухуд се супериорни, како и илјада и четиристотините луѓе кои му ветија на Аллаховиот Пратеник под дрвото (**Би'ат-ур-ридван**).

Задолжително е да ги споменеме со почит и љубов имињата на сите асхаби (придружници) на нашиот Пратеник (сал-Аллах алејхи ве селлем) кои ги

[9] Хасен бин Али, починал од труење во Медине во 49 година [во милениумската 669 година]

жртвувале своите животи и имот на неговиот пат и му помогнале. Никогаш не ни е дозволено да кажуваме зборови кои не доликуваат на нивната возвишеност. Кажувањето на нивните имиња без почит е заблуда и перверзија.

Секој кој го сака Аллаховиот Пратеник мора да ги сака и сите негови асхаби (придружници). Зашто, во еден хадис стои: (**Кој ги сака моите другари, ме сака и мене затоа што ме сака. Кој не ги сака, не ме сака мене. Кој ќе ги повреди нив, ме повредил и мене. Кој ќе ме повреди мене, го повредил и Аллах. Кој ќе го повреди Аллах Теала, секако ќе биде казнет**). Во друг хадис е наведено: (**Ако Аллах Теала сака да му направи добро на еден роб од мојот уммет, тој ја става љубовта на мојот асхаб (придружници) во неговото срце. Тој ги сака сите своја душа**).

Поради оваа причина, битките меѓу Асхаб-и кирам (придружници); Не треба да се мисли дека работите ги прават со лоши мисли и да го зграпчат калифатот и да ги исполнуваат желбите на душата. Да се мисли така и да се зборува лошо за тие старешини поради оваа причина е лицемерие и води до катастрофа. Зашто, со тоа што седејќи во присуство на Аллаховиот Пратеник и слушајќи ги неговите благословени зборови, од нивните срца исчезна фанатизмот [т.е. тврдоглавоста, зависта], желбата за позиција и љубителството на светот. Тие беа ослободени од алчност, омраза и лоши навики и станаа чисти. Личноста која поминува неколку дена со еден од евлијаите (светителите) на умметот на тој голем Пратеник (салл-Аллах алејхи ве селлем) има корист од добрите навики и супериорности на тој евлија (светител), се прочистува и се ослободува од зависноста од овој свет. А покрај тоа што нашите господари асхаби (придружници) го сакаа Аллаховиот Пратеник (салл-лАллах алејхи ве селлем) повеќе од било што друго, го жртвуваа својот имот и живот за него, ја напуштија својата татковина и се заљубија во неговиот разговор кој обезбедуваше храна за душите, во оваа насока како може да се мисли дека тие не можеле да се ослободат од лошите навики, дека не можеле да им се исчистат нефсот (душата), дека не им се исчистил нефсот (душата) и дека ќе војувале за светот кој е конечен и има крај? Тие старешини се секако почисти од сите други. Дали е соодветно нивното разделување и битки да се споредуваат со луѓе со лоши намери како нас и да се каже дека тие се бореле за светот и за остварување на расипани желби на својот нефс (душа)? Не е дозволено Асхаб-и кирам (придружници) да размислува за такви грди работи. Зарем некој што го вели тоа никогаш не мисли дека да се биде непријателски настроен кон Асхаб-и кирам (придружници) би значело да се биде непријателски настроен кон нашиот господар, Пратеникот на Аллах „сал-Аллах алејхи ве селлем“, кој ги одгледувал и воспитувал? Да ги омаловажиш би било да го омаловажиш Аллаховиот Пратеник. Поради оваа причина, верските старешини рекоа: (Личност која не ги смета асхабите (придружниците) за големи и не ги почитува, нема да верува во Аллаховиот Пратеник). Битките кај Деве и Сиффин не можат да бидат причина да ги критикуваме. Постојат религиозни причини кои ги спасуваат од злото сите оние кои се противат на хазрети Али, па дури и ги доведуваат до верски добри дела во овие битки.

Во хадисот е кажано: (**Има еден севаб (награда) за муџтехидот кој греши, а две или десет севаби (награди) за оној што ќе го најде точното. Првата од двете награди е наградата за иџтихад. Втората е наградата на Пронаоѓање на точното**.) Конфликтите, расправите, меѓу овие верски водачи Не беше со тврдоглавост и непријателство. Тоа беше поради нивниот иџтихад. Тоа беше затоа што тие сакаа да се исполнат наредбите на исламот. Секој од Асхаб-и кирам (придружници) бил муџтехид. [На пример, во хадисот на двесте и деведесет и осмата страница на (**Хадика**) е наведено дека Амр ибни Ас 'радиј-Аллах Теала анх' бил муџтехид.]

Задолжително е секој муџтехид да работи во согласност со знаењето што го нашол и стекнал преку сопствениот иџтихад. Дури и ако неговиот сопствен иџтихад не е во согласност со иџтихадот на поголем муџтехид, тој сепак мора да се придржува на сопствениот иџтихад. Не е дозволено да се следи туѓ иџтихад. Ебу Јусуф, кој бил ученик на големиот Имам-и Ебу Ханифе[10], и Мухаммед Шејбани, и Ебу Севр и Исма'ил Музени, кои биле ученици на Имам-и Мухаммед Шафи'и[11], не ги слушале своите учители на многу места. Некои од работите што нивните учители ги рекоа дека се харам, тие велеа дека се халал. Тие рекоа дека некои од работите што ги прогласиле за халал се харам. Затоа, не може да се каже дека направиле ѓунахи (гревови) или станале злобни. Нема кој да каже така. Затоа што тие се муџтехиди како нивните учители.

Да, нашиот господар Али „радиј-Аллах анх“ беше повисок и поучен дури и од Муавије и Амр ибни Ас „радиј-Аллах анхума“. Тој има многу предности што ќе ги разликуваат од нив. Неговиот иџтихад бил посилен и попрецизен од иџтихадите на тие двајца. Меѓутоа, бидејќи сите Асхаб-и кирам (придружници) биле муџтехиди, и двајцата; Не им било дозволено да го следат иџтихадот на овој голем имам. Тие мораа да постапуваат според сопствениот иџтихад.

Прашање: Многу асхаби (придружници) од Мухацирите и Енсарите беа со Имам-и Али во битките кај Џемел и Сиффин. Тие го послушаа. Го следеа. Додека сите биле муџтехиди, сметале дека е неопходно да го следат Имамот Али. Од ова се разбира дека е задолжително муџтехидите да го следат Имам Али. Ако се каже дека дури и ако нивниот иџтихад не се согласува со тоа, тие мора да се обединат со него:

Одговор: Оние кои го следеа Али „радиј-Аллах Теала анх“ и се бореа заедно со него не се обединија затоа што го следеа неговиот иџтихад.

Со оглед на тоа што нивниот сопствен иџтихад бил во согласност со иџтихадот на Имамот, нивниот иџтихад го направил неопходно следењето на Имамот Али. Исто така, иџтихадите на повеќето големи сахаби (придружници) не се согласувале со иџтихадите на Имам Али. Им стана неопходно да се борат против тој голем имам. Во тоа време, иџтихадите на Асхаб-и кирам (придружници) беа од три вида. Некои од нив сфатија дека Имам Али е во право. За нив стана неопходно да го следат Имам Али. Некои од нив го гледаа оправдан

[10] Ебу Ханифе Нуман бин Сабит, почина во 150 година [во милениумската 767 година] во Багдат.
[11] Мухаммед бин Идрис Шафии, почина во 204 година [во милениумската 820 година] во Египет.

ицтихадот на оние кои се бореа со него. Им стана неопходно да ги следат оние кои се бореле со Али 'радиј-Аллах'анх' и да се борат со него. Третиот дел рече дека е потребно да не се почитува ниту една страна и да не се бориме. Нивниот ицтихад барал од нив да не се мешаат во битките. Сите три страни, се разбира, беа во право и беа наградени.

Прашање: Написот погоре покажува дека и оние кои се бореле со Имам Али 'радиј-Аллах Теала анх' исто така биле во право. Меѓутоа, научниците на Ехл-и Суннет наведуваат дека Имам Али бил во право, неговите противници не биле во право и бидејќи имале изговор, им било простено или добиле награда. Како би го нарекувале ова?

Одговор: Верските старешини како Имам-и Шафии и Омар бин Абдул'азиз рекоа дека не е дозволено да се каже дека згрешиле за некој од Асхаб-и кирамот (придружниците). Поради оваа причина, тие рекоа: „Погрешно е да се каже дека старешините згрешиле). Недозволиво е помладите да кажуваат за постарите работи како (добро постапи, згреши, ни се допадна, не ни се допадна). Како што Аллах Теала не ни ги извалка рацете со крвта на тие големи луѓе, ние мора да го заштитиме нашиот јазик од кажување зборови како што се правилно и погрешно. Иако длабоките научници, со разбирање на доказите и испитување на настаните, рекоа дека Имам Али е во право, а оние кои беа против него не беа во право, тие мислеа со овие зборови: „Ако Али 'радиј-Аллах 'анх' беше во можност да разговара со на оние од другата страна, тој можеше да им овозможи да направат ицтихад како него". Всушност, иако хазрети Зубејр бин Аввам бил против хазрети Али во битката кај деве, неговиот ицтихад се променил со подлабоко испитување на настаните. Тој се откажа од битката. Така треба да се разберат зборовите на оние меѓу научниците на Ехл-и Суннет кои сметаат дека правењето грешки е дозволено. Во спротивно, не е дозволено да се каже дека Хазрети Али и оние со него биле на вистинскиот пат, додека нашата мајка Ајша ес-Сиддика и асхабите (придружници) со неа, кои биле на спротивната страна, биле на погрешен пат.

Овие битки на Асхаб-и кирам (придружници) беа во разликите на ицтихад во гранките на религиозните правила. Тие немаа никакви разлики во основните, главни работи на исламот. Сега, некои луѓе ги критикуваат и не ги почитуваат верските водачи како што се Муавије и Амр ибни Ас „радиј-Аллах анхума". Тие не можат да разберат дека повредувањето на Асхаб-и кирам (придружници) би значело повреда и омаловажување на Аллаховиот Пратеник „сал-Аллах алејхи ве селлем". Во Книгата на (**Шифа-и Шериф**) е напишано дека Имам-и Малик бин Енес рече: (Личноста што ги пцуе или критикува Муавије или Амр ибни Аса „радиј-Аллах анхума"[12] е личност достојна за тоа што им го кажал. „Оние кои се однесуваат грубо кон нив, оние кои зборуваат и пишуваат за нив мора да бидат строго казнети). Нека Аллах Теала ни ги исполни срцата со љубовта на другарите

[12] Муавије бин Ебу Суфјан, почина во 60 година [во милениумската 680 година] во Дамск. Амр ибни Ас, почина во 43 година [во милениумската 663 година]

на Неговата возљубена! Оние кои се праведни и побожни ги сакаат тие старешини. Тоа не им се допаѓа на мунафиците и лицемерите.

[Оние кои ја разбираат вредноста и супериорноста на асхабите (придружниците) на Ресуллах (салаллАллах алејхи ве селлем) и ги сакаат сите, ги почитуваат сите и го следат нивниот пат се нарекуваат (**Ехл-и Суннет**). Оние кои ги критикуваат повеќето од нив велејќи дека сакаат неколку, а не ги сакаат другите, а со тоа не одат по патот на ниту еден од нив, се нарекуваат (**Рафизи**) и (**Шиити**). Рафизите се многубројни во Иран, Индија и Ирак. Во Турција нема. Некои од нив се нарекуваа (**Алеви**) за да ги измамат чистите муслимански алевити кај нас. Меѓутоа, **алеви** значи муслиман кој го сака Али „радиј-Аллах анх". За да сакаш некого, неопходно е да го следиш неговиот пат и да ги сакаш оние што ги сака. Да го сакаа Али „радиј-Аллах анх", ќе го следеа неговиот пат. Али „радијАллах анх" ги сакаше сите Асхаб-и кирам (придружници). Тој исто така бил советник и придружник на Омер, вториот калиф, „радиј-Аллах анхума". Тој ја омажила Умму Гулсум, ќерка од Фатима „радијАллах анх" за Омер „радијАллах анх". Во проповедта, за хазрети Муавије рече: (Нашите браќа се одвоија од нас, тие не се неверници и грешници. Нивниот ицтихад беше ваков). Кога Талха радиј-Аллах анх, кој се борел против него, станал шехид (маченик), тој ја избришал земјата од неговото лице. Тој самиот го водеше извршувањето на својата молитва (намаз). Аллах Теала изјавува во Куран-и Керим дека (**Мумините (Верниците) се браќа**). Последниот ајет (стих) од сура (поглавје) Фетх нè информира дека (**асхабите (придружниците) се сакале еден со друг**). Да не се сака ниту еден од Асхаб-и кирам (придружници), а особено да се биде непријателски настроен кон него, значи да не се верува во Куран-и керим. Научниците на Ехл-и суннет добро ги разбраа супериорноста на Асхаб-и кирам (придружници) „радиј-Аллах Теала анхум ецма'ин". Ни заповедаа да ги сакаме сите. Тие ги спасија муслиманите од катастрофа.

Оние кои не го сакаат Ехл-и Бејт, односно Али 'радиј-Аллах 'анх' и сите негови деца и потомци, и оние кои се непријателски настроени кон овие старешини, кои се јаболко на окото на Ехл-и суннет, се нарекуваат (**Харицции**). Денес, Харицциите се нарекуваат (**Језиди**). Религијата и верата на Језидите се многу корумпирани.

Оние кои велат дека ги сакаат сите Асхаб-и кирам (придружници), но не го следат нивниот пат и ги нарекуваат своите расипани мисли дека се пат на Асхаб (придружници), се нарекуваат (**Вехабисти**). Вахабизмот произлезе од мешавината на изопачените идеи во книгите на безмесхебскиот (несекташкиот) вероучител Ахмед ибни Тејмијје и лагите на британскиот шпион наречен Хемфер. Вехабистите не ги сакаат научниците на Ехл-и суннет, научниците суфиите и шиитите и ги критикуваат сите нив. Тие мислат дека се единствените муслимани. Оние кои не се како нив ги нарекува мушрици (многубошци). Велат дека имотот и животот нивни им се халал на вехабиите. Тие стануваат (**Ибахи**). Тие изведуваат погрешни и расипани значења од насс, односно од Куранот-и Керим и хадисите и претпоставуваат дека исламот ги означува овие значења. Тие го негираат Едилле-и

шеријјеји и повеќето свети хадиси. Научниците од четирите мезхеби со документи во многу од нивните книги докажале дека оние кои го напуштиле Ехл-и Суннет залутале и му нанеле голема штета на исламот. За да добиете подетални информации, прочитајте ги турските книги (**Кијамет и Ахирет**), (**Сеадите Ебедијје**) и арапските книги (**Минха-тул-вехбијје**), (**Ет-Тевессул-у бин-Неби ве бис-Салихин**), (**Себил-ун-нецат**) и персиски (**Сејф-ул-ебрар**) книги! Овие книги и многу вредни книги кои беа напишани како реддије (отфрлање) на луѓето против Ехл-и Бидат (ерес), беа отпечатени од (**Издавачка куќа Хакикат**) во Истанбул. Во третиот том на **(Ибн Абидин)**[13], кога се опишуваат Багиите (Бунтувачите, и во турската книга (**Нимет-и Ислам**), во дискусијата за бракот, јасно е напишано дека вахабиите се ибахии (група која не прифаќа верски наредби и морални и правни прописи). Ејуб Сабри Паша[14], еден од адмиралите на султанот Абдулхамид II, опширно пишува за вехабистите на турски во неговите книги (**Мират-ул-харамејн**) и (**Тарих-и вехабијјан**) и Ахмед Џевдет Паша во седмиот том од историја. Арапската книга на Јусуф Небхани (**Шевахид-ул-хак**), објавена во Египет, исто така дава долги одговори на вехабисите и на Ибни Тејмијје. Педесет страници од оваа книга се вклучени во книгата (**исламски научници и вехабисти**), која ја објавивме на арапски јазик во Истанбул во 1972 година.

Ејјуб Сабри Паша „рахиме-хуллаху Теала“ вели: (Вехабизмот се појави со крвава и мачна револуција на Арапскиот полуостров во 1205 година [милениумска 1791 г.]). Еден од оние кои со своите книги се обидоа да го шират вехабизмот и безмесхебизмот (несекташизмот) во светот е Египќанецот Мухаммед Абдух.

Абдух, кој бил масон и отворено пишувал за своето восхитување на Џемаледин-и Ефгани[15], шефот на масонската ложа во Каиро, бил ставен пред младите како голем исламски научник, прогресивен мислител и вреден реформатор. Непријателите на исламот, кои лежеа во заседа за да го уништат Ехл-и суннет и да го поразат Исламот, подмолно го подгреаа овој раздор со преоблекување во исламски учители и фалење на исламот со позлатени зборови. Абдух беше претеруван до небо, а големите научници и мезхебските имами на Ехл-и суннет биле наречени џахили (неуки). Нивните имиња станаа неспоменати. Меѓутоа, чистите и благородни чеда на нашите предци, славните и чесни шехиди (маченици) кои ја пролеаа својата крв за исламот и ги жртвуваа своите животи за доброто на Аллаховиот Пратеник „сал-Аллах алејхи ве селем“, не беа измамени од овие пропаганди и реклами за кои се потрошени милиони лири. Дури, тој не ги слушна ниту ги препозна овие надуени верски херои. Џенаб-и Хакк (Семоќниот Бог) ги заштити децата на шехидите од овие гнасни напади. Денес, книгите на безмесхебски (несекташки) писатели како што се Мавдуди[16], Сејјид Кутуб[17], Хамидулах и (Теблиг-и џемаатисти) се преведуваат и им се презентираат на

[13] Мухаммед Емин ибни Абидин, почина во 1252 година [во милениумската 1836 година] во Дамск.
[14] Ејјуб Сабри паша, почина во 1308 година [во милениумската 1890 година].
[15] Џемалуддин Ефгани, почина во 1314 година [во милениумската 1897 година].
[16] Мевдуди, основачот на (Џемаат-ул-исламијје) во Индија. Почина во 1399 година [во милениумската 1979 година].
[17] Сејјид Кутуб, беше погубен во Египет, во 1386 година [во милениумската 1966 година].

младите. Гледаме дека овие преводи, кои се пофалени со големи реклами, содржат изопачени идеи кои не се во согласност со она што го декларирале исламските научници. Водата спие, непријателот не спие. Нека Аллах Теала ги разбуди муслиманите од сонот на безгрижноста, заради Неговиот хабиб, сакан пророк Мухаммед алејхисселам (мир над него). Нека нè заштити да не бидеме измамени од лагите и клеветите на нашите непријатели! Амин. Да не се залажуваме молејќи се сами! Да се молиш без да ги следиш божествените обичаи на Аллах Теала, без да се држиш за причините, без да работиш, значи да бараш муџизе (чудо) од Аллах Теала.

Во муслиманството и се вложува труд и се моли. Неопходно е прво да се држиме за причината, а потоа да се молиме. Првата причина за да се ослободите од неверувањето е да го научиме и да го обучите за исламот други. Всушност, фарз е за сите, и за мажи и за жени, да го научат верувањето на Ехл-и суннет и фарзите и харамите. Тоа е прва должност. Денес, учењето на овие е многу лесно. Затоа што слободно може да се пишуваат и објавуваат верски книги кои се вистинити. Секој муслиман мора да ѝ помогне на државата која ја дава оваа слобода на муслиманите.

Оние кои не ги учат верувањето (итикадот) и науката (ил-и халини) на Ехл-и суннет и не ги учат на своите деца, се во опасност да го напуштат исламот и да паднат во катастрофа на неверување. Молитвите на таквите луѓе и онака не се прифатени, за да бидат заштитени од неверување. Нашиот господар Ресуллах „сал-Аллах алејхи ве селлем“ рече: (**Каде што има илим (знаење), има и ислам. Каде што нема илим (знаење), нема ислам**). Како што е потребно да се јаде и пие за да не се умре, потребно е да се научи својата религија и верување за да не биде измамен од неверниците и да не се напушти религијата. Нашите предци секогаш се собирале заедно, читале книги за илмихал (верско учење) и ја учеле својата религија. Сепак, тие останаа вака муслимани. Тие уживаа во исламот. Тие можеа правилно да ни ја пренесат оваа светлина на среќа. За да останеме муслимани и да не ги изгубиме нашите деца од неверниците во нас и надвор од нас, прво и најпотребно решение е, пред сè, читањето и учењето на книгите за илмихал (верско учење), што ги подготвија научниците на Ехл-и суннет. Родителите кои сакаат нивното дете да стане муслиман треба да го научат своето дете за Куранот. Додека имаме можност, да читаме, да учиме и да ги учиме нашите деца и оние кои не слушаат! За нив станува тешко да учат откако ќе одат на училиште. Дури би било невозможно. Кога ќе се случи катастрофа, воздивнувањето нема никаква корист. Човек не треба да се залажува со слатките, позлатени книги, весници, списанија, телевизија, радио и филмови на непријателите на исламот и еретиците. Ибни Абидин „рахиме-хуллаху теала“ во третиот том вели: (Подмолните неверници кои се преправаат дека се муслимани, иако не веруваат во ниту една религија, и се обидуваат да ги избркаат муслиманите од религијата кажувајќи работи кои предизвикуваат неверување како да се ислам, се нарекуваат (**зиндики**).

Прашање: Некој кој ги чита текстовите преведени од корумпираните книги на безмесхебните (несекташите) вели: „Треба да ги читаме тефсирите (толкувањата) на Куран-и Керим. Препуштањето на разбирањето на нашата религија и Куранот на верските научници е опасно и страшна мисла. Во Куран-и Керим не е кажано (О вероучители). Се користат обраќања како (О верници) и (О луѓе). Поради оваа причина, секој муслиман самиот ќе го разбере Куран-и Керим и нема да го очекува тоа од никој друг.)

Оваа личност сака сите да читаат тефсир и хадис. Не препорачува читање на теолошките, фикховите и илмихалите на исламските научници и старешините на Ехл-и суннет. И книгата (**Единство во исламот и мезхебите (сектите) на фикх**) на египетскиот Решид Риза[18] со датум 1394 година [милениумска 1974 година] и број 157, објавен од Претседателството за религиозни прашања, целосно ги изненади читателите. Тој на многу места во оваа книга, на пример во својот шести говор вели:

(Тие ги воздигнаа имамите муџтехиди исто колку и пророците „салеватуллахи Теала алејхим еџмаин“. Всушност, тие го претпочитаа зборот на муџтехид кој не се придржуваше на хадисот на Пратеникот „саллАллах Теала алејхи ве селлем“ и го напушти хадисот. Тие рекоа дека е можно овој хадис да е укинат или дека имаше уште еден хадис во присуство на нашиот имам.

Овие имитатори, постапувајќи според зборовите на оние на кои им е дозволено да прават грешки во расудувањето или да не го знаат тоа, и напуштајќи го хадисот на Пратеникот, кој е без грешка, отстапуваат и од имитирањето на муџтехидите. Тие дури и отстапуваат од Куранот. Тие велат дека никој друг освен имамот муџтехид не може да го разбере Куранот. Ваквите изјави на факихите (правниците) и другите имитатори покажуваат дека тие се наследени од евреите и христијаните. Сепак, разбирањето на Куранот и хадисот е полесно отколку разбирањето на книгите напишани од научниците по фикх. Оние кои можат да ги сварат арапските зборови и стилови нема да имаат тешкотии во разбирањето на Куранот и хадисот. Кој би негирал дека Аллах Теала е способен јасно да ја објасни својата религија? Кој може да негира дека Аллаховиот Пратеник ја разбрал Аллаховата волја подобро од кој било друг и дека бил поспособен да ја објасни од кој било друг? Да се каже дека објаснувањата на Пратеникот не се доволни за умметот би значело дека тој не може целосно да ја исполни својата должност да ја пренесе пораката. Кога повеќето луѓе не би можеле да го разберат Куранот и Суннетот, Ценаб-и Хакк (Семоќниот Бог) не би ги обврзал сите луѓе со одредбите во таа книга и Суннетот. Човекот мора да ги знае работите во кои верува со докази. Ценаб-и Хакк (Семоќниот Бог) го осудил имитирањето. Тој објасни дека не би било оправдано да ги имитираат своите татковци и дедовци. Ајетите (стиховите) покажуваат дека имитирањето никогаш не е прифатливо во очите на Аллах. Полесно е да се разбере делот „фуру“ на религијата од нејзините докази отколку да се разбере верскиот дел. Кога го предлага она што е тешко, како да не го направи одговорен за она што не е тешко? Иако можеби е тешко да се процени некои ретки

[18] Решид Риза е ученик на Мухаммед Абдух. Почина во 1354 година [во милениумската 1935 година].

настани, незнаењето или неправењето се смета за изговор. Научниците на фикхот сами измислиле некои прашања. Тие создадоа одредби за овие. Тие се обидоа да користат работи како реј, кијас-и цели, кијас-и хафи како доказ за нив. Овие беа пренесени на полето на ибадети (богослужби), кое не е можно да се добие знаење преку разумот. Така, тие ја проширија религијата и ја зголемија неколкукратно. Ги ставија муслиманите во неволја. Јас не го негирам кијасот. Јас велам дека нема споредба во областа на ибадетот (богослужбата). Иманот и обожавувањето беа комплетирани во времето на пророкот. Никој не може да додаде ништо на овие. Имамите муџтехиди ги спречуваа луѓето да имитираат и имитирањето го правеа харам.)

Горенаведените списи, кои ги сумиравме од книгата на безмесхебниот (несектанецот) Рашид Риза (Единство во исламот и мезхебите по фикхот), како и сите книги на безмесхебните (несекташистите), ги спречуваат муслиманите да ги имитираат имамите на четирите мезхеби. Тој им заповеда на сите да учат тефсир и хадис. Што ќе велите за ова?

Одговор: Ако внимателно се прочитаат пишувањата на оние кои се без мезхеб (секта), веднаш ќе се види дека тие се обидуваат да ги измамат муслиманите со украсување на нивните изопачени мисли и сепаратистички ставови со слаби синџири на логика и позлатени зборови. Иако неуките веруваат во овие пишувања, мислејќи дека се засноваат на логика, разум и знаење и ги следат зад нив, оние со знаење и остар вид никогаш нема да паднат во нивните стапици.

Исламските научници „рахима-хумуллаху Теала“ напишале илјадници вредни книги четиринаесет века со цел да ги предупредат младите луѓе од опасноста од безмесхебство (несекташтво) што ги влече муслиманите во вечна катастрофа. За да одговориме на прашањето погоре, најдовме соодветно да преведеме малку, почнувајќи од седумстотини седумдесет и првата страница од книгата (**Хуџџет-уллахи алел-алемин**) на Јусуф Небхани[19]:

Извлекувањето одредби од Куранот не е нешто што секој може да го направи. Бидејќи дури и имамите на муџтехидите не можеа да ги заклучат сите одредби во Куран-и Керим, Ресуллах сал-Аллах алејхи ве селем ги објасни одредбите во Куран-и керим со своите хадиси. Исто како што Куран-и Керим беше објаснет само од Аллаховиот Пратеник 'сал-Аллах алејхи ве селлам', само Асхаб-и кирам (придружници) и имамите муџтехиди можеа да ги разберат и објаснат хадис-и-шерифите (светите хадиси).

За да го разберат тоа, Аллах Теала им подарил на имамите муџтехиди рационални и религиозни науки, моќ на перцепција, остар ум, зголемена интелигенција и многу други супериорности. Главна меѓу овие супериорности е „такваа“ (побожноста). По ова доаѓа божествената светлина во нивните срца. Со помош на овие супериорности, нашите имами муџтехиди ги разбраа желбите на Аллах Теала и на Аллаховиот Пратеник од нивните зборови и го објасниј она што

[19] Јусуф Небхани, почина во 1350 година [во милениумската 1932 година], во Беирут.

не можеа да го разберат преку (**Кијас**). Секој од четирите мезхебски имами изјавил дека не зборува со свое мислење и им рекол на своите студенти: „Ако наидете на сахих хадис, игнорирајте ги моите зборови. Следете го хадисот на Аллаховиот Пратеник!“ Нашите имами од мезхебот им го кажаа ова на длабоки научници кои беа муџтехиди како нив. Овие научници се оние кои ги знаат доказите за четирите мезхеби и се компетентни во нивниот избор. Овие научници, кои се муџтехиди, разбираат кој од нив треба да се претпочита со испитување на доказите за иџтихадот на мезхебскиот имам, изворите на новонаученият сахих хадис, неговите наратори, кои дојдоа подоцна и многу други услови.

Или имамот муџтехид донел одлука со правење аналогија затоа што хадисот кој би бил доказ за некоја работа не стигнал до него. Неговите ученици го научија хадисот кој ќе биде документ за ова прашање и даваа различни одлуки. Но, додека неговите ученици прават таков иџтихад, тие не отстапуваат од правилата на мезхебскиот имам. Подоцна муфтии-муџтехиди, исто така, давале слични фетви (толкување во статус на одлука). Од сите овие списи се разбира дека муслиманите кои ги имитираат имамите на четирите мезхеби и муџтехидите обучени во нивните мезхеби, подлежат на правилата на Аллах Теала и Неговиот Пратеник. Овие муџтехиди ги разбрале одредбите од Куран-и Керим и хадиси кои другите не можеле да ги разберат и го изјавувале она што го разбираат. Муслиманите исто така го имитирале она што го разбрале и го пренесувале во книгата и суннетот. Зашто, во четириесет и третиот ајет од сура (поглавје) (поглавје) Нахл е наведено: (**Ако не знаете, прашајте ги оние што знаат**!).

Овој ајет покажува дека не секој може правилно да ја разбере Објавата и Суннетот и дека ќе има и такви кои не можат. Тој им заповеда на оние кои не можат да разберат, да не се обидуваат да го разберат Куран-и Керим и хадисите, туку да бараат и да учат од оние што разбираат. Ако секој можеше правилно да ги разбере значењата на Куранот и хадисите, немаше да се појават седумдесет и две еретички мезхеби (секти). Сите оние кои ги создадоа овие мезхеби (секти) беа длабоки научници. Но, никој од нив не можеше правилно да ги разбере значењата на Насс (Божји објави), односно Куран-и Керим и хадисите. Не разбрале и скршнале од вистинскиот пат. Тие, исто така, предизвикаа милиони муслимани да бидат вовлечени во катастрофа. Некои од нив биле толку непромислени во извлекувањето на погрешни значења од текстовите што залутале до тој степен што муслиманите на вистинскиот пат ги нарекуваат ќафири (неверници) и мушрик (многубошци). Во вехабистичката книга наречена (**Кешф-уш-шубухат**), која е преведена на турски и тајно прошверцувана во нашата земја, се наведува дека е дозволено да се убиваат муслиманите кои веруваат во Ехл-и Суннет и да се ограбува нивниот имот.

Аллах Теала го одобри иџтихадот на мезхебските имами и основањето на нивните мезхеби, и собирањето на сите муслимани на овие мезхеби (секти), само на умметот на Неговиот сакан Пратеник сал-Аллах Теала алејхи ве селем. Од една страна, Џенаб-и Хакк (Семоќниот Бог) ги спречи скршените од пат, зиндиците, еретиците и човечките ѓаволи да го расипуваат знаењето за верувањето и иманот

со создавање на имами на Итикад, а исто така ја заштити религијата од расипаност со создавањето на мезхебските имами. Бидејќи овој благослов го нема во христијанството и јудаизмот, нивните религии се расипани и станаа играчки.

Исламските научници едногласно изјавиле дека четиристотини години по смртта на Аллаховиот Пратеник (сал-Аллах алејхи ве селлем), немало останати длабоки научници кои би можеле да вршат иџтихад. Сега, се разбира дека тој што вели дека треба да се направи иџтихад е ментално болен или религиозно неук. Големиот научник Џелаледдин-и Сујути „рахиме-хуллаху Теала“[20] рекол дека се искачил на нивото на иџтихад. Научниците од неговото време му поставиле прашање и му рекле дека има два можни одговори и дека треба да каже кој од нив е поцврст. Не можеше да одговори. Тој изјави дека не може да одвои време за ова бидејќи има многу работа. Меѓутоа, она што се бараше од него беше да направи иџтихад во фетвата. Ова е најниското ниво на иџтихад. Кога длабок научник како Имам-и Сујути се воздржува од примена на иџтихад во фетва, како може да се наречат оние кои ги туркаат муслиманите на апсолутен иџтихад, но не луди или религиозно неуки? Имам-и Газали „рахиме-хуллаху Теала“[21] изјавил во својата книга (**Ихја-ул-улум**) дека во негово време немало муџтехиди.

Ако муслиман кој не е муџтехид, а научи сахих хадис и му е тешко да ја следи пресудата на имамот на неговиот мезхеб (секта) која не е во согласност со неа, овој муслиман мора да го бара муџтехидот меѓу четирите мезхеби (секти) кои направиле иџтихад во согласност со овој хадис и направете го тоа според неговиот мезхеб (секта). Големиот научник Имам-и Невеви „рахиме-хуллаху теала“[22] нашироко го објаснува ова во својата книга (**Равдат-ут-талибин**). Затоа што не е дозволено за оние кои не го достигнале нивото на иџтихад да изведуваат правила од Книгата и Суннетот. Сега, некои неуки велат дека се искачиле на ниво на апсолутен иџтихад, дека можат да заклучат правила од „Насс“, односно од Објавата и Суннетот и дека повеќе не треба да имитираат еден од четирите мезхеби. Го напуштаат мезхебот (сектата) што ја имитираат со години. Тие се обидуваат да ги побијат мезхебите (сектите) со нивните корумпирани мисли. Велат неуки и глупави работи како ние не можеме да ги следиме мислењата на верски луѓе како нас. Тие тврдат дека се супериорни преку шепотењата на шејтанот (ѓаволот) и провокацијата на нефсот (сопствената душа). Тие не можат да разберат дека со кажување на такви работи не ја откриваат својата супериорност, туку својата глупост и подлост. Меѓу нив, гледаме и неуки и изопачени луѓе кои велат и пишуваат дека секој треба да чита тефсир и да извлекува пресуда од тефсирот и од Бухари.

Пази, брат мој муслиман! Пазете се да се дружите со такви будали, да не ги сметате за религиозни луѓе и да не ги читате нивните измислени книги! Држете се цврсто за мезхебот на вашиот имам! Можете да изберете која сакате и ви се допаѓа од четирите мезхеби (секти). Меѓутоа, не е дозволено да се истражуваат

[20] Сујути Абдуррахман, починa во 911 година [во милениумската 1505 година], во Египет.

[21] Имам-и Мухаммед Газали, починa во 505 година [во милениумската 1111 година], во град Тус.

[22] Јахја Невеви, починa во 676 година [во милениумската 1277 година], во Дамаск.

погодностите на мезхебите (сектите), односно да се опишуваат мезхебите (сектите) (**Телфик**). [(**Телфик**) значи дека работата направена со комбинирање на погодностите на мезхебите (сектите) не е во согласност со ниту една од овие мезхеби (секти). Откако ќе се следи еден од четирите мезхеби (секти) додека се прави дело, односно, откако ова дело е сахих според овој мезхеб (секта), и ако работите што се бараат за тој да биде сахих и прифатен во другите три мезхеби (секти), се следат колку што е можно повеќе, ова се нарекува (**Таква**), по која можно е и ќе биде високо награден (севаб).]

Муслиманот кој знае добро да ги чита и разбере хадисите мора прво да ги научи хадисите кои се доказ за неговата секта, а потоа да ги прави работите што овие хадиси ги фалат и да ги избегнува работите што тие ги забрануваат и совршенствата на неговите својства, животот и доблестите и чудата на Ресуллахот (салаллАллах алејхи ве селлем), состојбите на овој свет, задгробниот живот, Џеннетот (Рајот) и џехеннемот (пеколот), ангелите, џините, минатите уммети, пророците и нивните книги, супериорноста на Куран-и Керим и Аллаховиот Пратеник, мора да ги научат состојбите на неговото семејство и асхабите (придружници) „ридвануллахи Теала алејхим ецмаин“, знаците на судниот ден (Џеннетот (Рајот) на светот) и многу други световни и задгробни знаења. Сите информации за овој свет и за ахирет (оној свет) се собрани во хадисите на Ресулуллах „сал-Аллах алејхи ве селем“.

Кога ќе се разбере она што го напишавме, станува јасно колку е неук кој вели дека верските правила што муџтехидите ги извлекуваат од хадиси немаат никаква корист. Помеѓу безбројните знаења што ги пренесуваат хадисите, хадисите кои ги опишуваат ибадетите и постапките се малку на број. Според некои научници, тоа е околу петстотини. [Ако се вклучат и повторените, нема да надмине три илјади.] Незамисливо е ниту еден од четирите имами на мезхеб (секта) да не слушнал здрав хадис меѓу толку малку хадиси. Најмалку еден од четирите имами на мезхебот (сектата) ги зеде сахих хадисите како доказ. Муслиманот кој гледа дека дејството во неговата сопствена мезхеб (секта) не е во согласност со сахих хадис, мора да го направи ова со следење на друга мезхеб (секта) која направила иџтихад според овој хадис. Имамот на неговата мезхеб (секта) можеби го слушнал овој хадис, но не го зел овој хадис како доказ, или затоа што сфатил дека е повеќе сахих (поавтентичен), или затоа што следел друг хадис што го укинал првиот, или поради други причини познати на муџтехиди.

Иако би било убаво за муслиманот кој разбира дека хадисот е сахих да ја напушти пресудата на неговиот мезхеб која не е во согласност со овој хадис и да го следи овој хадис, неопходно е оваа личност да имитира друг мезхеб кој ја заклучила пресудата од овој хадис. Бидејќи мезхебскиот имам, знаејќи го она што не го знаел од доказите на правилата, разбрал дека ништо не го спречува да постапи по тој хадис. Но, дозволено е и тој да ја работи оваа работа во согласност со сопствената мезхеб (секта). Затоа што иџтихадот на имамот на неговата мезхеб (секта) дефинитивно се засноваше на цврсти докази. Исламот смета дека е изговор за мукалидот да не ги знае овие докази. Зашто, ниту еден од имамите на четирите

мезхеби (секти) не отстапил од Објавата (Куранот) и Суннетот додека вршеле иџтихад. Нивните мезхеби (секти) се објаснувања на Книгата и Суннетот. Тие им ги објаснија значењата и одредбите на Книгата и Суннетот на муслиманите. Тие го објаснија на начин што можеа да го разберат и го запишаа во книги. Овие дела на имамите од мезхебот (сектата) „рахимехумуллаху Теала“ се толку огромна услуга за исламската религија што ако не им помогнеше Аллах Теала, човечката сила немаше да може да го направи тоа. Овие мезхеби (секти) се еден од најсилните документи кои докажуваат дека Ресулулах „сал-Аллах алејхи ве селем“ е вистинскиот Пратеник и дека исламската религија е автентична.

Единствената разлика меѓу нашите верски имами во нивниот иџтихад е во прашањата на фуру'-и дин, односно фикх. Нема разлика во принципите на религијата, односно во познавањето на итикадот и иманот. Нема разлика во информациите за потомците земени од хадисите, кои се сметаат за суштински во религијата и чии докази се пријавени преку таватур (многу вообичаена гласина). Тие се разликуваа во некои од религиозните знаења. Нивната разлика во разбирањето на силата на нивните докази го предизвика ова. Овие мали разлики се милост за овој уммет. На муслиманите им е дозволено да го следат секој мезхеб што го сакаат и им одговара. Пророкот Мухаммед алејхисселам (мир над него) ја прогласи оваа разделба како добра вест и се случи како што рече.

Не е дозволено да се прави иџтихад за знаењето на итикад, односно на работите на кои треба да се верува и знаењето на фикх, кои се јасно наведени во Куран-и керим и хадисите. Тоа води кон заблуда и перверзија. Тоа би било голем ѓунах (грев). Има само еден правилен начин да се научи Итикадот. Ова е мезхебот (сектата) на (**Ехл-и Суннет вел Џемаат**). Во хадисот, разликата прогласена за милост е разликата во фуру (деталите), односно разлика и во пресудите.

Во прашање каде што пресудите на четирите мезхеби (секти) се разликуваат во однос на делата, само една од нив е точна. Има две севапи (награди) за оние кои ја имитираат оваа правилна пресуда, и еден севаб (награда) за оние кои имитираат неточни пресуди. Фактот дека мезхебите (сектите) се милост покажува дека е дозволено да се напушти една мезхеб (секта) и да се имитира пресудата на друга мезхеб (секта) за делата. Меѓутоа, освен четирите мезхеби, не е дозволено да се имитираат мезхебите на Ехл-и суннет, па дури и Асхаб-и кирам (придружници). Затоа што нивните мезхеби (секти) не биле запишани во книги и биле заборавени. Веќе не е возможно да се имитира некој друг освен четирите познати мезхеби. Имам-и Ебу Бекр-и Рази[23] 'рахиме-хуллаху Теала' исто така нè информира дека исламските научници едногласно изјавиле дека не е дозволено да се имитира Асхаб-и кирам (придружници). За оние кои сакаат добро да ја разберат супериорноста на мезхебите (сектите) и муџтехидите, а особено имамите од четирите мезхеби (секти), и дека нивните мезхеби (секти) не отстапуваат од Книгата (Куранот) и Суннетот и дека пресудите што ги наведуваат преку иџма и кијас не се нивните сопствени мислења, но се земени од Книгата (Куранот) и

[23] Ебу Бекр Ахмед Рази, почина во 370 година [во милениумската 980 година].

Суннетот, зборовите на Имам-и Абдулвеххаб-и Шарани „Препорачуваме да ги читаат книгите (**Мизан-ул-кубра**) и (**Мизан-ул-хидрије**). Преводот од книгата (**Хуџџетуллахи алел-алемин**) е завршен овде. Сите горенаведени статии се преведени од арапски оригинал. Како и во сите наши публикации, така и овде додатоците што ги презедовме од други книги се ставени во квадратни загради, со што се осигуруваме дека нашите додатоци не се мешаат со текстот на книгата. Арапски оригинал на горенаведените написи од книгата (**Хуџџетуллахи алел-алемин**), во 1394 година [милениумска 1974 година], испечатена е во Истанбул преку офсет.

Изјавата (*Религиозните научници не се споменати во Куран-и Керим*) не е точна. Различни ајети (стихови) ги фалат научниците и илмот (знаењето). Хазрети Абдулгани Наблузи во својата книга (**Хадика**) наведува дека:

Се тврди во седмиот ајет од Сура (поглавје) (Поглавје) Енбија: (**Прашајте ги оние што имаат зикр за она што не го знаете!**). Зикр значи илим (знаење). Овој ајет (стих) им заповеда на оние кои не знаат да најдат научници, да ги прашаат и да научат. Во седмиот ајет (стих) од сура (поглавје) Ал-и Имран, значенски се вели (**Значењата на ајетите мутешабих ги знаат само сопствениците на илим (знаење)**) и во осумнаесеттиот ајет, значенски се вели (**Само сопствениците на илим разбираат и известуваат дека Аллах постои и еден е**) и во сура (поглавје) Касас, во осумдесет и осмиот ајет, значенски се вели: (**Сопствениците на илим им велат ним срам да ви е! Наградите (севапите) што Аллах Теала ќе ги даде на оние кои веруваат и прават добри дела се подобри од световните благослови**).Во педесет и шестиот ајет од сура (поглавје)та Рум, значенски се вели дека (**Оние кои имаат илим и иман ќе речат: „Ова е Судниот ден, кој го негиравте додека бевте во светот**) и наводно во сто осмиот ајет од сура (поглавје)та Исра, значенски се вели дека (**Кога сопствениците на илим го слушаат Куран-и керим и прават сеџда (значи спуштање и поставување на лицето, или челото, на земја/под) и нема никаква пропуст во сопственикот**. **Дека Тој никогаш не го прекршува ветувањето)** и во 54-тиот ајет од сура (поглавје)та Хаџџ: (**Сопствениците на илим (знаење) разбираат дека Куран-и Керим е збор на Аллах**), а во педесеттиот ајет од сура (поглавје)та Анкебут, наводно, (**Куранот е сместен во срцата на сопствениците на илим**), а во шестиот ајет од сура (поглавје) Себе се наведува дека (**Сопствениците на илим знаат дека Куран-и Керим е збор на Аллах и дека ја постигнува риза (Аллахова задоволност од својот роб) на Аллах Теала**), а се наведува во единаесеттиот ајет од сура (поглавје) Муџаделе, (**На сопствениците на илим ќе им се доделат високи степени во Џеннетот (Рајот)**), а се наведува во дваесет и седмиот ајет од сура (поглавје) Фатир, (**Од Аллах се плашат само сопствениците на илим**) и во четиринаесеттиот ајет од сура (поглавје)та Хуџурат се вели дека (**Највредниот меѓу вас е оној кој најмногу се плаши од Аллах Теала**).

Во светите хадиси на триста и шеесет и петтата страница од (**Хадика**) стои: (**Аллах Теала и мелеците (ангелите) и секое живо суштество му се молат на**

Оној што ги учи луѓето за добрина) и (**На судниот ден прво пророците, па алимите (научниците), па шехидите (мачениците) ќе им прават Шефаат (ќе им посредуваат**) и се вели (**О луѓе, знајте дека е илимот се учи со слушање од алим (научникот)**), (**Учете илим! Учењето илим претставува ибадет (обожување). Има џихадски севаб (награда) за оние кои први поучуваат и учат илим. Учењето илим е како давање садака (милостина). Учењето знаење од алим (научник) е како извршување на намазот техеџџуд (ноќен намаз, вреден по степен).** Тахир Бухари „рахиме-хуллаху теала"[24], авторот на книгата фетва (**Хуласа**), вели: (Читањето на книга за фикх е понаградувачко од вршењето ноќен намаз). Затоа што е фарз да се учи од [научниците или книгите што тие ги напишале] фарзите и харамите. Читањето книги за фикх за да се вежба себеси и да ги научи другите е понаградувачко од тесбих намазот (молитвата на тесбих). Во светите хадиси е наведено: (**Учењето на илим е понаградувачко од сите нафиле ибадети (дополнителни богослужби). Затоа што тоа е корисно и за себе и за оние кои ќе ги научи) и (Секој што ќе научи за да ги поучи другите ќе добие севап (награда) на Сиддики**). Исламските знаења може да се научат само од врховни учители и книги. Тие што велат дека нема потреба од исламски книги и водичи се лажговци и зиндици. Ги мами муслиманите и ги вовлекува во катастрофа. Информациите во верските книги се изведени од Куран-и Керим и хадиси. Преводот од (**Хадика**)[25] е завршен. Аллах Теала го испрати Својот Пратеник да го пренесе и поучи Куран-и Керим.

Асхаб-и кирам (придружници) ги дознал информациите во Куранот од Аллаховиот Пратеник. Верските научници учеа и од Асхаб-и кирам (придружници). Сите муслимани учеле и од верските научници и нивните книги. Во хадисите е наведено: (**Илимот е богатство. Клучот е да прашуваш и учиш**) и (**Научете и поучете го илимот!**) и (**Сè си има извор. Изворот на таква (побожноста) се срцата на арифите (мудрите)**) и (**Поучувањето на илимот е кефарет (помирување) за ѓунахите (гревовите**)).

Имам-и Рабани „рахметулахи алејх" вели во сто и деведесет и третото [193] писмо од првиот том на неговата книга наречена (**Мектубат**):

(**Обврзаниот**), односно човек кој е разумен и го достигнал пубертетот, прво мора да го исправи својот иман и итикадот. Со други зборови, тоа значи учење на информациите за „акиде" напишани од научниците на Ехл-и суннет и верување во согласност со нив. Аллах да даде изобилни награди за работата на тие големи научници! Амин. Да се биде спасен од маките на џехеннемот (пеколот) на Судниот ден зависи од верувањето во она што тие го кажуваат. Единствените луѓе кои ќе бидат спасени од џехеннемот (пеколот) се оние кои го следат нивниот пат. [Оние кои го следат нивниот пат се нарекуваат (**сунити**).] Овие се единствените кои го следат патот на Ресуллах „сал-Аллах алејхи ве селлем" и неговите асхаби (придружници) „ридвануллахи алејхим еџмаин". Меѓу информациите изведени од Книгата, односно Куран-и Керим и Суннетот, односно хадисите, единствените

[24] Тахир Бухари, почина во 542 година [во милениумската 1147 година].

[25] Абдулгани Наблуси, авторот на Хадика, почина во 1143 година [во милениумската 1731 година].

кои се вредни и точни се информациите што овие големи научници ги разбрале и ги пренеле од Книгата и суннетот. Затоа што секој сопственик на „Бидат“, односно секој реформатор и секој (**изопачен**) и безмесхебен (несекташки) човек, вели дека своите расипани мисли ги извел од Книгата и Суннетот, со својот краток ум. Тој се обидува да ги засени и омаловажи научниците на Ехл-и суннет. Тоа значи дека не треба да се мисли дека секој збор и секое пишување што е пријавено дека е изведено од Книгата и Суннетот е вистинито и не треба да се залажува со нивната позлатена пропаганда.

Персиската книга (**Ел-му'темед**) од големиот научник Турпушти е многу вредна и јасно напишана со цел да се објасни правилниот Итикад (верување) искажано од научниците на Ехл-и суннет вел-Џемат. Тоа може лесно да се разбере. [(**Издавачката куќа Хакикат**) го отпечати во 1410 година [милениумска 1989 година] . Фаддулах бин Хасен Турпушти е еден од ханефиските фикх научници. Почина во шестотини шеесет и прва 661 година [милениумска 1263 година].

По поправањето на Акаидот (верувањето), односно информациите на кои треба да им се верува, учењето на работите што се (**Халал**), (**Харам**), (**Фарз**), (**Вациб**), (**Суннет**), (**Мендуб**) и (**Макрух**) од фикх книгите. напишано од Ехл-и суннет научници и неопходно е да се усогласат со нив. Не треба да се читаат изопачените книги објавени од неуки кои не можеле да ја разберат супериорноста на овие научници.

Аллах да нè чува! Муслиманите кои имаат верувања кои не се во согласност со мезхебот Ехл-и суннет во однос на работите во кои треба да се верува, не можат да се спасат од одење во џехеннемот (пеколот) во ахирет (задгробниот живот). Ако човек чија вера е правилна попушти во своето обожување, може да му се прости дури и ако не се покае. Дури и да не му се прости, тој ќе биде спасен од џехеннемот (пеколот) откако ќе претрпи маки. Почетокот на работата е да се поправи итикадот (верувањето). Хаџе Убејдуллах-и Ахрар „каддесАллах Теала сиррех-ул-азиз“[26] рече: (Ако ми ги дадоа сите кешфи (откритија) и керамати (чудесности), но ако не ми го дадат итикадот по Ехл-и суннет вел-џемаат, ќе се сметав себеси за уништен. Дури и да немам кешф и керамет, и да имам многу грешки, но ако ми го дадат итикадот на Ехл-и суннет вел-џемаат, јас воопшто не би бил тажен.)

Денес муслиманите во Индија се оставени сами на себе. Непријателите на религијата напаѓаат од сите страни. Денес, давањето една лира за да му служи на исламот е поисплатливо отколку да дадете илјадници лири во други времиња. Најголемата услуга за исламот е со купување на книги, вера и исламски книги на Ехл-и суннет и нивно дистрибуирање на селата и младите. Нека биде многу среќен секој радосен и среќен човек што ќе ја добие оваа услуга. Да му се заблагодарува на Бога многу. Служењето за исламот е секогаш севаб (награда). Меѓутоа, во ова време кога исламот е слаб и се прават обиди да се уништи исламот преку лаги и клевети, многу поисплатливо е да се обидеме да го шириме верувањето Ехл-и суннет. Ресулллах сал-Аллах алејхи ве селлем им рекол на своите асхаби (придружници): (**Дојдовте во такво време што ако ги почитувате девет десетини од наредбите и забраните на Аллах Теала и не послушате една десетина од нив,**

[26] Убејдуллах-и Ахрар, почина во 895 година [во милениумската 1490 година] во Самарканд.

ќе бидете уништени (духовно). Ќе бидете измачувани! По тебе, ќе дојде време кога ќе се спасат само оние кои се покоруваат на една десетина од заповедите и забраните.) [(Мишкат-ул-месабих) Се наоѓа на 1- 179-та страница и Тирмизи, во Китаб-ул-фитен, на 79-та страница.] Времето наведено во овој хадис е ова време. Неопходно е да се води џихад (труд) против неверниците, да се препознаат оние кои ги напаѓаат муслиманите и да не се сакаат тие. [Владата спроведува џихад (труд), што е со употреба на сила. Државната армија го прави тоа. Муслиманите можат да вршат таков џихад со тоа што ќе станат војници и ќе ја вршат должноста доделена од владата. Исто така, во шеесет и петтото писмо е напишано дека џихад-и кавли (усниот труд) е покорисен од џихад-и катли (воениот), односно џихад преку зборови и пишувања, отколку џихад направен со употреба на сила.] Не е неопходно да се биде личност од керемет (чудесен) или алим (научник) за да се шират книгите и зборовите на научниците на Ехл-и Суннет. Секој муслиман мора да се труди да го направи тоа. Не треба да ја пропушти шансата. На Судниот ден, секој муслиман ќе биде прашан за ова и ќе биде прашан зошто не му служел на исламот.

Оние кои не се трудат да шират книги за илмихал (верско учење), оние кои не им помагаат на институциите кои шират религиозно знаење и оние кои не им помагаат на луѓето ќе бидат тешко измачувани. Извинувањата или изговорите нема да бидат прифатени. Додека пророците „алејхимусалам“ беа највисоките и највредните меѓу луѓето, тие никогаш не седеа мирно. Денонoќно работеа на ширење на религијата на Аллах Теала и на патот на вечната среќа. На оние кои сакаа муџизе (чудо), ќе им рекоа: (**Аллах Теала создава чуда. Моја должност е да ја пренесам религијата на Аллах Теала**). Додека тие работеа на овој пат, Аллах Теала ќе им помогне и ќе создаде чуда. Ние, исто така, треба да ги шириме книгите и изреките на научниците на Ехл-и суннетот „рахима-хумуллаху теала“ и да ги информираме младите и пријателите дека неверниците, непријателите и оние кои ги клеветат и мачат муслиманите се зли, презриви и лажливи. [Известувањето за овие работи не претставува заговор. Станува Емр-и Маруф.] Оние кои не работат на овој пат со своето богатство, сила и професија нема да се спасат од маките. Додека се работи на овој пат, трпењето маки и мачења треба да се сметаат за голема среќа и голема добивка. Пророците „алејхимуссалават“ биле нападнати од неуки и дегенерирани луѓе додека ги пренесувале заповедите на Аллах Теала. Би имале многу мака. Мухаммед алејхисселам, најсупериорниот од тие големи, избраниот и саканиот на Аллах Теала, рекол: (**Никогаш ниту еден пророк не бил мачен како оној што јас го претрпев**). Превод од (**Мектубат**) е завршен.

[Секој муслиман мора да го научи итикадот (верувањето) на Ехл-и суннет и да го поучи на оние кои се на власт. Треба да се најдат и купат книгите и весниците кои ги известуваат зборовите на научниците на Ехл-и Суннет и да ги испратат до младите и познаниците. Тие мора да учат за нивното читање. Тој, исто така, треба да шири книги кои ја откриваат вистинската природа на непријателите на исламот].

(**Научниците на Ехл-и Суннет**), кои го покажуваат вистинскиот пат на сите муслимани на земјата и нè водат да ја научиме религијата на Мухаммед

алејхисселам без менување или искривување, се научниците на четирите мезхеби (секти) кои се издигнале до степен на иџтихад. Најголемите од нив се четири големи личности, од кои првата е **Имам-и азам Ебу Ханифе Нуман бин Сабит** „рахиме-хуллаху Теала". Тој е еден од најголемите исламски научници. Тој е водач на Ехл-и Суннет. Неговиот превод на ситуацијата е нашироко напишан во книгите (**Сеадет-и Ебедијје**) и (**Корисни информации**). Роден е во Куфа во осумдесеттата [80] година од Хиџрет (преселување од Мека до Медина), а станал шехид (загинал) во 150 година [во милениумска 767 година] во Багдат.

Второ, **Имам-и Малик бин Енес** „рахиме-хуллаху Теала" е многу голем научник. Во Ибни Абидин напишано е дека бил роден во Медина во деведесеттата [90] година од Хиџри, а почина во 179 година на иста област [во милениумска 795 година], кој живеел осумдесет и девет години. Неговиот дедо е Малик бин Аби Амир.

Трето, **Имам-и Мухаммед бин Идрис Шафии** е „рахима-хуллаху Теала" и е јаболко на окото на исламските научници. Роден во Палестина и Газа во сто и педесеттата [150] година, а почина вво двесте и четврта 204 [во милениумска 820 година] година, во Египет.

Четвртиот е **Имам-и Ахмед бин Ханбел** „рахиме-хуллаху Теала" и е роден во Багдад во сто шеесет и четвртата [164] година, а починал во 241 [во милениумска 855 година] година на иста област. Тој „рахметулахи алејхим аџмаин" е столбот на исламската зграда.

Денес секој што не следи еден од овие четворица имами е во голема опасност. Тој скршнува од вистинскиот пат. Освен овие, имало многу научници од Ехл-и Суннет. Имаа и правилен мезхеб (секта). Но, со текот на времето, нивниот мезхеб (секта) беше заборавена. Не можеше да се запише во книги. На пример, седумте големи научници во Медина, наречени (**Фукаха-и себа**) и **Омер бин Абдулазиз, Суфјан бин Ујејне**[27]**, Исхак бин Рахевејн, Давуд-и Таи, Амир бин Шерахил- Шаби, Лејс бин Сад, Амеш, Мухаммед бин Џерир Табери, Суфјан-и Севри**[28] **и Абдурахман Евзаи** „рахимехумуллаху теала" се меѓу нив.

Сите Асхаб-и-кирам (придружници) „радиј-Аллах Теала анхум еџма'ин" беа вистински ѕвезди на упатството. Секој од нив беше доволен за да го доведе целиот свет на вистинскиот пат. Тие биле муџтехиди. Сите беа во својот мезхеб (секта). Повеќето од нивните мезхеби (секти) беа слични една на друга. Меѓутоа, бидејќи нивните мезхеби (секти) не се собрани или запишани во книги, не можеме да ги следиме. Тој и неговите ученици се собраа и ги објасниј мезхеби (секти) на четворицата имами, односно што тие изјавија за работите на кои треба да им се верува и да се направи. Тоа беше напишано во книги. Денес, секој муслиман мора да припаѓа на мезхебот (сектата) на еден од четворицата споменати имами и мора да живее и да се поклонува според оваа мезхеб (секта). [Секој кој не сака да следи еден од овие четири мезхеби не е (**Ехл-и суннет)**. Погледнете ја втората страница на почетокот!]

[27] Суфјан бин Ујејне, почина во 198 година [во милениумската 813 година], во Мека.
[28] Суфјан-и Севри, почина во 161 година [во милениумската 778 година], во Басра.

Двајца од учениците на овие четворица имами се искачија на големи височини во ширењето на знаењето за верата. Така, постоеле две мезхеби (секти) во итикад и иман. Точното верување во согласност со Куранот и хадисите е верувањето што го пренесуваат само овие двајца.

Овие двајца се оние кои го шират знаењето за иманот на Ехл-и суннет низ целиот свет, мезхеб (секта) Нацијје. Еден од нив е **Ебул-Хасен Ешари** „рахиме-хуллаху теала“, кој е роден во Басра во хицри [266] година, а почина во триста и триесеттата [во милениумската 941 година] година, во Багдад. Вториот е **Ебу Менсур-и Матуриди** „рахиме-хуллаху теала“, кој починал во 333 [во милениумска 944 година] година, во Самарканд. Секој муслиман мора по вера да следи еден од овие двајца големи имами.

Патиштата на евлијаите (светците) се вистинити. Нема ни влакно разлика од исламот. [Во секој век имало лажговци и изопачени кои ја користеле религијата како средство за световна добивка и кои се појавувале како светци, водачи и религиозни луѓе за да добијат богатство и положба. Денес има лоши луѓе во секоја професија, секоја уметност и секоја должност. Би било неправедно и игнорантно да се гледаат оние кои своите придобивки и задоволства ги бараат на сметка на другите и да се оцрнат сите функционери и професии со кои се занимаваат. Тоа би било помагање на корумпирачите. Поради оваа причина, не треба да се зборува лошо за исламските научници, луѓето од суфизмот и големите луѓе чии услуги пополнија почесни страници во историјата, имајќи ги предвид изопачените вероучители, неуките и лажните членови на мезхебот (сектата). Секој мора да разбере дека тие што ги критикуваат нив, грешат.] Евлијаите (Светците) имаат муџизе (чуда). Се е во ред и вистинито. Имам-и Јафи'и[29] рече: (Чудата на Гавсус-секалејн мевлана Абдулкадир-и Гејлани „каддесАллах Теала сиррех-ул-азиз“[30]се проширија толку многу од уста до уста што е невозможно да се сомневате или да не верувате. Бидејќи ширењето насекаде, односно [**Теватур**] се смета за цврст документ).

Освен ако не се разбере дека оној што врши намаз станал неверник со тоа што отворено и без никаква потреба кажува или употребува нешто што е богохулење, не е дозволено да му се нарече богохулник или неверник (кафир) следејќи ги другите. Не е проколнат освен ако не се знае дека умрел како неверник. Не е дозволено да се проколнува дури и неверник. Поради оваа причина, подобро е да не се проколнува Јазид.]

5- Петтото од шесте работи во кои мора да се верува е (**верувањето во ахирет (задгробниот живот)**). Почетокот на ова време е денот кога човек умира. Тоа е до кијаметот (крајниот/судниот ден). Се нарекува последен ден (кијамет) затоа што не го следи ноќ или бидејќи доаѓа после светот. Овој ден, наведен во хадисот, не значи ден и ноќ како што го знаеме. Време значи временски период. Не беше објавено кога ќе се случи Судниот ден (Кијаметот), а никој не можеше да разбере кога. Меѓутоа, нашиот пророк „сал-Аллах алејхи ве селлем“ дал аламети (претскажал) многу од неговите знаци и почетоци:

[29] Абдуллах Јафии, почина во 768 година [во милениумската 1367 година], во Мека.

[30] Абдулкадир Гејлани, почина во 561 година [во милениумската 1161 година], во Багдад.

Хазрети Мехди ќе дојде, Иса алејхисселам (Исус) ќе се спушти од небото во Дамаск и ќе се појави Деџџалот (Антихристот). Луѓето наречени Јеџуџ и Меџуџ (Гог и Магог) ќе предизвикаат хаос насекаде. Сонцето ќе изгрее од запад. Ќе има големи земјотреси. Верските знаења ќе бидат заборавени. Ѓунахот (гревот) и злото ќе се зголемат. Нерелигиозните, неморалните и нечесните луѓе ќе станат емири (водачи), а наредбите на Аллах Теала нема да се извршуваат. Насекаде ќе се прават харамски работи (лоши дела), во Јемен ќе избие пожар. Небесата и планините ќе бидат скршени. Сонцето и Месечината ќе се затемнат. Морињата ќе се измешаат и ќе зовријат и ќе се исушат.

Муслиманите кои вршат грешни дела се нарекуваат (**фасик**). Во гробот има маки за грешниците и за сите неверници. Се разбира, неопходно е да се верува во нив. Кога покојникот ќе биде сместен во гроб, тој ќе воскресне со непознат живот и ќе биде или спокоен или мачен. Хадисите јасно кажуваат дека двајца ангели по име **Мункер** и **Некир** ќе дојдат во гробот во форма на непознати страшни луѓе и ќе поставуваат прашања. Според некои научници, тешкото прашање ќе биде поврзано со некои верувања, а според некои, ќе биде поврзано со сите верувања. [Поради оваа причина, ги прашуваме нашите деца: (Кој е вашиот Господар? Која е вашата религија? Од чиј уммет сте вие? Која е вашата книга? Каде е вашата Кибла? Мораме да ги научиме одговорите на прашањата: „Кој е вашиот мезхеб (секта) во итикад (верувањето) и во амел (практиката)? Во (**Тезкире-и Куртуби**)[31] е напишано дека оние кои не се обрежани не можат да дадат точни одговори.] Гробовите на оние кои даваат добри одговори ќе бидат зголемени и тука ќе се отвори прозорец од Џеннетот (Рајот). Наутро и навечер, тие ќе го видат своето место на Џеннетот (Рајот), а ангелите ќе даваат добрини и ќе даваат радосна вест. Ако не може добро да одговори, ќе биде удрен со железни чекани на таков начин што секое суштество освен луѓето и џинните ќе го слушне како вреска. Гробот станува толку тесен што ти ги стиска коските. Се отвора прозорец од џеханнемот (пеколот). Го гледа своето место во џеханнемот (пеколот) наутро и навечер и трпи болни маки во гробот до (Кијаметот) Судниот ден.

Неопходно е да се верува во воскресение по смртта. Откако коските и месото ќе изгниеат и ќе станат почва и гас, телата ќе се рекреираат, душите ќе влезат во нивните тела и сите ќе станат од гробот. Поради оваа причина, ова време се нарекува **(Кијамет) Суден ден**.

[Растенијата земаат јаглерод диоксид од воздухот и водата и солите, односно почвените материи, од почвата и ги комбинираат. Така, тие создаваат органски тела и структурни блокови на нашите членови. Денес е познато дека хемиската реакција која трае со години може да се случи веднаш, за помалку од секунда, со употреба на (**катализатор**). Слично на тоа, во гробот, Аллах Теала ќе ги спои водата, јаглерод диоксидот и почвените материи и ќе создаде органски материи и

[31] Мухаммед Куртуби малики, авторот на Тезкире-и Куртуби, почина во 671 година (милениумска 1272 година).
Мухтасар-и Тезкире-и Куртуби) е повторно обновен од страна на Издавачката куќа Хакикат, во 1421 година [милениумска 2000 година].

живи делови одеднаш. Верниот доушник нè известува дека вака ќе воскреснеме. И научните науки покажуваат дека тоа веќе се прави во светот].

Сите живи суштества ќе бидат собрани на (**Махшер**) собирното место на Судот. Тефтерите за делата на секој човек ќе му се вратат на сопственикот. Аллах Теала, кој има бесконечна моќ и ги создал земјата, небото, честичките и ѕвездите, ќе ги направи овие работи. Пратеникот на Аллах Теала 'сал-Аллах Теала алејхи ве селлем' известил дека тие ќе се случат. Тоа што го кажа е секако точно. Секако дека сите ќе се случат.

Тефтерите на праведните и добрите луѓе ќе им бидат дадени од десната страна, а на грешниците и лошите луѓе од задната или левата страна. Сè што е направено, добро или лошо, големо или мало, тајно или јавно, ќе биде запишано во книгата. Дури и работите кои ангелите на **Кирамен Катибин** (ангели евидентирачи) не ги знаат ќе бидат откриени со знаење на членовите или со известување на Аллах Теала, и сè ќе биде испрашувано и одговорено. На Кијаметот (Судниот ден) ќе се открие секое скриено нешто што Аллах Теала го посакува. Што им направивте на ангелите на земјата и на небото? Како им ги пренесе заповедите на Аллах Теала на Неговите робови? И на сите други, како ги слушавте пророците и ги извршувавте должностите што ви беа дадени? Ќе ве прашаат како сте ги почитувале правата меѓу себе. На судниот ден (кијаметот), оние кои имаат вера и добри дела и морал ќе бидат наградени и подарени, а оние кои имаат лош карактер и лоши дела ќе бидат строго казнети.

Аллах Теала ќе им ги прости сите ѓунахи (гревови), големи и мали, на верниците што ги посакува, со Неговата благодат и добрина. Ако сака, ќе го прости секој ѓунах (грев), освен Ширк (многубоштвото) и Ќуфр (неверувањето), а ако сака, ќе казни со Својата правда и за малите ѓунахи (гревови). Тој изјавува дека никогаш нема да им прости на оние кои ќе умрат како мушрик (многубошци) и ќафир (неверници). Ако неверниците, со или без книгата, оние кои не веруваат дека Мухаммед алејхисселам е пророк на сите луѓе и на кои не им се допаѓа ниту едно од правилата, односно заповедите и забраните, кои тој ги соопштува, умираат во оваа состојба, тие сигурно ќе бидат ставени во џеханнемот (пеколот) и ќе претрпат вечни маки.

На Судниот ден ќе има теразија (**Мизан**), мерен инструмент, вага за мерење на дела и дела кои не ги знаеме. Земјата и небото се вклопуваат во едното око. Окото на наградата е светло и е на десната страна на Аршот (Престолот), на страната на Џеннетот (Рајот).

Страната на ѓунахот (ѓунахот) е темнина и се наоѓа на левата страна на Престолот, на страната на џеханнем (пеколот). Делата, зборовите, мислите и погледите направени во светот ќе се обликуваат таму, добрите дела ќе изгледаат светли, лошите дела ќе изгледаат мрачни и одвратни и ќе се мерат на оваа вага. Оваа теразија не е како светската теразија. Тешката страна се крева нагоре. Беше кажано дека полесната страна се спушта надолу. Според некои од научниците „рахима-хумуллаху Теала“, ќе има различни размери. Многу од нив не се јасно

наведени во религијата, колку зрна има и како се. Не треба да размислува за овие, рече тој.

Таму постои (**мостот Сират**). Мостот Сират ќе биде изграден над џеханемот (пеколот) по наредба на Аллах Теала. На сите ќе им биде наредено да го преминат овој мост. На тој ден сите пророци ќе молат: (Господи, дај ми мир!). Оние кои се предодредени за Џеннетот (Рајот) лесно ќе го поминат мостот и ќе одат во Џеннетот (Рајот). Некои од нив ќе поминат како молња, некои како ветер, некои како коњ што трча. Мостот Сират е потенок од влакно и поостар од меч. Следењето на исламот во светот е исто. Обидот целосно да се усогласи со исламот е како да го преминеш мостот Сират. Оние кои овде ќе ја издржат тешкотијата да се борат со својата нефс (его), таму лесно и удобно ќе го поминат Сиратот. Оние кои не го следат исламот и го сакаат својот неф (его) ќе имаат тешкотии да го поминат Сиратот. Поради оваа причина, Аллах Теала го именуваше вистинскиот пат што го покажува исламот (Сират-и Мустаким). Оваа сличност на имињата покажува дека да се биде на патот на исламот е како да се премине мостот на Сират. Оние кои се предодредени за џеханемот (пеколот) нема да можат да го преминат Сират и ќе паднат во џеханемот (пеколот).

Постои (**базен Кевсер**) специфичен за нашиот пророк Мухаммед Мустафа „ сал-Аллах алејхи ве селлем). Неговата големина е како едномесечно патување. Водата му е побела од млекото, а мирисот му е поубав од мошус (мирис).

Чашите околу него се побројни од ѕвездите. Човек кој пие никогаш повеќе нема да биде жеден, дури и ако е во џеханемот (пеколот).

Шефаат (Посредување) е Вистина/Постои. За да им се простат малите и поголемите ѓунахи (гревови) на верниците кои умираат без покајание, ќе се посредуваат (шефаат) од пророците, евлијаите (светците), салихите (праведниците), мелеците (ангелите) и оние на кои Аллах Теала им дозволува и ќе им биде прифатено. [Нашиот пророк „сал-Аллах Теала алејхи ве селлем“ рече: „**Ќе се посредувам (шефаат) за оние од мојот Уммет кои прават тешки ѓунахи (гревови**.)“] На Судниот ден, посредувањето (шефаат) е од пет типа:

Прво, на судниот ден (на кијаметот), грешниците (ѓунахкарите) на кои им е преку глава од толпата и долгото чекање на местото на судот, ќе викаат и ќе бараат да се изврши пресметката што е можно поскоро. За ова ќе има посредување (шефаат).

Второ, ќе се посредува за да се олесни и побрзо испрашувањето и пресметката.

Трето, ќе се посредува за верниците кои згрешиле за да не паднат од Сират во џеханемот (пеколот) и да бидат заштитени од џеханемските (пеколните) маки.

Четврто, ќе се посредува за да се спасат верниците од џеханемот (пеколот) кои направиле многу ѓунахи (гревови).

Петто, иако ќе има безброј нимети (благослови) на Џеннетот (Рајот) и ќе остане вечно, тој има осум степени. Степенот и чинот на секој ќе биде според неговата иман (верба) и амели (дела). Ќе се посредува и за оние на Џеннетот (Рајот) за да ги зголемат своите степени.

Џеннетот (Рајот) и џехеннемот (пеколот) постојат сега. Џеннетот (Рајот) е над седумте небеса. Џехеннемот (пеколот) е под се. Има осум Рајови и седум џехеннеми (пеколи). Џеннетот (Рајот) е поголемо од земјата, сонцето и небото. Џехеннемот (пеколот) е исто така поголем од сонцето.

6- Шестата од шесте работи во кои мора да се верува; (**Тоа е да се верува во Кадер (судбината) и дека доброто и злото се од Аллах Теала**). Сето добро и зло, корист и штета, добивка и загуба што им се случува на луѓето е по волја на Аллах Теала. (**Кадер**) во речникот значи мерење мноштво, владеење и командување. Тоа значи и мноштво и величина. Волјата на Аллах Теала за постоење на нешто во вечноста се нарекува судбина. Постоењето на судбината, односно она чие постоење се посакува се нарекува (**Каза**). Зборовите Каза и Кадер исто така се користат наизменично. Според тоа, несреќата значи волја на Аллах Теала во вечноста за нештата што ќе бидат создадени од вечност до вечност. Создавањето на сите овие работи во согласност со судбината, ни помалку ни повеќе, се нарекува судбина. Аллах Теала знаеше се што ќе се случи во предвечноста, бесконечно пред. Ова знаење се нарекува (Каза и кадер). Античките грчки филозофи го нарекоа ова (вечна промисла). Сите суштества произлегоа од таа Каза. Постоењето на нештата во согласност со знаењето на предвечноста се нарекува и (**Каза и Кадер**). За да се верува во судбината, треба да се знае и да се верува дека ако Аллах Теала сакал во вечноста да создаде нешто, тоа мора да постои како што Тој сака, без да биде повеќе или помалку. Невозможно е нештата што тој сака да постојат да не постојат и нештата што тој сака да ги нема да постојат.

Движењето на сите животни, растенија, неживи суштества [цврсти, течности, гасови, ѕвезди, молекули, атоми, електрони, електромагнетни бранови, накратко, секое суштество, физички настани, хемиски реакции, нуклеарни реакции, размена на енергија, физиолошки активности во живите суштества] дали сè постои или не, добрите и лошите дела на робовите, нивната казна на овој свет и ахирет, и сè постоеше во предвечноста, во знаењето на Аллах Теала.

Сите овие ги знаеше во предвечноста. Тој создава нешта, својства, движења и настани кои ќе траат од вечност до вечност, во согласност со она што Тој го знае во вечноста. Аллах Теала ги создава сите добри и лоши дела на луѓето, нивното преминување во ислам, нивното неверување, сите нивни доброволни и неволни дела. Тој е единствениот кој создава и прави. Тој е Оној кој создава се што е создадено од причини. (**Тој создава сè со причина**).

На пример, оган гори. Меѓутоа, Аллах Теала е тој што гори. Огнот нема врска со горење. Меѓутоа, неговиот обичај е дека освен ако огнот не допре нешто, не предизвикува горење. [Огнот не прави ништо друго освен за ѓунах (грев) до температурата на палење. Огнот не е тој што им дава способност на јаглеродот, водородот и кислородот во структурата на органските материи да се комбинираат и овозможува размена на електрони. Оние кои не можат да ја видат вистината мислат дека огнот ги прави овие работи. Не е оган што гори или создава реакција на согорување. Тоа не е ниту кислород. Ниту е топлина. Тоа не е размена на електрони. Само Аллах Теала е тој што гори. Сето тоа го создал како причина за

горење. Човек без знаење мисли дека пали оган. На човек кој завршил основно училиште не му се допаѓаат зборовите (палење оган). Тој вели дека воздухот гори. Ова не го прифаќаат ни оние кои завршуваат основно училиште (до деветто одделение). Тој вели дека кислородот во воздухот гори. Тој што завршил средно училиште вели дека каустичноста не е специфична за кислородот и дека секој елемент што привлекува електрони е каустичен. Ако е студент, тој ја зема предвид енергијата заедно со материјата. Се гледа дека, како што напредува знаењето, човек се приближува до внатрешната вистина на материјата и станува јасно дека има многу повеќе причини зад нештата за кои се смета дека се причини. Пророците „алејхимусалам", кои беа на највисоко ниво на знаење и наука и кои целосно ги гледаа вистините, и исламските научници „рахима-хумуллаху Теала", кои тргнаа по стапките на тие големи луѓе и се здобија со капки илим (знаење) од океаните на илим (знаењето), изјави дека работите за кои се смета дека се горливи и конструктивни денес се импотентни и сиромашни средства и суштества. Аллах Теала е тој што го гори. Гори без оган. Сепак, обичај е да се запали со оган. Ако не сака да го запали, нема да го запали ни во оган. Тој не го изгорел Ибрахим алејхисселам во оган. Бидејќи го сакаше многу, го престана обичајот. [Всушност, Тој исто така создал супстанции кои го спречуваат пожарот да гори. Хемичарите ги откриваат овие супстанции.]

Ако сакаше Аллах Теала, ќе создадеше сè без причина. Би горел без оган. Хранел без јадење. Би правел да се лета без авион. Ќе објавуваше од далечина, без радио. Меѓутоа, поради неговата љубезност и добрина кон своите робови, Тој го припишал создавањето на сè на причина. Тој сакаше да создаде одредени работи од одредени причини. Тој ги сокри своите постапки под причини. Тој ја криеше својата моќ под причини. Оној што сака да создаде нешто, се држи до причината за тоа нешто и го постигнува тоа. [Кој сака да ја запали светилката користи кибрит. Оние кои сакаат да вадат маслиново масло користат уред за притисок. Кој има главоболка користи аспирин. Оние кои сакаат да одат во Џеннетот (Рајот) и да добијат бескрајни благослови го следат исламот. Ќе почине тој што ќе се застрела со пиштол. Кој пие отров умира. Секој што пие вода додека се поти, се разболува. Секој што ќе направи ѓунах (грев) и ќе ја изгуби верата ќе оди во џеханнемот (пеколот). Секој, без разлика каква причина користи, ќе го постигне она за што таа причина се користи како средство. Човек кој чита муслимански книги го учи исламот, го сака и станува муслиман. Секој кој живее меѓу атеистите и безмесхебните (несекташите) и ги слуша нивните зборови, станува религиозно неук. Повеќето религиозно неуки луѓе стануваат неверници. Каде и да се качи човек на возилото, тој оди таму.]

Кога вистината ќе се открие, таа ја олеснува секоја задача.
Тој ги создава Своите причини и ги дарува во миг.

Ако Аллах Теала да не ги создаваше Своите постапки преку причини, никој немаше да има потреба од никој друг. Сите ќе бараа се од Аллах Теала и немаше да посегнаа по ништо. Во овој случај, не би имало врски меѓу луѓето како

раководители, функционери, работници, занаетчии, студенти, учители и многу други, а и редот на овој свет и ахирет би бил нарушен. Немаше да има разлика помеѓу убавото и грдото, доброто и лошото, и мирниот и бунтовниот.

Ако сакаше Аллах Теала, поинаку ќе го стореше својот обичај. Тој создал сè според својот обичај. На пример, ако сакаше, можеше да ги стави на Рај неверниците, оние кои се љубители на световните уживанции и задоволства, оние кои ги повредуваат луѓето и оние кои ги мамат луѓето. Оние кои имаа вера, оние што се поклонуваа и оние што правеа добро, можеше да ги прати во џехеннемот (пеколот). Меѓутоа, ајетите и хадисите покажуваат дека тој не сакал така.

Тој ги создава сите дела на луѓето, сите нивни доброволни и неволни движења. Тој создал **Ихтијар** (Опција) и **Ираде** (Волја) во Своите робови да ги создаваат нивните доброволни, односно самоволеви дејства и дела, и ги направил овие избори и желби причината за Неговото создавање на дела. Кога некој роб избира или сака да направи нешто, и ако Аллах Теала сака, Тој го создава тоа дејство. А ако робот не сака ниту бара, а ако Аллах Теала не сака, не го создава тоа нешто.

Тоа нешто не може да се создаде само и со волјата на робот. Ако сака, може да создава. Создавањето на доброволните дела на Неговите робови е како создавање горење во нешто, ако го допре огнот, но не создавајќи горење во тоа нешто, ако оган не го допре. Кога ножот ќе го допре, тој создава рез. Не сече ножот, туку Тој. Ножот го направил средство за сечење. Ова значи дека Тој ги создава доброволните дејства на Своите робови затоа што тие избираат, претпочитаат и сакаат да дејствуваат. Но, движењата во природата не зависат од изборот на луѓето. Овие се создаваат само кога Аллах Теала сака и од други причини. Тој сам ги создава супстанциите, својствата и движењата на сè, сонца, честички, капки, клетки, микроби и атоми. Нема друг творец освен Него. Меѓутоа, постои оваа разлика помеѓу движењата на неживите предмети и доброволните, самоволевите движења на луѓето и животните: Кога робовите избираат и сакаат да направат нешто, ако Тој сака, го активира робот и го создава. Не е во моќ на робот да дејствува. Тој дури и не знае како постапува. [Секое човечко движење е предизвикано од многу физички и хемиски настани.] Нема Ихтијар (**Избор**) во движењата на неживите предмети. Кога огнот допира, се создава горење, не затоа што огнот избира или сака да изгори.

[Тој исто така ги посакува и создава добрите и корисни желби на Своите слуги кои ги сака и ги сожалува. Тој не сака и не ги создава нивните зли и штетни желби. Секогаш добрите и корисните работи се појавуваат за овие робови. Тие се чувствуваат тажни бидејќи многу од нивните дела не се остварени. Да мислеа и разбраа дека овие работи не се создадени затоа што се штетни, воопшто немаше да се вознемират. Поради оваа причина, тие ќе се радуваат и ќе му се заблагодарат на Аллах Теала. Аллах Теала сакал во предвечноста да ги создаде доброволните, самоволевите дејства на луѓето откако нивните срца ги избрале и посакале, и Тој сакал да биде така. Ако не сакаше вака во предвечноста, ќе ги создаде нашите доброволни дејства со сила, без ние да ги бараме. Причината зошто Тој ги создава

нашите доброволни дела откако ќе ги побараме е затоа што ги сакал така во предвечноста. Тоа значи дека Неговата волја преовладува].

Доброволните постапки на робовите произлегуваат од две работи: Прво, тоа е со изборот, волјата и моќта на срцето на робот. Поради оваа причина, дејствијата на робот се нарекуваат (**Кесб**). Кесб е атрибут на човекот. Второ, тоа е преку создавањето и творењето на Аллах Теала. Причината зошто Аллах Теала дава заповеди, забрани, награди и казни е затоа што човекот има кесб. Во деведесет и шестиот ајет од Сура (поглавје) (**Саффат**), се вели (**Аллах Теала ве создаде вас и ги создаде вашите дела**).

Овој ајет (стих) покажува дека луѓето имаат кесб, односно избор на нивното срце и делумна волја (**Ираде-и цузијје**) во нивните постапки. Тоа јасно докажува дека нема сила. Затоа се нарекува (**Човечко дело). На пример, се вели дека „Али удрил и се скршил". Тоа покажува и дека сè е** создадено каза и кадер.

Во извршувањето и создавањето на работата на робот, срцето на робот прво мора да избере и да има волја за ова. Робот го сака она што е во негова моќ. Оваа желба и барање се нарекува (**Кесб**). Рахметлијата (починатиот) Амиди наведува дека овој кесб предизвикува и влијае на создавањето на нештата. Не би било штета да се каже дека оваа пресметка нема ефект врз создавањето на нештото по избор. Затоа што работата што се создава и работата што ја посакува робот не се различни. Тоа значи дека робот не може да прави што сака. Може да има и луѓе кои не ги сакаат. Робот да прави што сака, а да не прави што не сака, не е ропство. Тоа значи обид за божество. Аллах Теала, со Својата благодат, давање и сожалување, на Своите робови им дал сила и моќ, односно енергија, онолку колку што им е потребно и доволно за да се придржуваат кон заповедите и забраните. На пример, човек кој е здрав и има пари, може еднаш во животот да оди на ацилак. Кога ќе ја види рамазанската полумесечина [месечината] на небото, може да пости еден месец секоја година. Задолжителната намаз може да ја изврши пет пати во дваесет и четири часа. Лицето кое има нисаб (имот) и пари може да издвои една четириесеттина од оваа сума злато и сребро и да им даде зекат (милостина) на муслиманите по една хицри година. Се гледа дека човек може да прави свои доброволни работи ако сака, но не и ако не сака. Од тука се разбира и големината на Аллах Теала. Неуките и глупавите луѓе не им веруваат на зборовите на научниците на Ехл-и суннет затоа што не можат да го разберат знаењето за каза и кадер. Тие се сомневаат во моќта и изборот на робовите. Тие мислат дека човекот е неспособен и должен да работи доброволна работа. Гледајќи дека луѓето немаат избор во некои работи, тие го критикуваат Ехл-и Суннетот. Овие расипани зборови покажуваат дека имаат волја и избор.

Да се има моќ да се направи или да не се прави нешто, се нарекува **Кудрет** (Моќ). Претпочитањето да се прави или не, се нарекува **Ихтијар** (Сакање). Желбата да се направи она што е посакувано, се нарекува **Ираде** (Желба). Прифаќањето на дејствието и неприговарањето се нарекува **Риза** (Допаѓање). Соединувањето на волјата и моќта, под услов тие да влијаат на извршувањето на дејството, се нарекува **Халк** (Творец). Кога ќе се соберат без да бидат ефективни, тоа се нарекува (**Кесб**). Не е неопходно секој човек кој има избор да биде Творец.

Слично на тоа, не е неопходно да се задоволуваме со сè што е посакувано. Аллах Теала се нарекува Халик (Творец) и Мухтар (Управувач). Се нарекува и кула, касиб и мухтар.

Аллах Теала сака и ги создава послушностите и ѓунахите (гревовите) на Своите робови. Но, тој е задоволен од послушноста. Не е задоволен со ѓунахот (гревот), не го сака. Сè постои по Негова волја и создавање. Во сто вториот ајет од сура (поглавје)та Енам се вели: (**Нема друг бог освен Него. Само Тој е творец на сè**).

Оние во мезхебот (сектата) (**Мутезиле**) беа збунети бидејќи не можеа да ја видат разликата помеѓу ираде (волјата) и риза (задоволност). Тие рекоа дека луѓето можат да создаваат што сакаат. Тие ја негираа каза и кадерот. Мезхебот (Сектата) (**Џебријје**) исто така била целосно изненадена. Тие не разбраа дека може да има желба без создавање. Мислејќи дека луѓето немаат избор, тие ги споредија луѓето со камен и дрво. Луѓето, да прости Боже, како да не се виновни за ѓунах (грев). Тие рекоа дека Аллах Теала е тој што прави да се случи сето зло. Како што велат членовите на Џебријје, ако луѓето немале волја и избор, и ако Аллах Теала ги принудил да прават лоши дела и ѓунахи (гревови), движењата на личноста која се тркалала по планината со врзани раце и нозе и личноста кои се симнувале одејќи и гледајќи ја околината не би се разликувале еден од друг. Но, тркалањето на првиот се врши со сила, а спуштањето на вториот се врши по волја и избор. Оние кои не можат да ја видат разликата меѓу нив имаат краток ум. Згора на тоа, тие не веруваат во ајетите (стиховите). Тие ги гледаат наредбите и забраните на Аллах Теала како непотребни и несоодветни. Како што вели мезхебот (сектата) наречен Мутезиле или Кадеријје, мислењето дека човекот создава што сака е исто како да не веруваш во ајетот (стихот) (**Аллах Теала е тој што создава сè**), така и во создавањето, луѓето ги припишуваат како партнери на Аллах Теала.

Шиитите, како Мутезиле, велат дека човекот создава што сака. Докажуваат дека магарето не поминало низ вода иако го претепале со стап. Тие не мислат дека ако некој сака да направи нешто, а Аллах Теала не сака таа работа да биде завршена, тогаш на крај ќе се случи тоа што сака Аллах тела. Се подразбира дека изјавата на Мутезиле е погрешна. Односно, човекот не може да прави или создава што сака. Како што велат, ако човекот добие се што сака, Аллах Теала мора да биде неспособен. Аллах Теала е ослободен од импотенција и е далеку од неа. Меѓутоа, се случува она што Тој сака. Тој е единствениот кој твори и создава сè. Така работи Бог. Многу е грдо луѓето да велат или пишуваат како „Тој го создаде ова, ние го создадовме ова, тие го создадоа ова“. Тоа е грубост кон Аллах Теала. Тоа предизвикува куфр (неверување).

[Доброволните движења на човечките суштества се случуваат преку многу физички, хемиски и физиолошки настани кои не се случуваат со сопствена волја или дури и без нивно знаење.

Разумниот научник кој ја разбира оваа суптилност дури би му било досадно да каже „јас направив“, а камоли да каже „создадов“, за своите доброволни постапки. Се срами од Аллах Теала. На оние кои имаат малку знаење, разбирање и литература нема да им здосади да кажуваат сè секаде.

Аллах Теала се смилува на сите луѓе на светот. Тој ги создава работите што им се потребни и им ги испраќа на сите. Тоа јасно објаснува што треба да направат за да живеат во удобност и мир на овој свет и да постигнат вечна среќа во задгробниот живот. Тој води кого сака меѓу оние кои се измамени од сопствениот нефс (душа), лоши пријатели, штетни книги и радио и се свртуваат кон патот на неверувањето и заблудата. Тој ги води на вистинскиот пат. Тој не го дава овој благослов на оние кои се напалени и сурови. Ги остава во мочуриштето на негирање во кое им се допаѓа, сакаат и во кое паѓаат.]

Преводот на книгата (**Итикаднаме**) е завршен овде. Хаџи Фејзула Ефенди, кој го направил овој превод, е од областа Кемах, на Ерзинџан. Работел како мудеррис (учител) во Соке многу години, кој починал во 1323 година [во милениумска 1905 година]. Авторот на книгата, Мевлана Халид-и Багдади Османи „кудисе сирух", е роден во градот Шахрезур, северно од Багдад, во 1192 година хиџри, а починал во 1242 година во милениумска 1826 година] во Дамаск. Бидејќи е од фамилијата на Осман-и Зиннурејн „радијАллах анх", тој е наречен Османи. Неговиот брат Мевлана Махмуд, додека ги учеше светиот хадис познат со име (**Хадис-и Џибрил**), кој е втори хадис од книгата (**Хадис-и ербаин**) на имам-и Невевин, Мевлана Махмуд-и Сахиб го замолил својот постар брат да го напише овој хадис објаснувајќи го. За да му угоди на просветленото срце на својот брат, Мевлана Халид ја прифати оваа желба и го забележа овој хадис на персиски јазик.

Разбуди се, отвори ги очите, ум, моли му се на прекрасниот Бог!
Не скршнувај од неговиот пат, моли му се на прекрасниот Бог!

Секој ден клањај пет пати намаз, Во Рамазан пости!
Ако имаш многу богатство, давај Зекат, моли му се на прекрасниот Бог!

Еден ден очите твои нема да гледаат, ушите нема да ти слушаат,
Оваа можност никогаш нема да ви се укаже, молете му се на прекрасниот Аллах!

Сметајте го здравјето за благослов, сметајте го секој час за благослов,
Почитувајте му го заповедот, молете му се на прекрасниот Аллах!

Не трошете си го животот по празнотија, не давајте сила на вашиот нефс (его),
Разбуди се! Не биди безгрижен, моли му се на прекрасниот Аллах!

Дури и ако твоите ѓунахи (гревови) се многу, не губи надеж во Него,

Моли му се на прекрасниот Аллах, чијашто простување и великодушност се изобилни!

Во зори, милоста врне на секоја земја,
Со тек на време ќе ти се исчисти срцето, моли му се на прекрасниот Аллах!

Запомни го името на Аллах, израдувај си ја душата и срцето,
Викајте како славејче, моли му се на прекрасниот Аллах!

–5–

ПИСМО НА ШЕРЕФУДДИН МУНИРИ „рахиме-хуллаху Теала“:

(Неопходно е да се држиме до причините)

Шерефуддин Ахмед бин Јахја Мунири „рахметуллахи алејх“, еден од големите исламски научници кој пораснал во Индија, вели во осумнаесетото писмо од неговата персиска книга (**Мектубат**):

Повеќето луѓе прават грешки со тоа што делуваат од сомнеж и имагинација. Некои од оние кои мислат така погрешно велат: (*Аллах Теала нема потреба од нашето обожување. Нашето обожување не му користи. Обожувањето или бунтот на луѓето е еднакво на Неговата големина. Оние кои се поклонуваат залудно страдаат*). Погрешно е да се размислува вака. Ова го кажуваат затоа што не го познаваат исламот. Тие мислат дека обожувањето е корисно за Аллах Теала и дека им се заповеда поради оваа причина. Многу е погрешно да се мисли така. Тоа значи да се претпостави дека се случува нешто што не може да се случи.

Придобивката од обожувањето на секој човек е само за себе. Аллах Теала јасно ни дава информација за тој случај во осумнаесеттиот ајет од сура (поглавје)та (**Фатир**). Човек кој вака погрешно размислува е како пациент кој не пости. Лекарот препорачува диета за овој пациент. Овој не пости, велејќи му на докторот дека нема да направи штета ако не постам. Точно е докторот да каже дека нема да наштети. Но, тој самиот си наштетува. Лекарот го советувал да пости, не затоа што ќе му користи, туку да се ослободи од болеста. Ако го послуша советот на лекарот, ќе оздрави. Ако не се придржува, умира и снемува. Лекарот нема да направи никаква штета од ова.

Некои од оние кои имаат расипани мисли воопшто не се поклонуваат, не ги избегнуваат харамите, односно не го почитуваат исламот. Тие велат: (*Аллах е дарежлив и милостив. Тој има голема милост кон своите робови. Неговото простување е бескрајно. Тој никого не казнува*). Да, неговите први зборови се вистинити. Но, неговите последни зборови се погрешни. Шејтанот (ѓаволот) ги мами овде. Тоа води кон бунт. Мудриот човек нема да биде измамен од ѓаволот. Како што Аллах Теала е дарежлив и милостив, така и Неговата мака е тешка. Боли. Гледаме дека на овој свет многу луѓе живеат во сиромаштија и неволја. Тој прави многу од Своите слуги да живеат во маки без двоумење. И покрај тоа што е многу керим (дарежлив) и раззак (давател) на добра, не дава залак леб доколку не се издржат земјоделските и сточарските проблеми. Иако Тој е Оној кој ги одржува сите во живот, Тој не ги одржува во живот луѓето кои не јадат и не пијат. Тој не му дава шифа (лекување) на оној што не користи лек. Тој создал причини за сите световни благослови, како

што се жив, неболен и способен да поседува имот, а не покажувал милост кон оние кои не се држеле за каузата и ги лишувале од световните благослови. Лековите се делат на два дела: материјален и духовен. Духовните лекови кои ги лекуваат сите болести се давање садака (милостина) и читање дуа (молитви). Познати се неговите хадиси (**Лечете ги вашите пациенти со давање милостина!**) и (**Многу рецитирање истигфар (прошка) е лек за сите неволји!**). Постојат многу материјални лекови. Тие можат да се разберат преку искуство. Користењето духовни лекови помага и да се најдат материјални лекови. Добивањето на ниметите (благословите) на ахирет е вака. Неверувањето го направи отров што ги убива срцето и душата. Мрзеливоста ја разболува и душата. Ако не им се даде лек, душата ќе се разболи и ќе умре. Единствениот лек за неверување и незнаење е знаењето и марифатот. Лекот за мрзеливост е да се направи намаз и да се изврши секој чин на ибадет. Ако некој јаде отров на овој свет и рече дека Аллах е милостив и ќе ме заштити од штетите на отровот, ќе се разболи и ќе умре. Ако некое лице со дијареа пие рицинусово масло, [ако лице со дијабетес јаде слатки и колачи], неговите болести ќе се зголемат. Бидејќи телата на луѓето се деликатни, потребите [храна, облека и домување] се во изобилство. Многу е тешко да се најдат овие и да се подготват за да можат да се користат во согласност со исламот. Со цел овие задачи лесно и удобно да се извршуваат, кај луѓето е создадена посебна моќ наречена **Нефс** (Его). Нема причина оваа сила да се создава кај животните. Нефсот сака да се направат нештата неопходни за телото. Нему му е слатко да прави премногу од овие работи. Желбите на нефсот се нарекуваат **Шехвет** (Похота). Спроведувањето на страста над она што е потребно без консултација со разумот ќе им наштети на срцето, телото и другите, а тоа ќе биде ѓунах (грев). Погледнете (**Саадет-и Ебедијје**) стр.32!

Некои од оние со расипани мисли се подвизуваат со глад. Така, тие сакаат да ги искоренат желбите на страста, гневот и забавата, кои исламот не ги одобрува.

Тие мислат дека исламот наредува нивно уништување. Тие гледаат дека овие лоши желби не исчезнуваат по долго страдање од глад и мислат дека исламот наредува работи што не можат да се направат. Тие велат: (*Оваа наредба на исламот не може да се исполни. Човекот не може да се ослободи од особините својствени на неговото создавање. Обидот да се ослободи од нив е како обид да се направи црнец бел. Обидот да се направи нешто што не е можно би било залудно трошејќи си го животот*). Тие мислат погрешно и прават погрешна работа. Посебно да кажат дека исламот го заповеда ова е целосно незнаење и глупост. Бидејќи исламот не наредува уништување на гневот, страста и човечките својства. Да се каже така би било да се клевети исламот. Ако исламот го нареди ова, Мухаммед алејхисселам, сопственикот на религијата, немаше да ги има овие атрибути. Сепак, тој велеше: (**Јас сум човек. Се лутам, како и сите други**). Можеше да се види како се лути од време на време. Неговиот гнев секогаш беше заради Аллах Теала. Во сто и триесет и четвртиот ајет од сура (поглавје) Ал-и Имран во Куран-и Керим, Аллах Теала ги фали (**оние кои го победиле својот гнев**). Тој не ги фали оние кои не се лути. Многу е погрешно некој корумпиран да каже дека човек треба да си ја уништи

страста. Фактот дека Аллаховиот Пратеник (салл-Аллах алејхи ве селлем) се оженил со девет жени „радиј-Аллах Теала анхунне“ јасно покажува дека оваа изјава е погрешна. Ако на човекот му исчезне страста, тој мора да си ја врати страста со земање лекови. Вака е и Гадаб. Човек ги штити сопругата и децата со атрибутот на гнев. Тој се бори против непријателите на исламот со помош на овој атрибут. Да имаш деца и да бидеш запаметен со слава и чест после смртта е можно преку страста. Тоа се работите кои исламот ги сака и ги фали.

Исламот не заповеда да се уништат страста и гневот, туку тие да се контролираат и да се користат во согласност со религијата. Не треба да го уништат коњаникот на воинот или кучето на ловецот, туку треба да извлечат корист од нив тренирајќи ги. Односно, страста и гневот се како кучето на ловецот и коњот на коњаницата. Без овие двајца, не можат да се постигнат благословите на задгробниот живот. Меѓутоа, за да имаат корист од нив, тие мора да бидат обучени и користени во согласност со религијата. Ако не се дисциплинирани и дивеат и ги надминат границите на религијата, ќе ги доведат луѓето до катастрофа. Вршењето подвиг не е да се уништат овие два атрибути, туку да се едуцираат и да се осигура дека тие се усогласени со религијата. Постигнувањето на ова е можно за секого. Цивилизацијата не е за користење на атомска моќ и правење работи како млазови. Цивилизација значи користење на овие за да им служи на луѓето. Тоа може да се постигне со следење на исламот.

Што се однесува до четвртата група на оние кои мислат погрешно, тие се залажуваат себеси. Тие велат: (*Сè е предодредено во вечноста. Јасно е дека детето е споменато (**Саид**) или разбојник (**Шаки**) уште пред негово доаѓање на светот. Ова подоцна не се менува. Затоа, нема корист од обожувањето*). Кога Ресуллах „сал-Аллах алејхи ве селлем“ објасни дека каза и кадерот (судбината) не можат да се променат и дека сè е однапред одредено во вечноста, истото го кажа и Асхаб-и Кирамот (придружници). Рекоа: (Да веруваме на езелот (предодреденоста) во вечноста. Да не правиме ибадети (Да не се поклонуваме)). Ресуллах сал-Аллах алејхи ве селлем против нив рекол: (**Имајте обожување! Би било лесно да се направи она што е наредено за секого во вечноста**). Односно, личност за која Аллах Теала знае дека е среќна во предвечноста ја врши работата на среќните луѓе во светот. Од ова се подразбира дека обожувањето на оние кои се нарекуваат среќни во предвечноста и бунтот на оние што се нарекуваат Шаки се слични на оние кои во правечноста биле предодредени да живеат здраво, примајќи храна и лекови, и оние кои биле предодредени да се разболат и да умрат, не земајќи храна и лекови. Човек на кој му било предодредено да умре од глад или болест нема да има шанса да добие храна или лекови. На оние на кои им е предодредено да бидат богати со вечност им се отвораат патишта за заработка. Патиштата што водат кон запад се затворени за оние на кои им е судено да умрат на исток. Според она што го слушнавме, кога Азраил алејхисселам дошол кај Сулејман алејхисселам, тој внимателно погледнал во еден од луѓето кои седеле. Оваа личност се плашеше од грубиот поглед на мелекот (ангелот). Кога заминал Азраил алејхисселам, Сулејман алејхисселам го молел да му заповеда на ветрот за да го однесе ветрот во една од западните земји и

Азраил алејхисселам да се спаси. Кога Азраил алејхисселам повторно дојде, Сулејман алејхисселам праша зошто толку грубо го гледа лицето на тој човек. Азраил алејхисселам рече: (Еден час подоцна, ми беше наредено да му го одземам животот на тоа лице во еден од западните градови. Кога го видов до тебе, внимателно го погледнав од чудење. Кога ја послушав наредбата и отидов на запад, го видел таму и си го одзел животот). [Оваа приказна е нашироко напишана во (**Месневи**) на Целалуддин-и Руми „рахиме-хуллаху теала"[32].] Се гледа дека предодреденоста во вечноста не е заповед, туку знаење. Погледнете ја шеесет и третата страница! За да се оствари судбината во вечноста, овој човек Азраил алејхисселам се плашел. Сулејман алејхисселам го послуша. Предодреденоста во вечноста беше исполнета преку синџир на причини. Исто така, судбината на човекот кој е наречен среќен во вечноста е да верува и да ги подобри своите лоши навики.

Се вели во сто и дваесет и петтиот ајет од сура (поглавје) (**Ен'ам**), (**Аллах Теала го става исламот во срцето на Својот роб кого сака да го води**). Човек за кој се знае дека е шаки во вечноста, односно дека е предодреден да оди во цехеннемот (пеколот), вели: (Нема потреба да се поклонуваме. Во вечноста е предодредено секој да е саид или шаки). Тој не се поклонува со вака размислување. Тоа што не се поклонува со вака размислување покажува дека е шаки во вечноста. Исто така, човек чиешто незнаење било предодредено во вечноста вели: (Сè беше предодредено во вечноста. Не е од корист за човек чие незнаење било предодредено да чита и учи). Значи не работи, не учи. Тој останува неук. Ако некој е предодреден да дава обилни култури со земјоделство, ќе има шанса да ја изора својата нива и да посее семе. Така веруваа и се поклонуваа оние кои во вечноста се нарекуваа Саид, а оние што се нарекуваа Шаки станаа неверници и се побунија. Глупава личност не може да го разбере ова. (Каква врска имаат верата и обожувањето со тоа да се биде среќен во вечноста, а каква врска имаат неверувањето и бунтот со тоа да се биде шаки?), прашува тој. Тој сака да го разбере овој интерес со неговиот краток ум. Тој се обидува да реши сè со свој ум. Сепак, човечкиот ум е ограничен. Обидот да се разберат со умот работи што умот не може да ги разбере би било непаметно и глупост. Очигледно е дека тие што мислат така се глупави. Иса (Исус) алејхисселам (мир над него) рекол: (Не ми се чинеше тешко да ги прогледам оние што се родени слепи, па дури и да ги воскреснам мртвите. Но на безумниот не можев да му го објаснам вистинскиот збор). Аллах Теала, со Своето бесконечно знаење и мудрост, некои од Своите робови издигнува на ранг на ангели. Всушност, тој е понапреден од ангелите. Некои од нив ги сведува на ниво на кучиња и злобници. Преводот на осумнаесеттото писмо е завршен овде.

Во книгата (**Мектубат**) од Шерефуддин Ахмед бин Јахја Мунири има сто писма. Напишана е во 741 година [милениумска 1339 година] и објавена е во 1329 година [во милениумска 1911 година] во Индија. Во библиотеката Сулејманијје во Истанбул го има ракописниот текст. Во своето седумдесет и шесто писмо тој вели:

[32] Целалуддин-и Руми, почина во 672 година (милениумска 1273 година) во Конија.

(**Саадет**) значи да се биде во жител на Џеннетот (Рајот). (**Шекавет**) значи да се биде предодреден за џехеннемот (пеколот). Саадет и Шекавет се како две богатства на Аллах Теала. Клучот на првото богатство е таат (послушноста) и ибадет (обожувањето). Клучот за второто богатство се масиҗҗет односно (ѓунахите (гревовите)). Аллах Теала знаеше во предвечноста дека секое човечко суштество ќе биде Саид или Шаки. Ова знаење се нарекува **Кадер** (Судбина). [Ние ја нарекуваме оваа судбина (пишаното).] Личноста која е позната во вечноста дека е среќна, се покорува на Аллах Теала. Човек за кој се знае дека е Шаки во вечноста секогаш прави ѓунахи (гревови). Секој во светот може да разбере дали е Саид или Шаки од неговите дела. Верските научници кои размислуваат за ахирет разбираат дека сите се Саид или Шаки. Религиозниот човек кој е потопен во светот не го знае ова.

Секоја чест и секој благослов доаѓа од таат (послушноста) и ибадет (обожувањето) на Аллах Теала со искреност. Секое зло и неволја произлегува од правењето ѓунах (грев). Маката и неволјата на сите доаѓаат од патот на ѓунахот (гревот). Утехата и мирот доаѓаат од патот на послушноста. [Ова е обичај на Аллах Теала. Никој не може да го промени ова. Не треба да се мисли дека она што е лесно и слатко за нефсот (егото) е среќата. Оние кои предизвикуваат болка и страдање на душата не треба да се сметаат за самозадоволство и катастрофа.] Личност што го поминала својот живот во Месџид-и Акса во Кудус (Ерусалим) со тесбих (фалејќи го Аллах) и клањајќи (намаз) со години, кога го напуштил сеџдето бидејќи не ги научил условите на Ибадетите (богослужба) и Ихласот (искреност), претрпе такви загуби, така што беше уништен. Што се однесува до кучето на Асхаб-и Кехф, иако беше валкано, одеше неколку чекори зад Сиддиките (верните) и се крена толку високо што никогаш не падна. Оваа ситуација ги зачудува луѓето. Со векови, научниците не беа во можност да ја решат оваа мистерија. Човечкиот ум не може да ја разбере мудроста на ова. Адем алејхисселам рекол да не јаде пченица и посакал да ја јаде бидејќи ја знаел својата храна во правечноста. Тој му нареди на шејтанот (ѓаволот) да му се поклони со сеџде на Адема, а му посака да не му се поклонува. Тој рече: „Барајте ме“.

Но, тој не сакаше да се постигнат оние кои немаа искреност. Патниците на божествениот пат не можеа да кажат ништо друго освен (Воопшто не можевме да разбереме). Што ни значи тоа? Нему не му треба луѓето да веруваат или да се поклонуваат. Да се биде неверник или да се направи ѓунах (грев) воопшто не му штети. Тој нема потреба од Неговите созданија. Знаењето го направи причина за прочистување на темнината, а незнаењето причина за правење ѓунахи (гревови). Верата и послушноста произлегуваат од знаењето, а неверувањето и ѓунахот (гревот) од незнаењето. Таат (Послушноста), дури и ако е многу мал, не треба да се пропушти! Дури и ако ѓунахот (гревот) изгледа многу мал, не треба да се приближува! Исламските научници рекоа дека три работи предизвикуваат три работи: Таатот (Послушноста) е причина за добивање согласност од Аллах Теала. Вршењето ѓунах (грев) предизвикува гнев на Аллах Теала. Иманот (Верувањето) предизвикува човек да биде чесен и вреден. Поради оваа причина, треба да се избегнува правење помали ѓунахи (гревови). Гневот на Аллах Теала може да го

снајде овој ѓунах (грев). Секој верник треба да знае подобро од себе. Тој верник можеби е саканиот роб на Аллах Теала. Предодреденоста направена за секого во вечноста никогаш не може да се промени. Ако Аллах Теала сака, може да му прости на муслиман кој отсекогаш правел ѓунахи (гревови) и никогаш не се послушал. Во триесеттиот ајет од сура (поглавје) Бекара, кога мелеците рекоа: **((Јаа Рабби) Господи, зошто создаваш луѓе кои ќе прават зло и ќе пролеваат крв на земјата?**), Тој не рече: (Тие не предизвикуваат зло). (**Знам што вие не знаете**) рече тој. Рече: (Недостојните ги удостојувам, далечните ги доближувам, понижените ги возвишувам). Вие се грижите за нивните работи. А јас им го гледам иманот во нивните срца. Вие гледате дека сте безгрешни. Тие се засолниле во мојата милост.

Како што ми се допаѓа што сте безгрешни, сакам и да им ги простувам ѓунахите (гревовите) на муслиманите. Не можете да го знаете тоа што јас го знам. Тој рече: „Ги водам оние кои имаат иман во Мојата вечна благодат и сите ги галам со Мојата вечна благодат“. Преводот на седумдесет и шестото писмо е завршен.

Шерефуддин Ахмед бин Јахја Мунири „рахметулахи теала алејх“, почина во 782 година [во милениумска 1380 година]. Живеел во Бихар, Индија. Таму е и неговиот гроб. Мунир е името на едно од селата во градот Бихар. Во книгата на Шах Абдулхак Дехлеви „рахметулахи теала алејх“ (**Ахбар-ул-ахјар**), описот на ситуацијата е напишан долго. Оваа книга е на персиски и е објавена во 1332 година [во милениумска 1914 година], во градот Деобанд, во Индија, а потоа во Лахоре, Пакистан. Книгите (**Иршадус-саликин**), (**Мадин-ул-меани**) и (**Мектубат**) се многу вредни.

[Имам-и Рабани „рахметулахи алејх“ наведува во неговите различни писма: „Нештата што Аллах Теала ги заповеда се нарекуваат (**Фарз**). Нештата што Тој ги забранува се нарекуваат (**Харам**). Оние кои не се Фарз (задолжителни) или Харами (Забранети) и се оставени слободни се нарекуваат (**Мубах**). Правењето на фарзот, избегнувањето на харамот и правењето мубах за да биде задоволен (рази) Аллах се нарекува (**правење Ибадет**). За да може ибадетот да биде сахих и прифатлив, односно да биде исправен и да му се допадне на Аллах Теала, потребно е да се научат условите за правење добро (**Илим**), односно да се прави (**Амел**) во согласност со условите и тоа да го правиме со **Ихлас** (Искрено). Искреноста значи да не размислувате за световните интереси како пари, позиција или слава, туку да го правите она што Аллах Теала го заповеда, за да ја стекнете Неговата согласност и љубов. Знаењето се добива со читање на книгите на фикх заедно со вероучител, а искреноста се добива од зборовите, делата и постапките на евлијата (светецот) и со читање на книгите за тасаввуф. Исламските науки се поделени на два дела: религиозно знаење и научно знаење. Задолжително е да се научат овие онолку колку што е потребно. На пример, лицето кое ја користи машината за електрична светилка е задолжително да научи кратка информација за електричната енергија, или пак начинот на употреба на лекот, неговата количина итн. Ако не научат, ќе предизвикаат смрт.

Ако муслиман кој верува во фарз и харам работи и не се поклонува поради мрзеливост или следејќи лоши пријатели умре без да се покае, ќе гори во џехеннемот (пеколот) додека не му се завршат ѓунахите (гревовите). Човек кој не ги учи фарзите, па дури и да ги знае, не им придава вредност или значење и ги напушта без да се чувствува тажен или да се плаши од Аллах, престанува да биде муслиман и станува ќафир (неверник). Вечно гори во џехеннемот (пеколот). Правењето харам работи е исто.

Ибадетот (Богослужбата) што ја врши човек кој не ја научил ибадетскиот илим (науката за богослужба) или не ги знае неговите услови, нема да биде валидна, дури и ако е искрено (со ихлас). Ќе гори во џехеннемот (пеколот) како никогаш да не го направил тоа. Ќе важи богослужението на човек кој го врши свесно и почитувајќи ги условите. Тој ќе биде спасен од маките на џехеннемот (пеколот). Меѓутоа, ако тоа не го направил искрено, нема да му бидат прифатени ибадетите и секое добро дело. Тоа не заработува награда. Аллах Теала изјавува дека нема да му се допадне овој чин на ибадет и неговите добри дела и добрини. Ибадет (Богослужба) што не се врши со знаење и искреност нема никаква корист. Тоа не ги спасува луѓето од неверување, ѓунах (грев) или маки. Во текот на нивниот живот имало многу лицемери кои вршеле такво богослужение и умреле како неверници. Обожувањето со знаење и искреност го спасува човекот од неверување и ѓунах (грев) на овој свет и го осветува. Аллах Теала ветува дека ќе нè спаси од маките на џехеннемот (пеколот) во задгробниот живот, во деветтиот ајет од сура (поглавје) Маида и во сура (поглавје) Вел-аср. Аллах Теала е верен на Неговите ветувања. Се разбира, тој го одржува ветувањето.)]

Семоќниот Бог повторно се одмаздува со робот.
Непознатиот миг (илм-и ледунни) робот мисли дека го сторил,

Сите работи му припаѓаат на Создателот, тие се обработени од раката на робот.
Ако нема заповед од Бари (Оној Аллах што го создал универзумот во хармонија и го води беспрекорно), немојте да мислите дека може да се подвижи дури една прашина!

-6-

АЛЛАХ ТЕАЛА ПОСТОИ И ЕДЕН Е.
СИТЕ ДРУГИ СУШТЕСТВА НЕ ПОСТОЕЈА, ОСВЕН НЕГО,
КОИ ИСТИТЕ ТИЕ ПОВТОРНО ЌЕ ГИ СНЕМА.

Ги препознаваме суштествата околу нас со нашите сетилни органи. Работите кои влијаат на нашите емоционални органи се нарекуваат [Мевцуд] (**Постоење**). Ефектите и влијанијата што суштествата ги имаат врз нашите пет емоционални органи се нарекуваат (**Особина**) или (**Атрибут**). Ентитетите се разликуваат едни од други по нивните својства. Светлината, звукот, водата, воздухот, стаклото се сите ентитети, односно постоење (**Мевцуд**). Суштествата кои имаат големина, односно тежина и волумен, односно зафаќаат простор во просторот се нарекуваат (**Руда**) или (**Материја**). Супстанциите се разликуваат

една од друга по нивните атрибути и својства. Воздухот, водата, каменот и стаклото се посебни материи. Ако е светло или звук, не е важно. Бидејќи светлината и звукот не зафаќаат простор и немаат тежина. Секое суштество носи (**Енергија**), односно (**Моќ**). Тоа е, може да работи. Секоја супстанција може да постои во три состојби: цврста, течна и гасна. Цврстите тела имаат форма. Течните и гасовитите материи немаат специфични форми. Тие го земаат обликот на садот во кој се наоѓаат.

80

Обликуваната состојба на материјата се нарекува (Тело). Материјата секогаш постои во форма на предмети. На пример, клучевите, иглите, клештите, лопатите, клинците итн. се други предмети. Нивните форми се различни. Но, сите тие се направени од елементот железо. Објектите се делат на два: прост објект, сложен објект.

(**Универзумот е мутегајјир**), односно секогаш има промени во секој објект. На пример, ги менува местата со движење. Расте и се намалува. Нејзината боја се менува. Ако е жив, се разболува и умира. Овие промени се нарекуваат (**Настан**) или (**Хадисе**). Ниту една промена не се случува во материјата без надворешно влијание. Кога ќе се случи некој настан, ако структурата на материјата не се влоши и нејзината суштина не се промени, тоа се нарекува (**физички настан**). Кинењето хартија е физички настан. За да се случи физички настан во супстанцијата, на оваа супстанца мора да дејствува сила. Настаните кои ја нарушуваат структурата на материјата и ја менуваат нејзината суштина се нарекуваат (хемиски настани). Согорувањето на хартијата до пепел е (**хемиски настан**). За да се појави хемиски настан во некој предмет, друга супстанција мора да влијае на него. Дејството на две или повеќе супстанции кои влијаат една на друга и предизвикуваат појава на хемиска реакција кај секоја од нив се нарекува (**Хемиско противдејство**) или (**Хемиска реакција**).

Супстанциите влегуваат во хемиска реакција, односно влијаат едни на други, преку нивните најмали честички. Овие најмали парчиња материја се нарекуваат (**Џевхер-ул-ферд**) или (**Атом**). Секој објект е направен од атоми. Со други зборови, тоа е куп атоми. Иако структурата на атомите е слична една на друга, нивните големини и тежини се различни. Затоа, денес знаеме околу сто и пет видови атоми. Дури и најголемиот атом е премногу мал за да се види со најмоќниот микроскоп. (**Едноставен објект**) или (**Елемент**) се формира со комбинација на атоми кои личат еден на друг. Бидејќи постојат сто и пет видови атоми, постојат сто и пет видови едноставни предмети. Железо, сулфур, жива, кислороден гас и јаглен се елементи. Тоа произлегува од комбинацијата на различни атоми (**Композитен објект**) или (**Објект со мастило**). Постојат стотици илјади композитни објекти. Вода, етилалкохол, сол, вар и мастило се супстанции. Објектите со мастило се добиваат од комбинација на два или повеќе едноставни предмети. Комбинацијата на едноставни предмети произлегува од комбинацијата на нивните атоми едни со други.

Сите предмети, како што се планините, морињата, сите видови растенија и животни, се составени од сто и пет елементи. Структурните блокови на секој жив

или нежив објект се овие сто и пет елементи. Сите предмети се резултат на здружување на атомите на еден или повеќе од овие сто и пет елементи.

Воздухот, почвата, водата, топлината, светлината, електричната енергија и микробите предизвикуваат распаѓање или спојување на сложените предмети. (**Ниту една промена не се случува без причина**.) Во овие промени, елементите, односно структурните блокови на овие суштества, ги менуваат местата од предмет до објект или стануваат слободни со одвојување од објект. Гледаме дека предметите исчезнуваат. Ние сме измамени судејќи врз основа на она што го гледаме. Затоа што оваа појава, која ја нарекуваме исчезнување и постоење, не е ништо друго туку промени на материјата. Исчезнувањето на некој предмет, како што е мртов човек во гроб, резултира со создавање на нови предмети, како што се вода, гасови и земјени материи. Во промената, ако новите супстанции не влијаат на нашите емоционални органи, не можеме да разбереме дека се случиле. Поради оваа причина, велиме дека првата супстанција што претрпе промени исчезна.

Гледаме и дека формите на секој од сто и петте елементи се менуваат и дека физиката и хемијата се појавуваат во секој елемент. Кога некој елемент се приклучува на структурата на соединението, тој станува јон. Односно, атомите даваат или земаат електрони. Така, различни физички и хемиски својства на овој елемент се менуваат. Атомите на секој елемент се направени од јадро и различни количества помали делови наречени (**Електрони**). Јадрото е во средината на атомот. Освен водородот, јадрата на сите атоми се направени од честички наречени (**Протони**) и (**Неутрони**). Протоните се позитивно електрично наелектризирани. Неутроните се ненаелектризирани честички. Електроните се негативно наелектризирани честички и се вртат околу јадрото. Како што електроните ротираат во нивните орбити, тие исто така ги менуваат своите орбити во секој момент.

Од таканаречените (**Радиоактивни**) елементи се подразбира дека има промени и дезинтеграции во јадрата на атомите. Разбирливо е дека при ова распаѓање на јадрата, еден елемент се претвора во друг елемент, супстанциите исчезнуваат и се претвораат во енергија **Кудрет** (Моќ), а оваа промена дури ја пресметал (**Ајнштајн**)[33]. Ова значи дека, исто како и сложените супстанции, елементите секогаш се менуваат и се претвораат од една во друга состојба. (Секоја жива или нежива материја се менува, односно старата исчезнува, а новата доаѓа во постоење.) Секое живо суштество што постои денес (секое растение, секое животно) претходно не постоело. Имаше и други суштества. По некое време, ниту едно од сегашните живи суштества нема да остане и други живи суштества ќе постојат. Сите неживи предмети се вакви.

Секое живо или неживо суштество, како што е железото, кое е елемент, или каменот, коската, која е мешавина од неколку предмети, сите супстанции, сите честички, секогаш се менуваат. Односно, старите исчезнуваат, а други настануваат. Ако својствата на постоечката материја и на непостоечката материја се слични, луѓето не ја разбираат оваа промена и мислат дека материјата отсекогаш постоела. Тоа е како во кино, во подвижната филмска лента, додека различни слики доаѓаат

[33] Ајнштајн, еврејскиот физичар, умре во 1375 година (милениумска 1955 година).

и си одат пред објективот во секој момент, публиката не го разбира ова и мисли дека истата слика се движи на екранот. Бидејќи ја разбираме оваа промена кога хартијата гори во пепел, велиме дека хартијата исчезнала и пепелта настанала. Кога мразот се стопи, велиме дека мразот исчезнал и водата настанала. Современото знаење за материјата е опширно напишано во книгата (**Саадет-и Ебедијје**), на страниците 546, 971 и 1041. Ве молиме прочитајте и таму!

На почетокот на книгата (**Шерх-и акаид**) се вели: (Бидејќи сите суштества се знаци на постоењето на Аллах Теала и го покажуваат Неговото постоење, сите суштества се нарекуваат **Алем** (Универзум). Суштествата од еден вид се нарекуваат и свет. На пример, светот на луѓето, светот на ангелите, Животинскиот свет се нарекува свет на неживата материја или секој предмет е свет.

На четиристотини четириесет и првата страница од книгата (**Шерх-и мевакиф**)[34] пишува: Вселената, односно сè е создадено, односно творба. Односно, тие настанале подоцна, додека не постоеле. [Погоре кажавме дека тие секогаш постојат едни од други.] И материјата и атрибутите на предметите се создадени. Овде може да се разгледаат четири работи:

1- Според муслиманите, Евреите, христијаните и зороастријците, и супстанците и атрибутите на предметите се реални.

2- Според Аристотел и филозофите кои го следат, и супстанците и атрибутите на предметите се вечни. Односно, тоа е вечно, секогаш постои. Современото хемиско знаење дефинитивно покажува дека оваа изјава е погрешна. Секој кој верува и кажува такви работи престанува да биде муслиман. Тој станува неверник. Ибн Сина[35] и Фараби[36] исто така велат долговечен.

3- Според филозофите пред Аристотел, нивните супстанции се вечни, а нивните атрибути се настани. Денес, повеќето научници мислат толку погрешно.

4- Никој не рекол дека материјата е настан, а атрибутите се вечни. Калинос не можеше да се одлучи за ниту една од овие четири).

Муслиманите докажуваат дека супстанциите и нивните атрибути се настани на неколку начини. Првиот начин е дека материјата и сите нејзини честички секогаш се менуваат. Она што се менува не може да биде вечно. Мора да биде настан. Затоа што создавањето на секоја супстанција од онаа пред неа не може да се врати во бесконечни времиња. Овие промени мора да имаат почеток, односно првите супстанции мора да се создадени од ништо. Ако не постоеја првите супстанции кои се создадени од ништо, односно, ако процесот на последователната супстанција што настана од претходната супстанција се вратил наназад бесконечно, немаше да има почеток за формирање на супстанции едни од други. , и ниедна супстанција не би морала да постои денес. Фактот дека супстанциите постојат и се произведуваат една од друга покажува дека тие се произведени од првите супстанции создадени од ништо.

[34] Авторот на (Шерх-и мевакиф) Сејјид Шериф Али Џурцани, почина во 816 година, [во милениумска 1413 година], во Шираз.

[35] Ибни Сина Хусејн, почина во 428 година, [во милениумска 1037 година].

[36] Мухаммед Фараби, почина во 339 година, [во милениумска 950 година].

Исто така, велиме и дека каменот што паѓа од небо не може да се каже дека дошол од вечноста. Бидејќи бесконечното значи дека нема почеток или крај. Доаѓањето од бесконечност значи доаѓање од ништо. Она што се мисли дека доаѓа од вечноста не треба да доаѓа. Да се каже дека нешто дошло од вечноста е игнорантна и неспоива изјава со разумот и науката. Исто така, појавата на луѓе едни од други не може да дојде од бесконечни времиња. Тие мора да се репродуцираат, почнувајќи од првото човечко суштество кое е создадено од ништо. Ако се каже дека првото човечко суштество не е создадено од ништо, туку дека луѓето настанале еден од друг од бесконечни времиња, тогаш ниедно човечко суштество не треба да постои. Тоа е исто за секое битие. Да се каже дека материјата и предметите се произведуваат едни од други е игнорантна изјава што не е во согласност со разумот и науката. Менувањето не укажува на тоа дека е бесконечно, туку дека е создаден од ништо, односно не битие (**Вациб-ул-вуцуд**), туку битие (**Мумкин-ул-вуцуд**).

Прашање: Создателот на овој свет и неговите својства се вечни. Зарем овој свет не треба да биде вечен?

Одговор: Секогаш гледаме дека вечниот Творец ги менува материјата и честичките преку различни причини, односно ги уништува и на нивно место создава други. Вечниот Творец ја создава материја еден од друг кога ќе покаже волја, односно кога сака. Како што Тој ги создава универзумите, секоја материја и секоја честичка преку причини, Тој исто така ги создава од ништо, без никаква причина или посредник, кога Тој сака.

Оној кој верува дека универзумите се настани, верува и дека тие се привремени, односно повторно ќе исчезнат. Очигледно е дека може да исчезнат и суштествата што се создадени по непостоењето. Сега гледаме дека многу суштества исчезнаа.

За да се биде муслиман, неопходно е да се верува дека материјата и предметите, односно секое суштество, се создадени од ништо и повторно ќе исчезнат. Гледаме дека предметите настануваат по непостоењето, а потоа повторно исчезнуваат, односно ги губат своите облици и карактеристики. Иако предметите остануваат кога ќе исчезнат, нивните супстанци остануваат, ние погоре кажавме дека овие материи не се вечни, тие се создадени одамна од Аллах Теала, и Тој повторно ќе ги уништи сите на Судниот ден. Научното знаење на нашето време не нè спречува да веруваме во ова. Да не се верува значи да се клеветиш науката и да се биде непријател на исламот. Исламот не го отфрла научното знаење. Тој одбива да не учи религиозно знаење и да не ги извршува своите ибадети (богослужби). Научното знаење не го негира ниту исламот. Всушност, тоа го потврдува и заверува.

Кога универзумот доаѓа во постоење, постои некој што го создава од ништо. Затоа што погоре кажавме дека ниту еден настан не може да се случи спонтано. Денес во фабриките се произведуваат илјадници лекови, покуќнина, индустриски и комерцијални стоки, електронски уреди и возила за војување. Повеќето од нив се добиени по детални пресметки и стотици експерименти. Дали велат дека дури и едно од овие настанало самостојно? Велат дека тоа се прави свесно и намерно и

дека мора да има креатор за сите нив, но велат дека милиони супстанции и појави кои се гледаат кај живите и неживите суштества, од кои понови и посуптилни се откриени во секој век, а структурите од кои повеќето сè уште не се разбрани, настанале случајно. Што може да биде ова лицемерие освен чиста тврдоглавост или очигледна глупост? Се гледа дека има само еден творец кој ја создава секоја материја и секое движење. Ова е креаторот (**Вациб-ул-вуџуд**). Со други зборови, Тој не настана откако беше непостоечки. Секогаш мора да постои. Не му треба ништо за да постои. Ако не беше неопходно секогаш да постои, тоа ќе беше (**Мумкин-ул-вуџуд**). Тој би бил хадис (настан), односно создаден, како универзумите. Суштество се создава од промена на друго суштество или од ништо. Неопходно е да се создаде и тоа. Така, потребни се бесконечни креатори. Ако земеме предвид дека промените во суштествата не можат да бидат бесконечни, како што наведовме погоре, станува јасно дека ни креаторите не можат да бидат бесконечни, и дека создавањето започнува со првиот творец. Зашто, ако се каже дека креаторите меѓусебно создаваат трае бесконечно, тоа значи дека не треба да има креатор. Овде, првиот творец кој не е создаден е единствениот творец на суштества.

Нема друг творец пред или после Него. Создателот не е создаден. Секогаш е таму. Ако исчезне момент, сè исчезнува. На Вациб-ул вуџуд не му треба ништо во ниту еден поглед. Моќта и силата на Оној што уредно и пресметано ги создава земјата, небото, атомите и живите суштества мора да бидат бесконечни, тој мора да биде Алим (Сезнаен), може веднаш да прави што сака, мора да биде еден, и таму не треба да има промена во него. Ако неговата моќ не беше бесконечна и ако не беше Алим (Сезнаен), не можеше да создаде такви уредни, пресметани суштества. Ако има повеќе од еден творец, кога нивните желби не се исполнети во создавањето на нешто, оние чии желби не се исполнети не можат да бидат креатори и создадените нешта ќе бидат хаотични. За да добиете повеќе информации, ве молиме прочитајте ги арапските и турските коментари на (**Емали Касидеси**) напишани од Али Уши[37]!

Нема промена во Создателот. Како што е сега, така беше и пред да го создаде универзумот. Како што создаде сè од ништо, Тој секогаш создава сè сега. Затоа што менувањето укажува да се биде суштество, да се биде создаден од ништо. Погоре кажавме дека отсекогаш постоел и нема да исчезне. Поради оваа причина, нема да има промена во Него. Исто како што на суштествата им требаше кога беа за прв пат создадени, тие исто така имаат потреба од Него во секој момент. Тој сам создава сè и ја прави секоја промена. Сè создава со причини за да бидат уредни и луѓето да живеат и да бидат цивилизирани. Како што Тој ги создава причините, Тој исто така ги создава ефектите и способноста на причините да работат. Луѓето се средство со кое причините влијаат на материјата.

Да јадеш кога си гладен, да пиеш лекови кога си болен, да запалиш кибрит за да запалиш свеќа, да истуриш киселина на цинк за да добиеш водород, да мешаш и за ѓунах (грев) варовник и глина за да направиш цемент, да нахраниш крава да се добие млеко, да се произведува хидроенергија за да се добие

[37] Али Уши, почина во 575 година, [во милениумска 1180 година].

електрична енергија, основање електрани, изградба на секакви фабрики, сето тоа е средство за создавање нови нешта користејќи причини. Волјата и моќта на човекот се исто така причини создадени од Аллах Теала. Луѓето се исто така средство за Аллах Теала да создава. Аллах Теала сака вака да создава. Како што може да се види, да се каже дека човекот создал нешто е игнорантна изјава која не е во согласност со разумот и религијата.

Луѓето мора да го сакаат овој Создател, кој ги создал, ги одржува во живот и ги создава и испраќа работите што им се потребни, и тие мора да му бидат робови и слуги. Со други зборови, суштествата мора да Го обожуваат, да Му се поклонуваат, да Му се покоруваат и да Го почитуваат. Дека е тоа така, нашироко пишува во седумнаесеттото писмо од третиот том, на почетокот на седмата страница.

Вациб-улвуцуд, овој бог, кој е еден, се изјасни дека неговото име е (Аллах). Робовите немаат право да го менуваат името што Тој го изјавил. Нешто направено неправедно е суровост, нешто многу грдо.

Христијаните и поповите веруваат дека има тројца творци. Нашите написи погоре докажуваат дека Создателот е еден и дека зборовите на христијанството и поповите се погрешни и корумпирани.

Без знаење, религијата ќе исчезне.
Значи, од срамот наречен незнаење,

Мора да се обидеме да се ослободиме од него, луѓе од почеток до крај,
Зарем ова не е доволно или оваа последна лекција е катастрофа?

Ако размислите колку чинеше оваа лекција за катастрофа,
Мозокот ќе ти се стопеше и ќе ти капеше од очите како солзи.

Последни настани, што значат, ако знаевте што значат:
Ако не се прибере народот, ќе исчезне.

Бидејќи нов земјотрес не може да издржи,
Затоа што овој пат, спиењето е смрт и не можете да се разбуди.

Неопходно е да се подобри моралот и да се работи напорно на науката,
Неопходно е да се биде војник посветен на религијата и вооружен со атоми!

Неопходно е да се има познавање на религијата, воена моќ и да се биде напреден.
Само двете од нив ќе му дадат мир на народот.

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИ

Броевите подолу се однесуваат на страниците каде што се дефинирани термините во текстот. Термините кои се однесуваат на Суфизмот, односно Тасавуфот, најдобро може да се согледаат од Писмото (Мактуб) на Хазрети Имам ар-Раббани.

adillat ash-Shariyya: четирите извори на исламската наука, односно *Благородниот Куран, Хадисите ел-Шериф* (Светите), *иџма ал-Уммах* (консензусот постигнат помеѓу севкупната заедница) и *кијас ал-фукаха* (аналогно расудување/ дедукција).

ahl al-bida: еретици, луѓе на ерес.

Ahl as-Sunna(t wal-Jamaa): „Народот на Пратеникот и неговите Асхаби"; Муслиманите *Сунни* со оригиналното, точно верување, односно **Фиркат ан-нацији**, најголемата група муслимани кои што ќе бидат „заштитени" од пеколот; Исламските научници (*улема*).

aimmat al-madhahib*: Имамите* основачи на четирите *школи* (Мезхеби).

***alam*:** Таги, болки, маки.

alayhimus-salam: (молитва за пратениците) „Нека се мирот и спасот Божји на нив" .

alim, âlim*:* (***ulama***); научник, лице школувано во Исламските науки; Семудар.

Allahu Taala: Аллах, Возвишениот, Семоќниот.

amal*:* дела, служби, ритуали, богослужение, ибадет.

Amin*:* Амин. Збор што се користи после молитви и благослови чие значење е „Господ да прифати, така нека биде!"

amru bil-maruf wan-nahyi anil-munkar: Тоа е израз кој потекнува од Куранот и се користи во религиозната литература со значење „заповедање на доброто и забранување на луѓето од зло".

arif: научник кој има познавање од возможното знаење на марифот, наука за суштината и особеностите на *Вовишениот Аллах*.

Arsh, Престол, врховна позиција.

Ashari, Ashariyya: Тоа е теолошко училиште и една од сунитските верски секти во рамките на исламот..

Astaghfirullah: Како збор со арапско потекло, турското значење на зборот Астагфурулах е дефинирано како „Барам прошка од Аллах".

awliya: личност која што е сакана и заштитена од *Возвишениот Аллах*.

awrat: интимните делови од телото.

ayat (***karima****):* реченица или изјаснение од *Светиот Куран.*

***Azrail*:** Азраил е еден од четирите големи ангели во исламот и „ангел на смртта“ кој доаѓа да им ги одземе животите на луѓето кои дошле до крајот на времето..

Basmala: фраза на арапски јазик „Во името на Аллах, Милостивиот, Сомилосен“ .

bida: ерес, неверство.

bint: ќерка на.

Bitha; (година на) назначување на пратеник од страна на *Возвишениот Аллах* за да повикува на правиот пат; **Назначувањето** на Мухаммед (алејхис селам).

***Dhat**:* суштината, материјата, личноста на *Возвишениот Аллах*.

***faqih**:* Фикх, збор што значи разбирање, стил или длабочина на разбирање, се однесува на името дадено на теоретската и практичната примена (фатва) студиите на исламските закони. Личноста која се занимава со фикх се нарекува **факих**.

fard: прописи на *Возвишениот Аллах*, задолжителни уредби или ритуали кои мора да се спроведат; правила како што е намазот и други ритуали.

fatwa: владеење (управување) според верски закон составено од страна на исламски научници.

***fiqh*:** (методолошка) наука која се однесува на работите кои се пожелни и непожелни за муслиманите да ги прават, *ибадет.*

Firqat ad-dalla: „еретичката група“, Шии (Шиите, Шиа).

Firqat an-najiyya: сектата што ќе биде спасена.

fitna: распространување на изјави или дејствија кои им наштетуваат на муслиманите и исламот; пакост.

furu (ad-Din): исламски правила на практикување во споредба со верувањата.

hadith (sharif)**:* свет исказ на Мухаммед (*алејхис селам*); ***ел-Хадис (еш-Шериф), сите „свети искази (*хадиси*)“ како целина; наука за *хадисите*; ***Хадис Кудси:*** *Хадис еш-Шериф* чија смисла извира од *Возвишениот Аллах*, но е канализиран преку зборовите на Мухаммед (*алејхис селам*).

***hâdith*:** она кое што е подоцна создадено.

***Hadrat*:** изрека која се користи за искажување чест и почит кон *Возвишениот Аллах*, пратниците и мудреците.

hajj: Аџилак или хаџ — одење на муслиманите на поклонение во Мека и други околни свети места. Претставува еден од петте столбови на исламот.

***halal*:** (дело, нешто) дозволено во ислам; не е *харам*.

***haram**: (дело, нешто) забрането во ислам, треба да се избегнува; забрана.*

Hijra**:* Хиџра; ***Хиџри Камари, Муслимански лунарен календар (АН).

ibada: богослужение, ритуали, заблагодарување и наклонетост кон *Возвишениот Аллах*, а потоа и кон Мухаммед (*алејхис селам*).

ibn: син на**.**

ijma* (*al-Muslimin, al-Umma): консензус, муслиманска едногласност. Види *адила*.

ijtihad: Арапски термин за менталниот напор на исламскиот правник да донесе одлука користејќи ги принципите на фикх со цел да ги реши проблемите во општествениот живот кои не се вклучени во примарните извори на шеријатот.

ikhlas: искрена побожност; карактеристика, намера или состојба, да правиш сè само за *Возвишениот Аллах.*

ilm**:* (гранка на) наука; ***илм ел-хал, (книги за) исламско учење (на една школа) за чие учење е обврзан секој муслиман; ***илм ел-калам***: познавање на *иманот*, верувањата.

imam: а) мудар научник *(**алим**);* основач на *мехзеб*, школа *(имам ел-мехзеб, муџтахид имам);* ***ел-Имам ел-Азем**:* „Најсупериорен лидер", назив за Ебу Ханифа; **ел-Имам ар-Раббани*:*** „Мудрец со боженствено знаење", назив за Ахмед ал-Фаруки ас-Сиринди; b) предводник на групен *намаз*; c) калифа.

iman: верба; види ***итикад*.**

***insha-Allahu Taala**:* „со Божја волја".

islam: Исламот е една од најчестите религии засновани на верувањето во еден Бог (монотеизам).

istighfar: барање опрост од *Возвишениот Аллах* поради неверување или грев со кажување на „*Естрагфируллах*".

itiqad: (систем од) верувања или начела; вера; *иман*, *акаид* (верба во *Аллаховото* единство), *молитва*.

***jamaa**:* унија, заедница; собир, муслиманите освен *имамот* во џамија.

***jihad*:** борба против немуслиманите или против самиот себеси, своето его, душа, за конвертирање во ислам.

kafir: неверник, оној кој не верува во ниту едно од исламските учења.

kalam: говор, збор, познавање на *верата (иманот)*.

kalimat ash-shahada: **Шехадетот** (арапски: „сведоштво") — едно од основните начела на исламот како сведочење за вербата во Бога. Изјавата гласи „Нема друг бог (кој е достоен да се обожува) освен Аллах и Мухаммед е Божјиот пратеник").

kalimat at-tawhid: реченицата ***'La ilaha illa'llah Muhammadun Rasulullah,'*** (Сведочам дека нема Бог освен *Возвишениот Аллах* и дека Мухаммед (алејхис селам) е *Негов* пратеник";

kasb: Тоа е инфинитив изведен од коренот kasb што значи „да се победи, да се добие" и се користи и како именка што значи „материјална или духовна работа што се заработува и се добива".

kashf: вдахновено откривање на Божествените мистерии; откровение.

Khalaf (ес-садикин): „Наследници, предани"; мудреците од Ахл ас-Сунна проследени од Салаф ас-салихин;

Khidir: Кидир или Хизир е фигура опишана во Куранот како праведен роб на Аллах, личност со голема мудрост или мистично знаење, кој не се споменува по име.

khutba: петочно обраќање кое се изнесува од свештеничка говорница од страна на *имам* и исламски молитви на арапски јазик низ целиот свет (погрешно е доколку се читаат на друг јазик)

***kiraman katibin*:** неподмитливи и беспрекорни ангели кои евидентираат.

La ilaha illa'llah: Не постои бог, освен Аллах.

la-madhhabi: (оние кои) не се следбеници на ниту една од четирите големи школи на Ахл ас-Сунна; кои не се Сунни; ***мадабизам***.

Lawh al-mahfuz: место каде што Божественото познание е забележано во вечното минато.

maal: Тоа е државната каса во исламските држави.

***madhhab*:** систем на учења во секоја од школите на четирите истакнати научници во исламот; (во вера); (во практика).

Madinat al-Munawwara: Светиот град Медина.

Mahdi: Махди - во исламот: последниот наследник на пророкот Мухаммед, кој ќе се појави пред крајот на светот. Имамот Махди не е спомнат во Куранот, но идејата за него е широко толкувана во хадисите на пророкот Мухаммед.

Makkat al-Mukarram: Светиот град Мека, родното место на Мухаммед (*алејхис селам).*

makruh: (дело, нешто) недолично, недопадливо и избегнувано од Пратеникот (алејхис селам).

mandub: (дело, нешто) препорачано, но не и суштинско; чие исполнување е наградено, иако може да биде занемарено без казна, исто така наречено и **адаб** или **мустехаб**.

maqbul: Прифатливо, прифатено, проодно.

Maturidiyya: Матуридизмот (арапски: ал-матуридијја) е догматско-филозофско движење во исламот, едно од сунитските школи на каламот, кое се појавило на почетокот на 10 век**.**

Mawlid: раѓање, роденден, одбележување на роденденот на Пратеникот *(алејхис селам)* или долги поеми за негово воспевање.

Miraj: Мирац (арапски: буквално Мирац); Во исламските религиозни наративи, тоа е името дадено на нарациите дека пророкор Мухаммед се воздигнал на небото, го видел Аллах и другите светови и се вратил.

mubah: (дело, нешто) дозволено, допуштено.

mufti: истакнат познавач кој е овластен за давање фетва (советување).

mujiza: чудо.

mujtahid: Муцтахид е арапски термин. Во исламот, тоа е името дадено на имамите (научниците) кои донесуваат одлуки со испитување на постоечките докази за некоја тема. Работата што ја вршат муцтахидите во религијата се нарекува ицтихад.

mulhid**:** Илхад значи одење против религијата на исламот и правилата поставени од Куранот. Особено се користи во теолошките книги уште од раните периоди на исламот, со цел да се критикува исламската религија и институцијата пророштво под влијание на филозофската мисла и да се даде приоритет на филозофите пред пророците. Личноста со ваков став се нарекува мулхид (**мулхид**), а движењето формирано од овие луѓе се нарекува „мелахиде“..

mumkin: постоечко; ***мумкин ел-вуџуд***: самопостоечки.

munafiq: лицемер, некој кој го крие своето неверство.

muqallid: (следбеник на) оној кој се придржува кон мезхеб (школа).

murshid: зрел лидер, духовен предводник.

Mutazila: една од 72-те групи кои застранија од Ахл ас-Сунна.

Nafs: злонамерна сила во луѓето која е непријателски настроена кон *Возвишениот Аллах*; човечките желби.

nass: општ термин за *ајетот Карима* или за *хадисот еш-Шериф*. **Нассот** се однесува за *Благородниот Куран* и за *хадис еш-Шериф* како целина.

nisab: Нисаб (арапски: почеток, основа) - минимален приход или имот од кој треба да се плати зекат (милостина)..

qada: Када, каза е термин на исламскиот закон што означува исполнување на задолжителните верски наредби по истекот на времето предвидено за нив. Потребна е компензација за пропуштени намази, денови на пост во Рамазан и неплатен зекат.

qadar: Според сунитските научници, Кадер (судбина) е дефинирана како знаење и одредување на сите настани, добри или лоши, кои ќе се случат од предвечноста до вечноста во присуство на Аллах.

qaddas-Allahu Taala asrarahum ajmain: „Нека *Возвишениот Аллах* сите нивни мистичности ги направи пристојни, свети и благословени“

qiyas (al-fuqaha): (одлуки донесени од страна на *муџтехид*) споредување на материја што не е јасно наведена во *Насс*

***quddisa sirruh*: „**Нека *Возвишениот Аллах* сите негови мистичности ги направи пристојни, свети и благословени“

Quran al-Karim: *Возвишениот Куран*.

radiy-Allahu Taala anh: (молитва која им се упатува на асхабите) „Нека *Возвишениот Аллах* биде задоволен со него“

rahimahu'llahu Taala, rahmatullahi alayh: „Нека *Возвишениот Аллах* го благослови“

***rasul*:** (русул) пратеник или пророк избран од *Возвишениот Аллах*; ***Расул-Аллах*, Расулуллах:** Пратеникот Мухаммед (*алејхис селам*)

rusul: **расул (Божји пратеник)**.

Sahaba(t al-Kiram) (or ***As'hab al-Kiram***): Големите придружници на Пратеникот (*алејхис селам*)

sahih: a) важечки, погоден; b) уникатен, автентичен.

Salaf (as-salihin): „Претходниците на побожниците“, муслиманите од првите два века; ознака за *Благословените Асхаби* и за *Табиун* (генерацијата по Асхабите).

salat: ритуални молитви во исламот.

salawat: инвокација, молитва; благословување на Пратеникот Мухаммед (*алејхис селам*).

salih: (личност) побожник, избегнувач на гревови.

sall-Allahu alayhi wa sallam: (молитва упатена кон Пратеникот (*алејхис селам*)) „Нека *Возвишениот Аллах* му подари мир и чест нему и на неговото семејство“

shuhud: гледање пример/*митали* преку „очите“ на нивните срца.

Sifat adh-Dhatiyya: (лични карактеристики) на *Возвишениот Аллах*.

Sifat ath-Thubutiyya: Божествени атрибути делумно илустрирани во суштествата.

sulaha: побожник, избегнувач на гревови.

sunna: (дело,нешто) кое, иако не е заповедано од страна на *Возвишениот Аллах во Куранот*, е спроведувано и допадливо за Пратеникот (*алејхис селам*) како *ибадет* (се добива награда(*таваб*) доколку се направи, но нема грев за истото, сепак иницира грев доколку постојано се избегнува или не се верува во истото); правила во однос на *намазот* или други ритуали; **Сунет*:*** а) (со *фарз*) целиот **сунет** како целина; b) (Книгата или *Благородниот Куран*) *Хадис еш-Шериф;* с) *фикх*, ислам.

sura(t): поглавје од *Благородниот Куран.*

Taba at-Tabiin: Табиин (арапски: tabiûn / оние кои следат) е исламски религиозен термин даден на муслиманите кои ги виделе асхабите и имале некаков контакт со нив. Врз основа на овој концепт, муслиманите кои го виделе Табинин и контактирале со нив се нарекуваат **Тебеут табиин**.

Tabiun (al-Izam)*:* Истакнатите (последователни) Следбеници на Благословените Асхаби, Табиин (арапски: tabiûn / оние кои следат) е исламски религиозен термин даден на муслиманите кои ги виделе асхабите и имале некаков контакт со нив.

Tabligh Jamaa: Таблиги Џемаат е глобално движење кое има за цел да ги повика и разбуди муслиманите кон сунитскиот ислам и се фокусира особено на обожување, облекување и лични ставови.

tafsir: (наука за) објаснување на *Благородниот Куран*.

taqwa: себезаштитување од чинење *харам* (грев)

***tasawwuf*:** гранка на наука и (по насмерувањето кон *фикх* (исламската јуриспруденција)) практика на навиките и однесувањето на Пратеникот (*алејхис селам*) со што се зајакнува *иманот (*верата), со леснотија се спроведува *фикхот* и успева да се оддржи *марифата* (знаење)**.**

tawatur: последователно, повторувачко, повеќеизворно, несомнено автентично, широко распространето известување за оригиналното исламско соопштение; изворни искази од сите веродостојни луѓе од секој век за кои било невозможно да се побијат и кои продуцираат апсолутно знание; консензус или едногласност.

tawba*:* Тевбе (Покајание) значи да се одлучи да се одврати од гревот во религијата.

tawil: толкување кое соодветствува со исламот.

thawab: награда ветена за на другиот свет од страна на *Возвишениот Аллах*, како компензација за дејствија и зборови кои Тој ги милува.

ulama*:* (м. од алим) научници, посебно од исламската наука.

u*mma*: заедница на следбеници на пророк; Уммет на Мухаммед (*алејхис селам*).

Wahhabi(sm): Еретска секта.

wahy: Божествено откровение на пратениците.

wajib: (дело, нешто) никогаш не испуштено од Пратеникот (*алејхис селам*), задолжително, со слична тежина како *фарзот*, никогаш да не се испушти; вид н правила во однос на *намазот* и други ритуали.

***Ваџип* (*ел-вуџуд*):** Нужно битие или чие постоење е неопходно е Аллах.

wali: *л*ичност која е сакана и заштитена од *Возвишениот Аллах.*

zindiq: *л*ичност кој не само што го крие сопственото неверство, туку и тврди дека е муслиман, со што се обидува да ги измами муслиманите.